Пам'ятаймо про Україну!

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 | РАЗ НА ТИЖДЕНЬ | ONCE A WEEK | PRICE $1.00

РІК CXV | П'ЯТНИЦЯ, 4 КВІТНЯ 2008 РОКУ | ЧИСЛО 14 | VOL. CXV | FRIDAY, APRIL 4, 2008 | No. 14

Президент США Джордж Буш вперше відвідав Україну

Президент США Джордж Буш, дружина Президента США Лора Буш (ліворуч), Президент України Віктор Ющенко та дружина Президента України Катерина Ющенко під час відвідин Національного заповідника „Софія Київська" в Києві, у вівторок, 1 квітня. *Фото: УНІАН*

ПАРСИПАНІ, Нью-Джерзі. – В понеділок, 31 березня, до столиці України прибув з офіційною візитою Президент США Джордж Буш з дружиною Лорою Буш. На летовищі в Борисполі їх зустрічали міністер закордонних справ України Володимир Огризко, керівник президентського Секретаріяту Віктор Балога, низка інших представників української влади.

Наступного дня, 1 квітня, відбулася зустріч Дж. Буша з Президентом України Віктором Ющенком. Опісля обидва виступили на спільній прес-конференції, де головною, як і очікувалося, була тема „Україна і НАТО".

Президент США запевнив у непохитності своєї позиції стосовно того, що Україна і Грузія заслуговують на підтримку у справі їхнього приєднання до так званого Пляну дій щодо майбутнього набуття членства в НАТО (ПДЧ). Дж. Буш повідомив, що члени його адміністрації мали спеціяльні зустрічі з керівниками усіх країн-членів НАТО і переконували їх, що членство України і Грузії в оборонному альянсі принесе користь передусім самим членам НАТО.

Зі свого боку, Президент В. Ющенко висловив переконання, що іншого курсу для України і її безпеки, ніж членство в НАТО, нема. „Коли ми пояснимо нації місію колективної безпеки, у чому полягає відповідь для України, чому для нас альтернативної відповіді не існує і чому нам потрібно бути там, я вас переконую – українська нація, мудра нація, прийме позитивне рішення...", – сказав В. Ющенко.

Напередодні в Києві відбулося підписання українсько-американської „Дорожньої карти", котра визначає довготривалу перспективу двостороннього співробітництва в галузі політики, безпеки, економіки, енерґетики, науки і культури. Від України документ підписав заступник міністра закордонних справ Валерій Хандогій, від США – помічник Державного секретаря з питань Европи та Евразії Даніел Фрід.

Власне, ця рішуче простягнута американцями рука підтримки й була метою приїзду Президента США до Києва, адже буквально через один день, 2 квітня, в Букарешті, румунській столиці, почалася зустріч провідників країн-членів НАТО, а 4 квітня, в п'ятницю, там вирішуватиметься питання щодо України і Грузії.

Тільки в наступному числі „Свободи" ми розповімо, чи вдалося команді Дж. Буша прихилити усіх европейців до України. Наразі відомо, що приєднання України і Грузії до ПДЧ відмовилася підтримати Франція. Прем'єр-міністер Франсуа Фійон пояснив це небажанням „порушити баланс сил між Росією та Европою". Підтримують Україну і Грузію США, Великобританія, Канада, Польща, Болгарія, Литва, Латвія, Естонія, Румунія, Словаччина, Словенія, Чехія.

Проросійськість Парижу відома здавна, однак, теперішнє його плазування перед Москвою особливо обурює своєю антидемократичністю. Недаремно в українських політичних аналізах з'явилося порівняння з довоєнною ситуацією, коли Сталін і Гітлер (Пакт Молотова-Ріббентропа) за спиною в народів поділили Европу. Москва досі вважає Україну своєю колонією – інакше не протестувала б так затято проти намагання України захистити свій суверенітет, увійшовши в евроатлантичну систему безпеки. Вуха войовничого великодержавного шовінізму стирчать з заяви російського міністра закордонних справ Сергія Лаврова: „Якщо членство України і Грузії в НАТО перейде у практичну площину, це матиме серйозні наслідки не тільки для наших взаємин з США, але й для наших взаємин з НАТО як організацією".

Цілком справедливо цю заяву прокоментував Президент Грузії Михайло Саакашвілі: якщо в Букарешті зачинять перед Україною і Грузією двері до НАТО, то це означатиме, що Росія має право дозволяти чи не дозволяти іншим країнам ставати членами альянсу.

На згаданій прес-конференції в

(Закінчення на стор. 3)

Президент США Джордж Буш та Президент України Віктор Ющенко під час офіційної церемонії зустрічі біля Секретаріяту Президента України в Києві, у вівторок, 1 квітня. *Фото: УНІАН*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Ліві партії у Києві протестують проти НАТО

КИЇВ. — Учасники акції „Україна – проти НАТО" 31 березня провели віче на Майдані Незалежности і попрямували до Посольства США. Учасники акції протесту не перекривали рух на проїжджій частині Хрещатику, проте вся площа біля пам'ятника Незалежности була заповнена. Були представлені різні реґіони України, учасники акції тримали прапори Комуністичної партії України (КПУ), Соціялістичної партії України (СПУ), Соціялдемократичної партії України (об'єднаної) (СДПУ(о)), Бльоку Вітренко, „Союзу лівих сил", партій „Руський бльок" і „Київська Русь". Також у руках людей були плякати з антинатовськими гаслами. Виступаючи перед присутніми, провідник КПУ Петро Симоненко договорився до того, що вступ України в НАТО приведе до втрати незалежности. Він закликав „усі проґресивні сили" стати на шлях об'єднання проти втягування України в НАТО, а також закликав прихильників розпочати „процедуру народного імпічменту Президента" та ініціювати відставку прем'єр-міністра Юлії Тимошенко і голови Верховної Ради Арсенія Яценюка, які підписали документ щодо приєднання України до Пляну дій, щодо набуття членства (ПДЧ) в НАТО. Представники акції також прийняли резолюцію зборів „Україна в небезпеці", в якій наголошується, що вони не припинятимуть своєї боротьби до повного зняття „загрози поневолення" України. У резолюції учасники віча також вимагають припинити фінансування всіх заходів, пов'язаних вступом України до НАТО, провести всеукраїнський референдум з цього питання. Крім того, вони просять НАТО до результатів референдуму не розглядати заяву України про приєднання до ПДЧ. (*Бі-Бі-Сі*)

К. Райс зустрілася з В. Огризком

КИЇВ. — Міністер закордонних справ України Володимир Огризко й Державний секретар США Кондоліза Райс обговорили напрямки европейської і евроатлантичної інтеґрації України, говориться 1 квітня в повідомленні прес-служби Міністерства закордонних справ. Зустріч В. Огризко й К. Райс відбулася у вівторок, 1 квітня, у рамках офіційної візити Президента США Джорджа Буша в Україну. К. Райс зазначила повну підтримку американською стороною суверенітету України й демократичних перетворень у країні й запевнила, що США будуть продовжувати підтримувати ці процеси. Сторони також обговорили політичну ситуацію в Східній Европі загалом і конкретно евроатлантичні прагнення України. (*„Кореспондент"*)

Вертоліт впав у Чорне море

ОДЕСА. — Український прикордонний вертоліт „Мі-8" упав у Чорне море. У ньому перебувало 13 осіб, одного з них знайшли живим, доля решти 12 залишається невідомою. Вертоліт летів з Одеси на острів Зміїний, повідомив 27 березня керівник прес-служби Міністерства з надзвичайних ситуацій (МНС) Ігор Кроль. На пошуки зниклого гелікоптера вилетіли черговий вертоліт МНС з Херсону та вертоліт прикордонників з Одеси. Поблизу острова Полуденний, неподалік від острова Зміїного, рятувальники знайшли на мілині зниклий „Мі-8". Через кілька хвилин було знайдено живим одного з тих, хто летів у вертолеті. Наразі доля 12 осіб залишається невідомою. На місце події негайно вирушила оперативна група МНС на чолі з міністром з надзвичайних ситуацій Володимиром Шандрою. Спеціялісти з'ясовують причини падіння гелікоптера. (*Кореспондент"*)

Вихідці з НУ-НС створили нову партію

КИЇВ. — В Україні 28 березня з'явилася нова партія – „Єдиний центр". Її створила група депутатів, які слідом за головою президентського Секретаріяту Віктором Балогою вийшли з партії „Наша Україна". Очолив нову партію депутат Ігор Кріль. Про створення нової політичної сили для Президента Віктора Ющенка в Україні говорять відтоді, як в середині лютого голова його Секретаріяту В. Балога припинив членство в „Нашій Україні", заявивши, що не йде з політики, а натомість починає розбудовувати новий проєкт.

Невдовзі з партійних лав вийшов заступник В. Балоги Роман Безсмертний та ще низка депутатів, звинувативши деяких колеґ, що залишилися в „Нашій Україні" у використанні партії для задоволення власних амбіцій та неспроможність виконати одну з передвиборчих обіцянок – об'єднати в одну партію всі політичні сили, що створили бльок „Наша Україна-Народна самооборона". Оглядачі ж серед справжніх причин розколу називають потрапляння провідника „Нашої України" та частини партії під вплив Юлії Тимошенко. Прогнозувалося, що обіцяний В. Балогою новий політичний проєкт називатиметься „Гарт". Однак, на початку цього тижня І. Кріль, представляючи українському загалові нову фундацію „Фонд реґіональних ініціятив „Гарт", наголосив на неполітичному характері її діяльности і пообіцяв, що партії з такою назвою не буде. До складу її політради увійшли заступник глави президентського Секретаріяту Р. Безсмертний та низка депутатів, найвідомішою серед яких є співачка Оксана Білозір.

Раніше оглядачі припускали, що нова партія створюється на випадок позачергових парляментських виборів і плянує спиратися на електорат не лише західньої і центральної частин України, але й кількох східніх областей. Відтак, не виключено, що в „Єдиному центрі" можуть з'явитись політики, прихильні до ідеї створення широкої коаліції у Верховній Раді. Серед таких називають Івана Плюща, Раїсу Богатирьову, Юрія Єханурова, а також низку представників позапарляментських політичних сил. (*ББС*)

Бути чи не бути Україні в НАТО

КИЇВ. — Питання, бути чи не бути Україні в НАТО, стоїть у контексті – бути чи не бути українському суверенітетові. На цьому Президент України наголосив 27 березня провідним европейським виданням: британській газеті „Financial Times", французькій „Le Monde" та італійській „Corriere della Sera". Відповідаючи щодо очікувань України від зустрічі НАТО в Букарешті, Президент зазначив, що Україна сподівається на позитивний сиґнал стосовно приєднання до Пляну дій щодо членства в НАТО. „У мене немає сумніву, що ми отримаємо позитивний сиґнал", – сказав В. Ющенко. Він наголосив, що бажання України приєднатися до НАТО – це бажання долучитися до найдієвішої на сьогодні системи колективної безпеки у світі. Водночас це бажання розділити з усіма европейцями відповідальність за безпеку континенту. Коментуючи слова новобраного президента Російської Федерації Дмитра Медведєва про те, що ситуація можливого вступу Грузії та України до НАТО є „вкрай неприємною для европейської безпеки", В. Ющенко висловив переконання, що дискусія, яка ведеться за межами України щодо її евроатлантичних прагнень, „швидше за все, викликана не турботами про основи нашої національної безпеки, суверенітету". „Приєднання України до Пляну дій щодо набуття членства (ПДЧ) не несе загроз жодному нашому сусідові, в тому числі Росії. Очевидно, мова йде про те, щоб і далі бачити Україну периферією, у якої не чітко зформульовані політичні суверенітети, де нація не має сучасної безпекової оборонної політики", – зазначив Президент. „Переконаний, що у европейських народів наше стремління отримає повне сприйняття", – додав він. „Питання, бути чи не бути Україні в НАТО, стоїть, за великим рахунком, у контексті – бути чи не бути українському суверенітетові", – наголосив В. Ющенко. (*Радіо „Свобода"*)

На українське книговидання – 100 млн. грн.

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко звернувся до Кабінету міністрів з проханням виділити 100 млн. грн. тим видавництвам, які друкуватимуть книги українською мовою. Про це він сказав на Всеукраїнському форумі інтеліґенції 27 березня. За його словами, 2008 рік має стати роком нової політики у сфері українського книговидання. Також В. Ющенко наголосив, що повинно відбутися, щонайменше, триразове підвищення фінансування української книги. (*День"*)

У парляменті Чехії відкрили виставку про Голодомор

ПРАГА, Чехія. — У вівторок, 26 березня, увечорі в кулуарах Палати депутатів чеського парляменту в Празі відбулася презентація виставки плякатів, присвячених Голодоморові в Україні. Цю виставку влаштували за сприяння українських дипломатів під еґідою голови парляментського клюбу Партії зелених Катерини Жак. У своєму виступі вона назвала Голодомор в Україні велетенським геноцидом, про який має дізнатися якомога більше людей. „Я переконана, що викриттям злочину, збереженням історичних документів та відновленням гідности невинних жертв, через визнання їхніх страждань, ми будемо сприяти орієнтації майбутнього покоління. Лише таким чином уникнемо повторення подібних трагедій", – зазначила К. Жак. Чеські депутати ухвалили постанову про Голодомор в Україні в листопаді минулого року. У документі мовиться, що трагедію навмисно спричинив „злочинний сталінський режим". Ініціятор цієї постанови, голова міжпарляментської групи „Чехія-Україна" Петро Плева на презентації виставки розповів, що його родина також постраждала від Голодомору. Мати цього чеського депутата – українка. Посол України в Чехії Іван Кулеба повідомив, що з приміщення чеського парляменту виставка про Голодомор незабаром подорожуватиме всією Чехією. „Я думаю, що це великий початок ще більшої справи. Тому що звідси ми хочемо передати виставку до уряду Чеської Республіки. Наступним етапом буде ознайомлення широкого кола студентів Чеської Республіки – виставку демонструватимуть в Карловому університеті. Потім ми виставку разом з фільмом, який підготовлений у зв'язку з відзначенням 75 роковин Голодомору в Україні, передамо до реґіонів". (*Радіо „Свобода"*)

Українську культуру – в „Червону книгу"

КИЇВ. — В Україні, за аналогією до „Червоної книги", куди заносять вимираючі види фльори та фауни, 1 квітня створено „Червону книгу української культури". Туди митці записують пам'ятки архітектури, об'єкти культури й мистецькі заклади, які знищуються за потурання чиновників. Створення цього сумного каталогу розпочали тоді, коли влітку минулого року масово виселяли творчі спілки, художні ґалерії тощо з приміщень на Андріївському узвозі в Києві. Боротьбу за територію з художниками, скульпторами та письменниками розпочала київська міська влада. Національний центр театрального мистецтва ім. Леся Курбаса, київський Будинок актора, Спілка композиторів, Асоціяція діячів сучасного мистецтва України, ґалереї „Ательє Карась", „Совіарт", „Ра" – це лише найвідоміші в списку культурно-мистецькі установи столиці, існування яких опинилося під загрозою внаслідок цілеспрямованої політики київської міської влади, яка позбавляє ці організації приміщень, що їх вони орендують. Створення книги розпочав громадський рух „Культура проти вандалізму", який зформували в Києві представники всіх творчих професій. Одним з її ініціяторів став президент асоціяції видавців та книгорозповсюджувачів України Олександр Афонін. Факти нищення, зібрані в „Червоній книзі української культури", стануть основою Концепції гуманітарного розвитку України.(*„Львівська газета"*)

Президент США Джордж Буш та прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко під час зустрічі у будинку Городецького, де відбувались українсько-американські переговори у розширеному форматі, під головуванням керівників держав, у Києві, у вівторок, 1 квітня.

Фото: УНІАН

Президент США...

(Закінчення зі стор. 1)

Києві Президент Дж. Буш. розповів про свою телефонічну розмову з Володимиром Путіним: „Я сказав йому, що Україна і Грузія повинні отримати ПДЧ і що в Букарешті я буду обстоювати цю позицію. Я думаю, що Росія не буде перешкоджати Україні...".

Дж. Буш також нагадав істотну обставину: Україна є єдиною державою, котра, не будучи членом НАТО, підтримує всі міжнародні місії альянсу, в тому числі в Афганістані та Іраку.

Від ПДЧ до самого членства в НАТО – ще далеко, але приєднання України до Пляну дій мало б велике значення для консолідування українського суспільства, частина якого дивиться на НАТО, на Европу і США ще радянськими очима, і це антиевропейське й антиамериканське наставлення весь час підживлює Москва, прямо таки розпаношуючись в українському інформаційному просторі. Нема сумніву, що саме Росію мав на увазі Президент В. Ющенко, коли під час засідання Ради національної безпеки і оборони 21 березня ствердив, що інші держави провадять в Україні інформаційно-психологічні компанії, щоб дезінформувати українське суспільство. „Є кілька центрів, є колосальна система телерадіостанцій, різних видань, які працюють не на інтереси України, проводять політику інших держав", – сказав В. Ющенко.

Тому не те страшно, що симоненківці, вітренківці і морозівці у ці дні стояли в Києві з транспарантами „НАТО – ні!" і палили опудало Дж. Буша – незгодних з тим чи іншим явищем завжди можна віднести на рахунок демократизму країни – а те страшно, що в Україні цілком відверто діють антиукраїнські політичні сили. Такої небезпеки і такої ганьби не знає ніяка інша держава в світі. Й Европа врешті-решт повинна усвідомити, що це є небезпекою не тільки для України, але й для неї самої, бо не буде на континенті спокою доти, доки Росія не погамує свої імперські пристрасті і займеться власними внутрішніми проблемами.

Які настрої в самому НАТО? У розмові з журналістами-міжнародниками напередодні букарештськоїзустрічі Генеральний секретар НАТО Яап де Гоп Схефер сказав, що приєднання України і Грузії до ПДЧ – це тільки справа часу. Не передбачаючи, яким буде рішення в Букарешті, керівник альянсу визнав, що в цьому питанні Росія „є політичним чинником, однак, щодо України і Грузії ми дотримуємося трьох основних принципів. По-перше, двері альянсу відкриті для всіх демократичних країн. По-друге, рішення щодо можливости країни увійти в ці двері ухвалюється винятково на підставі відповідности країни-претендента критеріям вступу. По-третє, рішення ухвалюється винятково країнами НАТО, і жодна третя сторона не має в цьому питанні права вето", – підкреслив Я. Схефер.

Повертаючись до візити Президента США, можна, як це зробив директор Інституту зовнішньої політики проф. Григорій Перепелиця, пошкодувати, що вона не відбулася хоч трохи раніше, і все ж вона відбулася, ставши, за словами самого Дж. Буша, „позитивним сиґналом" для України – для тієї України, яке іде власним шляхом розвитку і для якої державна незалежність є незворотньою.

Візита була коротка, але тепла – починаючи з двох українських слів, якими Президент Дж. Буш привітав почесну військову варту: „Вітаю, воїни!", і закінчуючи офіційним, від імені Президента В. Ющенка, сніданком в честь гостей, на якому їх пригощали варениками з вишнями, налисниками і котлетами по-київськи. Між іншим, учасниками сніданку були не тільки прем'єр-міністер Юлія Тимошенко і голова Верховної Ради Арсеній Яценюк, але й керівник парляментської опозиції Віктор Янукович.

Опісля в Кабінеті міністрів відбулася окрема зустріч Ю. Тимошенко з Президентом Дж. Бушем і Державним секретарем США Кондолізою Райс.

П. Ч.

Чигирин позбувся Леніна

ЧИГИРИН, Черкаська обл. – 2 лютого з центрального майдану міста прибрано великий бронзовий пам'ятник Володимирові Леніну, зведений у 1981 році за проєктом скульптора Едуарда Кунцевича. На возвеличення більшовицького вождя, який, до речі, ніколи не був у Чигирині, ні в Україні, пішло до 7 тонн відбірної бронзи. До пам'ятника періодично приводили дітей з Чигиринської школи-інтернату і вони, за командою вихователя, хором вигукували російською мовою: „Спасибі дідусеві Леніну, що ми так добре живемо!".

Бронзового боввана було звалено з п'єдесталу й відвезено у двір Чигиринського музею археології. Спершу був намір знести пам'ятник 11 лютого. Однак, стало відомо, що комуністи та соціялісти цього дня прагнули вдатися до силових акцій у Чигирині: начебто з участю Петра Симоненка та Олександра Мороза. Щоб позбавити Чигирин візити непроханих гостей, вирішено було прискорити знесення пам'ятника.

2 лютого кілька затятих місцевих комуністів, на чолі з першим секретарем Черкаської обласної організації Комуністичної партії України Віктором Роєнком, спробували вдатися до фізичного нападу, проте правоохоронці професійними діями не дали розпалитися пристрастям. Комуністи кричали: „Вас Бог покарає за такі дії щодо Леніна!"

Петро Литвин, голова Чигиринськоїрайонноїадміністрації, сказав: „Багато чигиринців вимагали знесення цього пам'ятника, який був нашим позорищем на весь світ. Люди з інших міст та держав приїздили і дивувалися, що отаке одоробло досі стирчить посеред колись свободолюбивої козацької столиці. Нарешті ми маємо змогу впорядкувати центральний майдан Чигирина".

Чигиринський район став першим на Черкащині, де повністю демонтовано пам'ятники Ленінові. В ніч на 15 березня звалено з п'єдесталу пам'ятник у селі Боровиці – останній з цих пам'ятників у районі.

В лютому було демонтовано пам'ятники Ленінові у селах Тіньки та Рацево. Але на Черкащині і досі бовваніє на центральних майданах сіл та міст майже 200 гіпсових, бронзових постатей Леніна, його іменем названі сотні вулиць.

Степан Вінярський

Демонтування пам'ятника Ленінові у Чигирині.

Фото: С. Вінярський

В Букарешті розпочалася зустріч НАТО

БУКАРЕШТ, Румунія. – В середу, 2 квітня, в румунській столиці почався триденний форум Північно-Атлантичного альянсу, участь в якому беруть не тільки керівники 26 країн-членів НАТО, але й представники ще понад 30 країн світу, тому що мова йтиме про важливі для всіх справи безпеки, про місії НАТО в „гарячих точках" землі, про дальше розширення цього оборонного союзу.

Відкрив зустріч Президент США Джордж Буш і, дотримуючись даного в Києві слова, відразу ж звернувся до країн-членів НАТО з закликом надати можливість Україні і Грузії приєднатися до Пляну дій щодо набуття членства в альянсі. „Членство в НАТО має бути відкритим для всіх европейських демократій", – підкреслив Дж. Буш.

Тим часом з преси стало відомо, що неґативну позицію щодо України і Грузії займає не тільки Франція, але ще в більшій мірі – Німеччина. Офіційний речник німецького уряду Ульріх Вільґельм оприлюднив таку думку свого канцлера Анжели Меркель: якщо США наплягатимуть на приєднанні України і Грузії до Пляну дій, то Німеччина застосує своє право вето, щоб перешкодити цьому.

Питання щодо приєднання України і Грузії до Пляну дій обговорюватиметься і вирішуватиметься в п'ятницю, 4 квітня. Цього дня учасником зустрічі буде Президент України Віктор Ющенко. Для позитивного рішення потрібен консенсус, тобто згода всіх представників країн-членів НАТО. Навіть один голос „проти" залишить Україну і Грузію поза Пляном дій, а це означатиме, що антиукраїнські інтриґи Москві вдалися.

В інтерв'ю для паризької газети „Le Figaro" колишній міністер оборони України, тепер депутат Верховної Ради Анатолій Гриценко заявив: „Якщо ви не дасте позитивного сиґналу Україні, це стане перемогою російської політики тиску і буде тільки розпалювати російську параною – замість того, щоб гасити її". *(Радіо „Свобода", Бі-Бі-Сі, УНІАН, „Кореспондент")*

АМЕРИКА І СВІТ

Британія обмежить кількість міґрантів

ЛОНДОН. — У доповіді 2 квітня Комітету палати лордів з економіки говориться: „У висліді проведеної аналізи комітет прийшов до висновку, що високий рівень іміґрації не приносить країні економічної вигоди. Число переселенців повинно бути обмежене". „В іміґрантах немає потреби ні для заповнення робочих місць, ні для збільшення пенсійного фонду", – вважають автори доповіді. На думку лорда Вейкгема, який очолював дослідження комітету, що тривало вісім місяців, іміґраційна політика, що проводиться нині, не тільки „не має економічного сенсу", але і може призвести до наростання соціяльної напружености. Лорд Вейкгем вказав на тривожну ситуацію в багатьох сферах життя, на проблеми, які заважають нормальному функціонуванню систем охорони здоров'я й освіти. Британський міністер у справах міграції Ліям Берн заявив про намір влади посилити процедуру видання чужоземцям довготривалих віз і громадянства. Збільшення числа іміґрантів особливо неґативно може позначитися на становищі етнічних меншин і молоді, яким через зростаючу конкуренцію на ринку праці все складніше просуватися кар'єрними сходами. З 2003 року у Великобританії з'явилося 620 тис. робочих місць і 740 тис. іміґрантів. У липні Европейський союз заявив про введення „блакитної карти" для висококваліфікованої робочої сили з країн, що не входять до ЕС. *(„Кореспондент")*

Білорусь вимагає зменшення працівників посольства США

МІНСЬК, Білорусь. — Білорусь вимагає від США зменшити кількість працівників посольства у Мінську до семи. Заступник міністра закордонних справ Білорусі Віктор Гайсьонок 2 квітня заявив, що його країна також залишила у посольстві у Вашінґтоні сімох працівників. Офіційний Мінськ очікує від Вашінґтону скасування санкцій щодо державного підприємства „Білнафтохім" – на цій єдиній засаді можливе продовження діялогу з американською владою, наголосив В. Гайсьонок. У березні білоруська влада вислала посла США у Мінську і закликала установу зменшити кількість співробітників з 30 до 17. США застосували санкції проти Білорусі, щоб змусити президента Олександра Лукашенка здійснювати демократичні реформи і звільнити політичних в'язнів. (*Радіо „Свобода"*)

Мусульман уперше більше, ніж католиків

РИМ. — Офіційний Ватикан заявив 30 березня, що іслям уперше кількісно перевищив римо-католицизм, як домінуючу в світі релігію. Згідно з новим щорічним звітом Ватикану, нині мусульманські вірні становлять понад 19 відс. населення світу, тоді як люди, які називають себе римо-католиками - близько 17.5 відс. Разом з тим Ватикан зауважує, що християн досі набагато більше, ніж мусульман, якщо брати до уваги православне християнство, греко-католиків, англіканців та протестантів. Утім, звіт зазначає, що тоді, як пропорційна кількість римо-католиків залишається на однаковому рівні, у мусульман той показник постійно зростає через більші показники народжуваности. *(Бі-Бі-Сі)*

До Шенґену увійшли дев'ять нових країн

ЛОНДОН. — До Шенґенської зони увійшли дев'ять нових країн, серед яких – Польща, Чехія, Естонія, Латвія, Литва, Угорщина, Словаччина, Словенія і Мальта. У ніч з 29 на 30 березня між тими країнами та іншими державами-членами Шенґену було скасовано митну та паспортну контролю. Частково кордони Шенґенської зони були відкриті для деяких країн-новачків ЕС і раніше, що вможливлювало безвізовий проїзд їхніх мешканців до держав Шенґену. Відтепер до Шенґенської зони належать 24 країни з 27 країн-членів Евросоюзу, що вможливлює безперешкодний рух усередині тієї зони для понад 400 млн. осіб. Очікується, що до кінця 2008 року до складу Шенґену увійдуть Кіпр та Швайцарія, а до 2011-го – Болгарія та Румунія, які стали членами Евросоюзу минулого року. *(Бі-Бі-Сі)*

Росія не дозволить Косову стати членом ООН

МОСКВА. — Росія використає своє право постійного члена Ради Безпеки, заявив 2 квітня міністер закордонних справ країни Сергій Лавров, виступаючи у Державній Думі. „Росія як постійний член Ради безпеки ООН здатна не допустити того, щоб Косово стало повноправним членом ООН. Жодних обхідних шляхів тут немає, оскільки, згідно з статутом ООН, прийняття будь-якої держави у члени організації відбувається за постановою Генеральної асамблеї, що базується на рекомендації Ради Безпеки ООН", – зазначив С. Лавров. Косово проголосило незалежність в односторонньому порядку у середині лютого. Сербія і Росія виступають категорично проти цієї ініціятиви. Раніше Евросоюз заявляв про можливість приєднання Косова і Сербії до бльоку европейських держав після проголошення краєм незалежности. *(Радіо „Свобода")*

Олімпійський вогонь доставлено до Пекіну

ПЕКІН. — Греція передала Олімпійський вогонь Китаєві, тибетці понесуть власний „смолоскип незалежности". Церемонія передання символічного вогню від країни – батьківщини Олімпійських ігор країні, яка проводитиме їх цього літа, відбулася в неділю, 30 березня, в Атенах на стадіоні, де 1896 року відбулися перші Олімпійські ігри сучасности. У супроводі почесного ескорту смолоскип принесли на площу Тяняньмень, там відбулася помпезна церемонія вітання, яку відкрив президент Ху Дзінтао. „Я оголошую офіційне прибуття олімпійського вогню на Пекінські Олімпійські Ігри-2008". Церемонія відбулася з посиленими заходами безпеки – після вуличних протестів 29 березня проти порушень прав людини в Китаї, в першу чергу в Тибеті. Подібний протест затьмарив процедуру передання олімпійського вогню в Атенах. З Пекіну олімпійський вогонь почне подорож 20 країнами світу перед тим, як повернеться у серпні на церемонію відкриття Олімпійських ігор у Пекіні. Водночас тибетці, які живуть у вигнанні в Індії, оголосили в столиці країни Ню-Делі про власну естафету „смолоскипу незалежности" – як антикитайський протест напередодні літніх Олімпійських ігор у Пекіні. Смолоскип доставили до Ню-Делі з міста Дгармшали на півночі Індії, де міститься резиденція у вигнанні духовного провідника Тибету Далай-лами. Організатори збираються доставити свій смолоскип до Сан-Франціско у США одночасно з прибуттям туди Олімпійського вогню – як очікують, 9 квітня. (*Бі-Бі-Сі, Радіо „Свобода")*

Прем'єр Польщі оголосив бойкот відкриття Олімпіяди

ВАРШАВА. — Прем'єр-міністер Польщі Дональд Туск 27 березня оголосив про те, що він не приїде на церемонію відкриття літньої Олімпіяди 2008 року в Пекіні. Д.Туск став першим з керівників европейських держав, який заявив про те, що він не поїде на церемонію відкриття Олімпіяди, що відбудеться 8 серпня в Пекіні. Заступник міністра закордонних справ Польщі пообіцяв обговорити питання бойкоту церемонії з іншими країнами Евросоюзу. Рішення прем'єр-міністра пов'язане з недавніми подіями в Тибеті. Д.Туск вважає, що церемонію відкриття Олімпійських ігор повинні бойкотувати глави всіх країн. Ідея бойкотувати церемонію відкриття ігор почала активно обговорюватися після запалення олімпійського вогню 24 березня в грецькій Олімпії. Після цього відбулося віче проти придушення народних виступів у Тибеті. Президент Франції Ніколя Саркозі заявив, що обдумує рішення про бойкот Олімпійських ігор у Китаї у зв'язку з подіями в Тибеті. Позицію Н. Саркозі також підтримав уряд Бельгії. Позиція США полягає в тому, що мета Олімпійських ігор – зібрати спортсменів з усього світу й дати їм можливість продемонструвати свою майстерність. *(УНІАН)*

Російська журналістка отримала політичний притулок

ЛОНДОН. — 2 квітня російська журналістка Олена Трегубова, яка побоювалася за своє життя у зв'язку з критикою на адресу Кремля, одержала політичний притулок у Великій Британії. „Це величезне полегшення", – розповіла О. Трегубова. Проте міністерство внутрішніх справ Великої Британії відмовилося підтвердити цю інформацію, пославшись на те, що уряд не дає коментарів про окремі випадки. Якщо ця інформація підтвердиться, це може ускладнити і без того напружені взаємини між Москвою і Лондоном. *(Інститут Масової Інформації)*

Дж. МакКейн – за жорсткіший підхід до взаємин з Росією

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. — Джон МакКейн закликав західні держави більш жорстко підходити до взаємин з Росією і виключити її з „Групи восьми". „Ми повинні знову зробити „велику вісімку", групу з восьми високо розвинутих держав, клюбом демократій, які опираються на ринкову економіку. До цього клюбу повинні увійти Бразилія та Індія, але не має бути там Росії. Західні країни не повинні терпіти шантажування нафтою з боку Росії, а навпаки, продемонструвати солідарність країн НАТО в реґіоні від Балтійського до Чорного моря, і заявити, що двері цієї організації залишаються відчиненими для всіх демократій, які дотримуються принципів захисту свободи", – заявив сенатор Дж. МакКейн. Кандидат на посаду президента США від Республіканської партії виступив 26 березня у Лос-Анжелесі у рамках передвиборної кампанії. Він також закликав закрити в'язницю для підозрюваних у тероризмі у Ґвантанамо. Дж. МакКейн наголосив, що США мають очолити боротьбу з ґльобальним потеплінням і не повинні іґнорувати вплив кліматичних змін на територію поза державним кордоном. Він заявив, що моральним боргом США є продовження перебування в Іраку. Сенатор закликав країну співпрацювати зі світовими державами і зважати на їхню точку зору. Президентські вибори відбудуться 4 листопада. (*Радіо „Свобода")*

„Аль-Кайда" пускає коріння у Північній Африці

БЕРЛІН. — Новим опорним пунктом ісламістської терористичної мережі „Аль-Кайда" стада Північна Африка. Про це, посилаючись на свої дані, заявляє Федеральна розвідувальна служба Німеччини. Терористи, згідно з повідомленням, спираються на підтримку багатьох радикальних груп реґіону. Від „Аль-Кайди" виходить безпосередня небезпека для Німеччини, констатують розвідувальники. Тим часом австрійські спецслужби продовжують зусилля стосовно звільнення двох громадян Австрії, які коло місяць тому були викрадені у Тунісі бійцями „Аль-Кайди". Терористи готові звільнити заручників лише в обмін на звільнення своїх соратників з в'язниць Алжиру і Тунісу. *(„Німецька хвиля")*

У російській армії служитимуть 12 місяців

МОСКВА. — Росія 1 квітня розпочала щорічний весняний призов, але цього року вперше термін обов'язкової військової служби зменшено з двох років до одного. Набір до війська подовжили до середини липня, щоб залучити більше нових випускників вищих навчальних закладів. Понад 130 тис. осіб від 18 до 27 років будуть призвані до армії. Російські командувачі сподіваються, що зменшення терміну служби допоможе скоротити кількість дезертирів, яка під час 1999 року сягала 44 тис. осіб. *(Бі-Бі-Сі)*

Пам'ятаймо про Голодомор 1932-1933 років в Україні

В Австралії вшанували пам'ять жертв Голодомору

КАНБЕРА, Австралія. – Під гаслом „Україна пам'ятає, світ визнає!" Союз Українських Організацій Австралії (СУОА) провів 3 березня маніфестацію на вшанування пам'яті жертв Голодомору-геноциду українського народу 1932-1933 років. До Канбери з'їхалися понад 1,000 українців з Аделяїди, Мельбурна, Джілонґу, Брізбену, Сіднею, Нюкастлю й інших міст.

В Музеї тисячоліття при Українському Православному центрі було відкрито фотодокументальну виставку, яка буде експонуватися впродовж 2008 року.

Цю виставку підготувала куратор музею Люба Соловій з допомогою чоловіка Ярослава, диякона Михайла Смолинця і Володимира Войтовича, який позичив велику кількість фотографій, ілюстрацій і копій статтей з англомовної преси.

Похід учасників (багато з них були в гарних вишиванках) очолили Посол України Валентин Адомайтіс, голова СУОА Стефан Романів й члени управи СУОА, священики УГКЦ на чолі з Владикою Петром Стасюком і священики УАПЦ на чолі з архипресвітором о. Миколою Сердюком, сестри-василіянки, пластуни, сумівці, багато дітей. Були тут голова Громади Південної Австралії Іван Дністрянський, Надя Якобі – голова Союзу Українок, колишній голова Громади Вікторії Юрко Федишин, письменниця Леся Ткач, Олесь Постолан з Англії та інші. Усі дійшли до пам'ятника Жертвам Голодомору біля храму св. Миколая.

Посол В. Адомайтіс, представники СУОА, Союзу Українок, Шкільної ради, СУМ, Пласту, поклали китиці квітів до пам'ятника.

Соняшне проміння відбивалося в чорному мармурі пам'ятника, падало на синьо-жовті квіти вінків, маків, соняшників, гвоздиків, ромашок, фіялок, лілей, троянд, жита, на символічні домовини.

Панахиду відслужили Владика П. Стасюк й духовенство. Дияконував о. диякон М. Смолинець. Співав ансамбль Церкви УАПЦ св. Миколая з Канбери (диригент Петро Деряжний).

Після Панахиди виступив голова СУОА С. Романів. Промовляли Посол В. Адомайтіс, член парляменту Вікторії Матю Гій, член парляменту в Канбері Бил Стефаник. Сенатор Ґері Гамфріс йшов на чолі походу, але біля пам'ятника його вже не було, бо він мав інші обов'язки. Олександра Кривошия, яка пережила Великий голод, зворушила своїм виступом присутніх.

В залі „The Street Theatre" відбувся концерт-реквієм. Відкрив його Тарас Контек, який попросив до слова В. Адомайтіса. Концертову частину розпочали з'єднані хори з Катедри свв. Петра і Павла, парафії св. Покрови, хор СУМ „Черемош" під диригентурою проф. Володимира Головка.

Виступали ансамбль Православної церкви св. Миколая (диригент П. Деряжний), жіночий хор „Суцвіття" (диригент Оксана Рогатин-Василик), Ансамбль духової музики церкви св. Андрія (керівник Василь Опришко), Маркіян Мельниченко – скрипка, Оксана Менцінська-Мельниченко – фортепіяно, Марта Менцінська – мецо-сопрано.

Скорботний тон концерту був дещо розвіяний виступом жіночого ансамблю „Суцвіття", який співав про журавлів, що відлітають в далекі краї. Анна Дацьків, Христина та Володимир Головки, жіночий склад катедрального хору свв. Петра і Павла з Мельборну також запам'яталися глядачам.

Анна Довірак з Сіднею зачитала свій вірш „Вершина скорботи". Жалібним „Вічная память" закінчився скорботний концерт-реквієм. Співала вся заля.

Марічка Галабурда-Чигрин

Про пам'ятник в Миргороді

МИРГОРОД, Полтавська обл. – Громадська хартія „Пам'ять" взяла на себе обов'язок поставити пам'ятник у Миргороді, щоб увічнити пам'ять мільйонів жертв українського геноциду 1932-1933 років, заподіяного московсько-комуністичною владою. У Миргороді, біля залізничної станції, закопані тисячі трупів замучених голодом людей та немовлят.

Свідчить В. Шавгаров з Миргороду: „Був грудень 1932 року. З іншими дітьми ми заходили до приміщення вокзалу, де було дуже багато людей, які сиділи і лежали під стінами уже мертві або при смерті. Я бачив, як їх переносили в пожежний хлів, де штабелювали цих напівживих людей, а вночі трупи виносили і скидали в яму, яка була вирита за коліями на пустирі. Ці люди приїздили до Миргорода з різних районів Полтавщини в надії роздобути що не-будь з діючого на той час крупозаводу, в основному просяної лузги, від якої, в основному, і помирали після її поїдання. Ідучи ранком до школи весною 1933 року, коли двері цього хліва були відкриті, я бачив, як ця штабельована кучугура трупів ще ворушилася. Це були молоді ще люди".

Активісти зверталися до керівництва Південної залізниці з приводу виділення ділянки під пам'ятник, але дістали відповідь, що залізниця задовольнити прохання не може. Тоді звернулися до відомої „Фундації Українського Геноциду-США" з осідком в Чікаґо за допомогою. І це звернення позитивно вплинуло, бо рішенням міської ради дозволено цій організації будівництво меморіяльного пам'ятника в районі залізничного вокзалу.

Хоч уряд дозволив побудову пам'ятника, проте він не зобов'язався його фінансувати. Отож хартія „Пам'ять" звертається до всіх українців в Україні і у діяспорі з проханням допомогти побудувати пам'ятник.

Адреса: вул. Гоголя, 138, кв. 9, Миргород, Полтавська обл., 37600 Ukraine.

За інформаціями телефонуйте на тел: (847) 699-9484.

Микола Міщенко

Дослідження Голодомору – завдання Києво-Могилянської академії

Сергій Квіт,
президент НаУКМА

КИЇВ. – Голодомор в Україні 1932-1933 років сьогодні набирає значення гуманітарної катастрофи світового маштабу. Багато потрібно зробити для того, щоб ця тема була належним чином вивчена. Саме у цьому вбачає своє завдання Національний університет „Києво-Могилянська академія" (НаУКМА). Професори та студенти Могилянки застосовують різні підходи – наукові форуми, видання книг, громадські слухання, книжкові виставки, мистецькі імпрези, щоб показати правду і дати об'єктивну оцінку трагедії.

Обкладинки книг, присвячених темі Голодомору 1932-1933 років в Україні, виданих в академії протягом 2003-2007 років.

НаУКМА є власником унікальної документальної спадщини про Голодомор професора політичних наук Джеймса Мейса, який останні роки свого життя саме в нашому університеті викладав і опрацьовував тему Голодомору. У 2005-2006 роках до НаУКМА було передано його бібліотечну колекцію та архів, що починали складатися з кінця 1970-их років у Мишиґенському університеті.

Архів Дж. Мейса є величезним історичним надбанням для дослідників: сотні унікальних видань різними мовами про Голодомор як світову трагедію, про тоталітаризм, праці з історії великодержавної Росії, численні дисертації, огляди, доповідь комісії Конґресу США 1986 року про Голодомор в Україні. Навколо цієї унікальної збірки вже розгортаються подальші дослідження.

В лютому 2006 року відбувся круглий стіл „Україна як постгеноцидне суспільство: усвідомлення та подолання стану", а у 2007 році у Дослідницькій бібліотеці НаУКМА була представлена книжкова виставка „Голодомор – злочин проти людства", в основі якої були книги та документи з колекції Дж. Мейса.

Провідним дослідником Голодомору в Україні є професор НаУКМА Юрій Мицик, під редакцією якого у 2003-2007 роках вийшло чотири томи спогадів „Український голокост 1932-1933 років: свідчення тих, хто вижив". Ці документи збиралися протягом 10 років за активної участи студентів академії. Видання матеріялів відбулось завдяки сприянню та фінансовій підтримці Фонду катедр українознавства (США), Програми досліджень східньої України ім. Ковальських, Меморіяльного фонду ім. Марусі Онищук та Іванка Харука, Канадського інституту українських студій Альбертського університету, Фонду ім. Павла Глушаниці, Українсько-канадського дослідно-документаційного центру (Торонто), компанії „Райз", журналу „Сіверянський літопис" (Україна), парафіянам Благовіщенського храму УПЦ Київського патріярхату при НаУКМА, Міжнародному благодійному фонду відродження Києво-Могилянської академії.

Студентська хорова капеля НаУКМА „Почайна" під керівництвом Заслуженого діяча мистецтв України Олександра Жигуна у супроводі Державної симфонічної оркестри України вперше у 2004 році виконала симфонію-реквієм „Тридцять третій". Відбулись виступи „Почайни" в Україні та в Росії. Коштом Всеукраїнського товариства „Просвіта", Міжнародного благодійного фонду відродження Києво-Могилянської академії та Асоціяції дослідників голодоморів в Україні випущено 5,000 компакт-дисків симфонії, які поширено в Україні та за її межами.

Помітною подією в житті сучасної України стало видання книги „Голодомор 1932-1933

(Закінчення на стор. 26)

На презентації видання „Листи з Харкова. Голод в Україні та на Північному Кавказі в повідомленнях італійських дипломатів, 1932-1933 роки", що відбулася 25 лютого.

Довічно ув'язнені – замість страти

Недавно до „Свободи" надійшов лист від довічно ув'язненого в Ізяславській виправній колонії ч. 58 на Хмельниччині Юрія Мисюка, який народився у 1962 році і засуджений вдруге. Сумна перспектива усе життя провести у чотирьох стінах камери не позбавляє Є. Мисюка бадьорого настрою – він вірить у Боже провидіння, вирощує в камері цибульку і часник, радіє жовтій квіточці, побаченій у місці прогулянок, дякує адміністрації за добрі умови утримання. Щоправда, в грудні 2007 року 30 в'язнів цієї колонії оголосили голодування на знак протесту проти незадовільних умов утримання (холод, вологість, відсутність вентиляції, багато щурів), але колонію минулого літа перевіряли представники Европейського суду і порушень не виявили.

В СРСР дані про кількість смертних вироків, місця і способи їх виконання були державною таємницею і ніколи не розголошувалися. І це при тому, що в Україні щороку в середньому виносили до 100 смертних вироків, стільки ж виконувалося. Навіть родичі не знали місця поховання страчених. Тепер смертну кару, на яку в Україні накладено мораторій, замінило довічне ув'язнення. Дані про число в'язнів можна знайти в інтернеті. У 2002 році, скажімо, в Україні було 693 особи, засуджених до довічного ув'язнення. Але коли на смертну кару наклали мораторій, не врахували, що кількість засуджених на довічне ув'язнення щороку зростатиме. Євген Корнійчук, перший заступник міністра юстиції України, виступаючи 14 січня у програмі Радіо „Свобода", сказав, що кожного року кількість довічно ув'язнених зростає приблизно на 400 осіб.

Законодавством України передбачено, що кожен засуджений зобов'язаний заробляти на придбання речей першої необхідности. Ці люди виконують нескладну роботу, субота й неділя – вихідні. На зароблені кошти вони щомісяця купують в крамниці установи продукти харчування, сигарети, чай, каву, цукерки. Через 20 років в'язень може написати прохання про помилування в адміністрацію Президента України. За добру поведінку він може отримати грошову нагороду, усну подяку, додаткове побачення з родичами, додаткову передачу або ж бандеролю поштою. Виправні колонії, які виконують покарання у виді довічного позбавлення волі, є установами закритого типу. У Житомирській в'язниці, наприклад, побудованій 1914 року, одній з найжорстокіших у царській Росії, засуджені до довічного ув'язнення утримуються в камерах, де на одного ув'язненого припадає 2.5 кв. метра площі. Відбувають покарання близько 170 осіб. На території в'язниці діє невелична церква.

16 листопада 2007 року Третій комітет Генеральної Асамблеї ООН ухвалив резолюцію „Про всесвітній мораторій на виконання смертних вироків", яку підтримали 87 країн-членів ООН, котрі активно просували ідею ухвалення цього документу. Резолюцію ухвалили 99 голосами, 52 країни проголосували проти, а 33 – утрималися. Резолюція звернена до тих країн, де досі практикують смертну кару, і закликає їх встановити мораторій на виконання вироків з тим, щоб із часом взагалі відмовитися від смертної кари. Резолюція закликає країни поважати міжнародні стандарти, що забезпечують безпеку засудженим, які чекають на виконання смертних вироків, обмежують коло застосування смертної кари та зменшують кількість вироків. Резолюція також зобов'язує Генерального секретаря ООН направити звіт про її виконання до Генеральної Асамблеї ООН у 2008 році. На сьогодні від смертної кари відмовилися 133 країни. Лише 25 країн світу на практиці виконували смертні вироки у 2006 році, найбільше Китай, Іран, Ірак, Пакистан, Судан та США. В Україні смертних вироків немає, але пенітенціярна система України вимагає суттєвих змін: бракує місць позбавлення волі, облаштованих за світовими чи европейськими стандартами. У 2008 році заплановано будівництво двох закладів, які відповідатимуть европейським вимогам.

26 січня опубліковано пріоритети України щодо приведення умов та порядку відбування покарань у відповідність до вимог національного законодавства та міжнародних стандартів. Одним з них є покращення умов утримання засуджених. Звісно, колонії – не курорт, але в'язні – це люди, громадяни, то й умови їх життя мають бути людськими.

КВІТЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Кінець російського самодержавства – народження незалежної України

2 березня 1917 року російський імператор Микола ІІ підписав маніфест про зречення престолу на користь свого брата Михайла, котрий престолу не прийняв. Впала династія самодержців Романових, які правили в Російській імперії 304 роки. Перед Україною засвітилася перспектива незалежности.

Як сталося зречення? Ще з лютого до царського поїзда, який на шляху з Могилева до Петрограду зупинився у Пскові, почали надходити вістки про революційні заворушення в столиці імперії. Столичні сановники один за одним підказували цареві, що втихомирити народ може тільки його зречення. О 3-ій годині дня 2 березня цар написав маніфест і зрікся престолу на користь свого єдиного сина Олексія, смертельно хворого на гемофілію – незгортання крови. Після цього він запросив на бесіду лікаря С. Федорова, якій пильнував за здоров'ям сина, і запитав, скільки той проживе. Лікар відповів: щонайбільше до 16-ліття. Отже, залишалося йому жити три роки. І цар змінив маніфест на користь брата.

У маніфесті передбачалися демократичні засади дальшого розвитку держави: „Заповідаємо братові нашому правити справами державними у повній і непорушній єдності з представниками народу в законодавчих установах на тих засадах, які будуть ними встановлені, принісши в тому непорушну присягу".

Увечорі 2 березня до Пскова прибула делеґація Думи – Олександер Гучков і Василь Шульгин. Вони таж вели мову про зречення. Цар сказав їм, що маніфест про зречення готовий і через 30 хвилин підписав його. Задоволені делеґати вирушили додому, а царський поїзд теж пішов на північ і невдовзві Микола ІІ вже був з своєю сім'єю в Царському Селі. Коли Олександер Керенський, якому судилося невдовзі очолити Тимчасовий уряд Росії, навістив колишнього царя, той рубав дрова і привітно зустрів гостя.

2 березня було утворено Тимчасовий уряд, який спершу очолив князь Георгій Львов. Почалося підготування Установчих зборів, які мали вирішити питання дальшого устрою вчорашньої імперії.

Усе ці події сталися в березні. Квітень приніс разючі зміни. Провідник більшовицької партії Володимир Ульянов (Ленін) дізнався про зречення царя і за сприяння німецької влади таємно вирушив до Росії у супроводі своєї коханки Inеси Арманд і гурту з 30 прихильників.

17 квітня у Петрограді він проголосив „Квітневі тези", які визначали курс на захоплення влади і встановлення диктатури. Усе літо він був переховувався від уряду, а восени, всупереч багатьом чільним діячам своєї партії, усе ж підняв повстання. Влада перейшла до більшовиків, усі незгідні з цими подіями були страчені в розгулі масових репресій, які очолили Фелікс Дзержинський, Григорій Петровський, Мойсей Урицький та ін. Одним з перших кроків заколотників стало збройне придушення національно-визвольних рухів, зокрема в Україні, на Кавказі, в Середній Азії.

Ще одним кроком стала страта сім'ї Романових у ніч на 17 липня 1918 року в Єкатеринбурзі. Розстріл за наказом Москви провели Яків Юровський – керівник групи, син полтавського рабина, Михайло Медведев, Григорій Нікулін, Степан Ваганов, Віктор Нетребин, Ян Цельмс.

Останки сім'ї Романових були виявлені в 1979 році під час розкопок, якими керував консультант міністра внутрішніх справ СРСР Гелій Рябов. Проте тоді знайдені останки за вказівкою влади закопали. У 1991 році розкопки були поновлені й знайдені останки перепоховані у Санкт-Петербурзі. Останки царевича Олексія та його сестри Марії тоді знайдені не були. 24 серпня 2007 року Генеральна прокуратура Росії відновила розслідування у кримінальній справі про розстріл царської сім'ї у зв'язку з виявленням поблизу Єкатеринбурґа, ймовірно, останків О. та М. Романових.

Л. Хм.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Книгоборство

Поданий вище неологізм – це україномовний переклад міжнародно-грецького терміну „бібліокластика", вжитого в книзі французького історика Люсьєна Полястрона, автора історичного ткактату „Les Livres on Feu" („Книги в огні").

В цій книзі автор розглядає всі масові нищення книжкового надбання від часів фараонів, біблійних царів, арабських каліфів, хрестових походів, інквізиторів, конкістадорів Центральної і Південної Америки на чолі з католицьким Архиєпископом Ляс Казасом, і кінчаючи на „кришталевій ночі" 1933 року, коли Адольф Гітлер та його прихвосні провели в Німеччині широкомаштабне книгопалення Біблій, Талмудів та інших книжок, написаних авторами єврейського походження. Ці акції були переведені на колоскельних ватрах, на площах Берліну та інших великих міст.

В цьому ж дусі „безсмертного" А. Гітлера належить також розглядати акцію Московської міської управи стосовно бібліотеки української громади в цьому місті. Антиукраїнське книгоборство московської держави має кількасотлітню традицію, і не буде перебільшенням сказати, що це виразна антинародна україножерна ідеологія, як також і практична діяльність. На жаль, цій довготривалій і невдалій історичній традиції не видно кінця.

В народній пам'яті (як і в історичних документах) живуть всі заборони на видання букварів, хрестоматій, казочок для дітей, заборони Тарасові Шевченкові писати, Емський указ, в якому ця заборона поширюється на все і всіляке друковане (як також і вголос промовлене) слово.

Одним словом – говорити є про що, хоч книжок справді мало. В Російській Федерації з 10-млн. українським населенням немає ні однієї української школи, ні однієї української університетської катедри, ні однієї газети чи програми радіомовлення. Мимоволі пригадується повоєнна еміґрація в Західній Німеччині в 1940-их роках, коли українська громада там числила лише 250 тис. людей, але діяло понад 20 середніх шкіл з українською мовою навчання, стільки ж також дитячих садочків, торговельних та інших шкіл, вже не згадуючи про силу-силенну інших установ і організацій. Думається також, що в Німеччині українська громада з народної точки зору жила там набагато краще, ніж в „братній" Російській Федерації тепер (як і завжди).

Антиукраїнське книгоборство тимчасом продовжується на території сучасної України. Тут покупцеві належить заплатити за україномовну книгу спеціяльний податок, без якого, однак, якось обходиться подібна книга, надрукована російською мовою. Тож немає нічого дивного, що гореславна Москва забороняє Українську бібліотеку. Так і далі в „загірну комуну" машерує Москва втертими стежками А. Гітлера і ґестапо.

Василь Рождественський,
Вудгейвен, Мишиґен

Пам'ятаймо жертви терору на Холмщині

Минуло вже понад 60 років від часу сумнозвісної Акції „Вісла" на Закерзонні, коли під час етнічної чистки польське військо брутально депортувало рештки українського автохтонного населення з рідної землі на польські понімецькі території, щоб їх там знищити як етнічну меншину.

Вихідці з Холмщини, яких після Другої світової війни вигнали з рідної землі до УРСР, створили там Суспільно-культурне товариство „Холмщина". Від нього й довідуємось, що вони вирішили спорудити пам'ятник „Жертвам терору і депортації українців Холмщини в 1938-1947 роках".

Як відомо, Холмська земля з X ст. входила до складу Київської Руси, а відтак до Володимирського та Галицько-Волинського князівств. У середині XIII ст. Холм був столицею держави Романовичів. Пізніше настало багатовікове поневолення Холмщини. Одначе, холмщани вистояли, зберегли свою українську мову, віру, звичаї та історичну пам'ять.

Особливо трагічної долі Холмщина зазнала у 1938-1947 роках, – читаємо у зверненні Т-ва „Холмщина" до земляків і всіх патріотів України. Тоді поляки замордували десятки тисяч ні в чому не винних холмщан. Сотні патріотів замучили в тюрмах і таборах, майже 160,000 вигнали з рідних осель і депортували на Схід. Майже 40,000 холмщан-українців насильно переселили на північні та західні землі Польщі. Крім насильного загарбання земель, спалили сотні українських сіл, навіть зруйнували цвинтарі, знищили 217 храмів, а 194 святині замінили на свої костьоли.

Наш святий обов'язок – увічнити пам'ять про ці трагічні події.

Пам'ятник буде стояти біля автомобільної дороги Львів-Ковель – біля сіл Тудорковичі і Литовеж, на березі річки Західний Буг – символу споконвічного єднання земель, помислів і діянь русинів-українців Холмщини, Волині та Галичини. Тут, поряд з Холмською землею, межують Львівська і Волинська області, а на їхніх теренах після депортації найбільш компактно поселились холмщани. Звідси видніють села та простори покинутої прадідівської землі; поруч часточка Холмської землі з селом Пісочне, яку історична доля після Другої світової війни приєднала до Галичини.

Нещодавно, недалеко звідси, у волинському селі Павлівка поляки збудували меморіяльний комплекс жертвам польсько-українського протистояння на Волині. Пам'ятник, який холмщани хочуть поставити, буде нагадувати наступним нашим поколінням про геноцид українців на Холмщині.

Товариство „Холмщина" звертається до всіх українців доброї волі в Україні та за океаном з проханням про пожертви на будову пам'ятника, тож треба їм допомогти у доброму ділі.

До Організаційного комітету будови пам'ятника увійшли громадяни України, США, Канади та Австралії, а очолив його Володимир Бойчук зі Львова.

В Америці й Канаді чеки-пожертви на пам'ятник можна виставляти і висилати на адресу: „Cholmszczyna", 5 Capri Rd. # 905, Toronto, ON M9B 6B5, Canada.

Микола Дупляк,
Сиракюзи, Ню-Йорк

Мірило нашого патріотизму

Вже 15 років провадить волонтерську працю Зеня Черник з Філядельфії. Величезна і безмежна енерґія цієї тендітної жінки спричинила до цілого ряду демократичних перетворень України, маштабність її мислення стало причиною єднання влади, підприємництва, неприбуткових організацій в проєкті „Життєва лінія", спрямованому на розвиток медицини в Україні.

Вона вселила надію та організувала лікування та одужання хворих дітей через фонд „Україна-3000", своєю комунікабельністю відкрила підприємницькі можливості для українських компаній, які шукали нових партнерів в США, сприяла в наданні стипендій для навчання українських студентів як в Україні, так і за кордоном, є їхнім наставником.

З. Черник є промотором українських культурних цінностей, вона взяла на себе надзвичайно важливу місію інформування про Голодомор в Україні як трагедію українського народу, яка не повинна повторитися ніде в світі. І все це вона робить від імені і завдяки своїм колеґам, які об'єднані в Українську федерацію Америки.

З великою цікавістю слухають лекції З. Черник з спеціяльної медичної тематики „Нефропатії при ВІЛ-захворюванні", які вона від 2002 року читає з допомогою Інтернет-конференцій для лікарів України, в партнерстві з Українською системою дистанційного навчання (адреса в Інтернеті: www.udl.org.ua/med/200212.htm.

Ми всі повинні знати таких людей, бо вони є мірилом нашого патріотизму і відданости громаді.

Ігор Катерняк,
Підгайці, Тернопільська обл.

Більше писати про Україну

Цілий рік просто було скандально: часопис іноді приходив через 18 днів після його випуску. Бувало, що пізніше число приходило швидше, ніж попереднє. Не знаю, хто займається висиланням газети, але складається враження, що там є особа, яка саботує цю справу. Від того часу, як в газеті надрукували опитник, газету доставляють більш досконало.

При цій нагоді хочу звернути увагу, що сторінка „Америка і світ" не потрібна, бо це все вже знане з американської преси або телебачення. Пропоную замість цієї сторінки писати більше про Україну, тобто давати дві сторінки „Україна і світ" на тиждень.

Левко Боровець,
Норт-Роялтон, Огайо

Від редакції: *„Свобода" друкується і надходить на пошту своєчасно; всі затримки – збоку пошти. Опитування читачів „Свободи" засвідчило, що тематичну сторінку „Америка і світ" хочуть читати ті, хто слабко володіє англійською мовою або не має Інтернету.*

Кошенята в снігу

Лютневого дня я поверталася з Маньківки додому, в село Русалівку. Падав мокрий сніг, повівав холодний вітер. Було дуже слизько. Водій автобуса довіз нас до околиці села і відмовився їхати далі, боячись перевернутися.

Вийшовши з автобуса, ми одразу потрапили в негоду. Йдучи полем, я раптом почула якесь кволе пищання. Нахилившись, побачила загорнутих у прозорий пакет ще сліпеньких кошенят. Хтось викинув їх помирати тяжкою смертю. Їм навіть дихати було ніяк у пакеті, та ще й сніг з дощем мочив. Притискаючи до себе, намагалася якось їх зігріти. Потім зробила невеличку ямку-гніздечко із жмута соломи, яку знайшла випадково, поклала їх туди, зверху вкрила своїм шарфом і мовчки пішла далі. Але, пройшовши якусь сотню кроків, вражено зупинилась, вжахнувшись свого вчинку: що ж це я зробила?

Коли я прибігла до того місця, кошенята вже ледь дихали. Знову гріла їх своїм диханням, заспокоюючи не тільки кошенят, а й себе: „Врятую, врятую!". Два кілометри йшла, зігріваючи їх своїм теплом. Десь о 4-ій вечора дісталися дому.

Мої коти Мурчик і Микита доброзичливо зустріли нових прибульців. А Микита грів їх вночі собою. Два перші тижні мені була велика морока з кошенятами, бо вони ще не вміли самостійно пити молоко. Але вже за півтора місяця обоє поправилися. Так потішно бавляться з Мурчиком і Микитою, що й не подумаєш, що то вони вмирали в холодному полі...

А мене не покидає одне й те ж питання: „Хто ж прирік кошенят на таке страждання?".

Віра Оберемок,
с. Русалівка, Черкаська обл.

Шановні читачі!

У листах та статтях, які Ви надсилаєте до „Свободи", просимо подавати повністю перші імена та прізвища згадуваних осіб, а також подавати свої поштову і електронну адреси, число телефону. В листах, які надсилаються електронною поштою, просимо подавати свою поштову адресу і число телефону.

Організаційні висліди УНСоюзу – 2007 рік

Христина Е. Козак
Головний секретар УНСоюзу

УНСоюз і громада справді є друзі на життя – у кожному значенні слів. Вже від 1894 року, тобто йдеться про час, який перевищує тривалість життя пересічної людини, УНСоюз служить громаді та забезпечує своїх членів фінансово доступним життєвим забезпеченням та пенсійними грамотами. Особи, забезпечені УНСоюзом, або ті, котрі закупили пенсійні грамоти, не є тільки власниками поліс. Вони є членами організації, членство в якій надає спеціяльні користі. Члени УНСоюзу можуть користуватися всілякими програмами братських послуг, та назагал, якщо собі так бажають, можуть вступити у місцевий відділ.

Братські користі УНСоюзу є різноманітні: знижки у коштах побуту на Союзівці, знижки на передплати видань УНСоюзу „Свобода" та „The Ukrainian Weekly", знижкова картка на ліки за рецептом ScriptSave, та знижка у позичці авт через фірму Hertz Rent-a-Car. Додаткові привілеї включають стипендійну програму, ґарантовану видачу забезпечення на життя, та знижки у коштах, якщо член передплачує повні вкладки за життєве забезпечення або вивінувальні грамоти.

Забезпеченеві послуги УНСоюзу є стабільними, фінансово доступними, ми пропонуємо різні суми, в тому числі – нижчі від мінімальних сум у великих комерційних фірмах життєвого забезпечення. УНСоюз постачає своїм членам продукти, які описані у сьогоднішних професійних журналах як ті, до котрих американці повертаються – підставові і сильні.

Хто займається продажем життєвого забезпечення та пенсійних грамот УНСоюзу? Ми покладаємося на досвідчених людей. Це секретарі відділів, організатори, ліцензовані працівники нашої Головної канцелярії, це також ліцензовані аґенти, що вже роками працюють для УНСоюзу і це є їхньою головною працею. Додаткова унікальна метода продажей – це система рекомендацій членів УНСоюзу. Якщо з рекомендації УНСоюзу виявиться продаж життєвого забезпечення або пенсійної грамоти, той член, котрий рекомендував вдатись до УНСоюзу, одержує рекомендаційну винагороду. Ця система рекомендацій членів членами є унікальною братською системою і є доказом, що рекомендації – це найкраща реклама.

Впродовж року відділові секретарі УНСоюзу мають змогу брати участь в конкурсах придбання членів. Зібрані вкладки життєвого забезпечення є опорним механізмом УНСоюзу та усіх його братських користей, включно з виданнями УНСоюзу „Свобода" та „The Ukrainian Weekly". УНСоюз винагороджує тих відділових секретарів/організаторів, котрі зібрали найбільшу суму вкладок життєвого забезпечення впродовж цілого року.

УНСоюз має честь представити тих осіб, котрі впродовж 2007 року зібрали найбільшу суму річних вкладок:

Перше місце:
Любов Стрілецька, член Головного Уряду УНСоюзу, секретар 10-го відділу;
Друге місце:
Мирон Пилип'як, член Головного Уряду УНСоюзу, секретар 496-го відділу;
Третє місце:
Валентина Каплун, секретар 269-го відділу, працівник Головної канцелярії УНСоюзу;
Четверте місце:
Микола Філь, член Головного Уряду УНСоюзу, голова округи Олбані, секретар 13-го відділу;

Наступні особи зібрали найбільшу суму річних та одноразових вкладок життєвого забезпечення за 2007-ий рік:

Перше місце:
Євген Осціславський, член Головного Уряду УНСоюзу, ліцензований аґент, секретар 234-го відділу;
Друге місце:
Любов Стрілецька, член Головного Уряду УНСоюзу, секретар 10-го відділу;
Третє місце:
Валентина Каплун, секретар 269-го відділу, працівник Головної канцелярії УНСоюзу;
Четверте місце:
Оксана Тритяк, Головний організатор, ліцензований аґент, секретар 25-го відділу, працівник Головної канцелярії УНСоюзу.

Кожного року, УНСоюз проводить змагання придбання нових членів та винагороджує тих організаторів, котрі внесли до списку найбільшу кількість нових членів впродовж року, почесним членством в одному з чотирьох „Клюбів переможців" УНСоюзу.

Прізвища цих організаторів подаємо внизу в окремих списках клюбів заслужених союзовців, будівничих УНСоюзу і відданих союзовців.

За час від 1 лютого 2007 року до 30 червня 2007 року секретарі брали участь в змаганні (Sales Blitz) продажей УНСоюзових продуктів з нагоди 113-ої річниці УНСоюзу. Працівники Головної канцелярії УНСоюзу та працівники Головної канцелярії УНСоюзу, котрі є відділовими секретарями, не беруть участи у цім змаганні. Усі продажі зачисляються системою пунктів. Базуючись на кількості проданих грамот, відділових секретарів/організаторів винагороджено за те, що досягнули певну кількість призначених пунктів. Поздоровляємо наступних осіб з нагоди того, що перевершили висліди усіх попередніх конкурсів УНСоюзу:

Перше місце:
Євген Осціславський, член Головного Уряду УНСоюзу, ліцензований аґент; секретар 234-го відділу
Друге місце:
Алісія Оленчук, секретар 112-го відділу;
Третє місце:
Любов Стрілецька, член Головного Уряду УНСоюзу, секретар 10-го відділу.

Восени 2007 року, за час від 1 вересня до 20 грудня, УНСоюз провів четверте з черги щорічне змагання свідомості

(Закінчення на стор. 9)

"Клюб заслужених союзовців – 2007 р."

Євген Осціславський, член Головного Уряду УНСоюзу, ліцензований аґент, секретар 234-го відділу

"Клюб будівничих Союзу - 2007 р. "

Валентина Каплун, секретар 269-го відділу, працівник Головної канцелярії УНСоюзу
Любов Стрілецька, член Головного Уряду УНСоюзу, секретар 10-го відділу
Алісія Оленчук, секретар 112-го відділу
Мирон Пилип'як, член Головного Уряду УНСоюзу, секретар 496-го відділу
Мая Лев, член Головного Уряду УНСоюзу, секретар 5-го відділу

"Клюб відданих союзовців – 2007 р. "

Оксана Тритяк, Головний організатор, ліцензований аґент, секретар 25-го відділу, працівник Головної канцелярії УНСоюзу
Надія Салабай, працівник Головної канцелярії УНСоюзу
Стефанія Гаврилюк, секретар 88-го відділу
Микола Філь, член Головного Уряду УНСоюзу, голова округи Олбані, секретар 13-го відділу
Оксана Станько, ліцензований аґент, працівник Головної канцелярії УНСоюзу
Іван Головатий, секретар 53-го відділу
Джойс Ткач , секретар 39-го відділу
Йосиф Банах, працівник Головної канцелярії УНСоюзу
Елі Матіяш, секретар 120-го відділу
Ніна Білчук, працівник Головної канцелярії УНСоюзу
Стефан Вельгаш, ліцензований аґент, Голова округи північного Ню Джерзі, працівник Головної канцелярії УНСоюзу
Йосиф Чабан, голова округи Шамокин, Пенсильванія, секретар 242-го відділу

Зібрали найбільшу суму річних вкладок:

Любов Стрілецька

Мирон Пилип'як

Валентина Каплун

Микола Філь

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Загальні збори Округи УНСоюзу

ДІТРОЙТ, Мишиґен. – Як у минулому, так і цього року, Дітройтська округа була однією з найактивніших округ УНСоюзу. Загальні збору Округи відбулися у неділю, 2 березня, у приміщенні Українського культурного центру. На зборах був присутній почесний член Головної управи УНСоюзу Анатолій Дорошенко. Головою зборів вибрано д-ра Олександра Серафина, а секретарем – Романа Лазарчука.

Найперше вшановано хвилиною мовчанки двох активних членів Управи Осипа Бігуна та Григорія Корбяка, які відійшли у вічність.

У дальшому були звіти членів управи – секретаря Р. Лазарчука, скарбника Михайла Шумила та голови О. Серафина.

О. Серафин інформував про працю округи у 2007 році. 28 березня Окружний комітет УНСоюзу спільно з іншими громадськими організаціями влаштував зустріч з колишнім Послом США в Україні Вільямом Мілером. 19 травня було проведено День „Діброви“. Учасники приготували оселю до літнього сезону. 28 липня відбувся традиційний пікнік на „Діброві“. У розваговій частині пікніку Ліда і Богдан Казевичі розповідали про свою першу подорож в Україну. Також Ніна Василькевич та Віра Крива читали власні поетичні твори, а Олена Папіж читала гуморески Павла Глазового.

Найбільшою активністю протягом звітного періоду був семінар, який відбувся 11 листопада, організований УНСоюзом і Кредитівкою „Самопоміч“. На ньому було присутніх 70 осіб. На семінарі виступали п'ять доповідачів: суддя Кетрін Джордж, адвокат М. Броснан, головний організатор УНСоюзу Оксана Тритяк, головний секретар УНСоюзу Христина Козак і член дирекції кредитівки „Самопоміч“ Рома Дигдало. Проводили семінаром голова дирекції кредитівки „Самопоміч“ Богдан Лісовський та голова Округи УНСоюзу О. Серафин.

Окружний комітет провів, крім загальних зборів, чотири засідання з плянування праці.

Пресовий референт Зенон Василькевич писав про діяльність Округи у „Свободі“ та „Дітройтських новинах“.

В кінці О. Серафин подякував усім членам управи за їхню співпрацю.

Після звітів була коротка дискусія, після якої Контрольна комісія уділила управі абсолюторію. Обрано нову управу на 2008 рік. Голова округи – д-р О. Серафин, перший заступник голови – Всеволод Гнатчук, другий заступник – Ольга Марущак, скарбник – М. Шумило, протокольний секретар – Р. Лазарчук, преса і зовнішні зв'язки – З. Василькевич, господарський референт – Юрій Руб, члени-дорадники – Ірена Прийма, О. Папіж та В. Крива, почесні члени – Ярослав Базюк, Дмитро Кошильовський та Йосиф Постоловський. Контрольна комісія – Ліда Колодчин, Леся Фльорчук та Роман Куропась.

У точці „Слово з централі“ О. Серафин інформував присутніх, що головний управитель Союзівки Нестор Паславський повідомив, що на Союзівці робиться все можливе, щоб підняти якість обслуги для української громади, у травні буде офіційне відкриття оселі, і до цього вони добре підготовлені. Він також порадив, щоб люди не витрачали даремно часу, а зголошувалися якнайшвидше, в який час сезону вони хотіли б відпочивати на Союзівці, тому що вже є десять охочих там провести весілля, а також багато інших імпрез і зустрічей. Будинок для гостей „Веселка“ буде повністю оновлений, будуть нове штучне охолодження, удосконалені лазнички і навіть відновлена підлога для танців. Буде поставлено нове велике шатро на Союзівці для молоді, де можна їздити роликами. Кошт усіх покращень і відновлень на Союзівці становитиме 250 тис. дол. Союзівка мусить подбати про збільшення фондів, щоб ці проєкти були оплачені.

Робиться все можливе, щоб приготувати Союзівку до численних імпрез, які традиційно відбуваються тут у літній порі: дитячі табори, тенісові табори, весілля, День батька, конференція сеньйорів, навчання народних танців в школі Роми Прийми Богачевської, фестиваль української культури, конкурс „Міс Союзівка“ та багато інших.

Перед закінчення зборів О. Серафин подав плян праці на цей рік: організувати спільно з управою „Діброви“ 17 травня „День „Діброви“, провести „Союзовий день“ на Діброві – 26 липня, реклямувати УНСоюз на фестивалі і на пікніках.

Зенон Василькевич

Учасники загальних зборів Дітройтської округи УНСоюзу.

Організаційні...

(Закінчення зі стор. 8)

про життєве забезпечення. Як і в минулім, ці змагання були відкриті усім відділовим секретарям/організаторам. Працівники Головної канцелярії УНСоюзу та працівники Головної канцелярії УНСоюзу, котрі є відділовими секретарями, не брали участи у цім змаганні. Вітаємо переможців та дякуємо їм за участь.

Перше місце:

Євген Осціславський, член Головного Уряду УНСоюзу, ліцензований аґент, секретар 234-го відділу;

Друге місце:

Стефанія Гаврилюк, секретар 88-го відділу;

Третє місце:

Йосиф Чабан, голова округи Шамокин, Пенсильванія, секретар 242-го відділу.

УНСоюз дякує усім відділовим секретарям та організаторам за їхні зусилля і передбачає, що участь в 2008 році буде ще більшою. Поздоровляємо усіх!

В 2007 році, УНСоюз продав 274 нові забезпеченеві грамоти з річними вкладками на суму 121,648 дол. а на загальну суму забезпечення 7,155,141 дол. В порівнянні до минулого року, число грамот життєвого забезпечення зменшилося, але загальна сума забезпечення майже подвоїлася, завдяки забезпеченням з вкладками впродовж 20 років. Термінові грамоти УНСоюзу на 10 років, котрі пропонують конкурентоспроможні річні вкладки, збільшилися у чотири рази від 2006 року.

Також УНСоюз з приємністю повідомляє, що продаж пенсійних грамот зросла в 2007 році. Завдяки неперевершеним відсотковим ставкам пенційних грамот УНСоюзу в 2007 році і до сьогоднішнього дня, УНСоюз зібрав 2,531,000 дол. в нових вкладках. Частиною загального бізнесового пляну УНСоюзу є розвиток системи продажей, котра включатиме професійних аґентів, які зосереджуватимуться над продажею пенсійних грамот. Інші братські організації уже довели, що продажі пенсійних грамот ведуть до продажей життєвого забезпечення. І ми усі знаємо, що продаж життєвого забезпечення є запорукою існування УНСоюзу від 1894 року.

УНСоюз визнає двох осіб за найбільшу кількість проданих пенсійних грамот УНСоюзу:

Стефан Вох, ліцензований аґент і працівник Головної канцелярії УНСоюзу;

Стефан Вельгаш, голова округи північного Ню Джерзі, ліцензований аґент і працівник Головної канцелярії УНСоюзу.

УНСоюз складає їм щиру подяку за їхню наполегливість, їхні зусилля та за те, що, зібравши понад 250,000 дол. з аплікаціями, вони зробили свій внесок в успішне збільшення продажей пенсійних грамот в 2007 році.

УНСоюз вітає усіх нових членів і складає їм щиру подяку за те, що вступили в членство Українського Народного Союзу. Тим, що вони закупили грамоту життєвого забезпечення, вивінувальну грамоту, чи пенсійну грамоту, наші члени допомагають УНСоюзі підтримувати українську громаду такими послугами як газети „Свобода“ і „The Ukrainian Weekly“, та оселя Союзівка.

Запрошуємо усіх українців, українських американців, та українських канадців закупити один з наших продуктів та цим долучитися до нашої 114-літньої організації. За дальшими інформаціями просимо звертатися до секретаря місцевого відділу, або дзвонити до Головної канцелярії УНСоюзу. Просимо теж завітати на нашу веб-сторінку: www.ukrainiannationalassociation.org.

УНСоюз і громада – друзі на життя.

Вшанували пам'ять Тараса Шевченка

НЮ-ЙОРК. – 8 березня заходами Наукового Товариства ім. Шевченка, Української Вільної Академії Наук і Українського наукового інституту Гарвардського університету відбулася в будинку НТШ-А 28-ма Шевченківська конференція. Були прочитані доповіді „Ранній Шевченко та „Молода Польща" (професор Ратгерського університету, голова Американської Асоціації україністів д-р Мирослава Знаєнко), „Шевченко і Драгоманов: до питання рецепції" (професор Гарвардського університету д-р Григорій Грабович).

Підсумки конференції підбивав президент НТШ-А д-р Орест Попович, а вступне слово після того, як відкрив конференцію та привітав учасників модератор програми д-р Василь Махно, виголосила професор історії у коледжі Кінгсборо Університету міста Ню-Йорк, науковий секретар УВАН д-р Анна Процик (див. „Свободу", ч. 12).

У доповіді М. Знаєнко передусім наголошувалося на необхідності розглядати Тараса Шевченка у загально-європейсько-слов'янському контексті. У цьому аспекті вивчення шевченківської спадщини доповідач зосередилася на зв'язках Т. Шевченка з патріотично налаштованими поляками, які через свою організацію

На конференції в НТШ (зліва): Василь Махно, Анна Процик, Орест Попович, Григорій Грабович, Мирослава Знаєнко.

„Mloda Polska" (1834) стояли найближче до європейських демократично-революційних процесів того часу. Важливо пам'ятати, – зазначила д-р М. Знаєнко, – що ключ до розуміння Т. Шевченка треба шукати не тільки у його житті (людях, з якими він спілкувався, журналах, які він читав) і не тільки у його творчості, а й у цілій суспільній атмосфері, яка захопила тодішню Европу та рівною мірою впливала і на польську поступову молодь, і на майбутніх членів Кирило-Методіївського товариства.

Доповідач звернула увагу на найраніші контакти Т. Шевченка з польськими однодумцями, які могли впливати на формування його світогляду вже до 1843 року, тобто майже чотири роки перед його арештом, та тісні зв'язки з членами Кирило-Методіївського товариства (Миколою Костомаровим, Пантелеймоном Кулішем, Василем Білозерським та Миколою Гулаком), як також на його пізніші стосунки на засланні з представниками польського демократично-революційного напряму (Броніславом Залеським, Зиґмундом Сєраковським та Едвардом Желіґовським). М. Знаєнко розглянула постаті та угрупування, з якими Шевченко був або міг бути у контакті ще у своїх молодечих роках у Вільні (1829-1831), ранньому цетрі польського листопадового повстання (1830) та опісля в Петербурзі (1831-1843), особливо його зв'язки з літературним колом Ромуальда Подберезького, редактором журналу „Rocznik Literacki", передплатником якого був сам Шевченко. Вона навела перші відгуки на творчість Т. Шевченка у газеті-журналі „Tygodnik Peterburgski" (1843) та окремі деталі впливів на світогляд і творчість Т. Шевченка з боку ідеологів „Молодої Польщі", подані на сторінках паризьких журналів „Polnoc" (1835) та „Polska Chrystusova" (1842-1846).

М. Знаєнко привернула увагу слухачів, що вже у „Гайдамаках", і таких ранніх творах, як „Марія Черниця", „Никита Гайдай", „Слепая", „Сон", „Назар Стодоля", „Бесталанная", „Тризна" виясkравлено мотиви, подібні до

(Закінчення на стор. 26)

НЮ-БРАНЗВІК, Ню-Джерзі. – У неділю, 9 березня, 65-ий відділ Союзу Українок Америки відзначив свято Тараса Шевченка. Голова відділу Наталка Головінська привітала гостей та передала провід імпрези Олі Городецькій. Д-р Іван Головінський виголосив слово про життя, творчість та вплив Т. Шевченка на майбутні покоління. Він говорив, що „велич і сила Шевченкового слова – не тільки в його розумінні людської психіки, де він не просто рівняється, а й перевищує таких велетнів світової літератури, як Данте Аліґ'єрі, Йоґан Ґете чи Федір Достоєвський. Для нас українців – велич Т. Шевченка полягає у тому, що він був і залишився нашим національним дороговказом".

Союзянки та церковний хор під проводом Богдани Гнатик заспівали „Заповіт" та „Реве та стогне Дніпр широкий". Мирося Штурмай виголосила вірш „Привіт Шевченкові". Жіноче тріо – Богдана Гнатик, Віра Мельник та М. Штурмай – заспівали три пісні на слова Т. Шевченка, Назар Бобеляк заграв на клярнеті „Думи мої" та виголосив вірш „Зоре моя вечірняя". Студентки – Маруся Гавданович, Зоряна і Настя Каспрук заспівали пісню „Садок вишневий коло хати". М. Штурмай та Софійка і Петрусь Пітули виконали сценку з дитинства Т. Шевченка. Наталя Ференц прочитала вірш „Матері". Всі діти разом заспівали пісні „Поклін тобі, Тарасе" та „Зацвіла червона калина". Юними декляматорами на святі були Н. Каспрук, Славчик Пашков, С. та П. Пітули, Христя та Іванка Старожитники, Юра Проць, Таня Лабовка, Микола Биков, Адась і Павлусь Осціславські, Отусь і Дам'янчик Фішери.

Мистецький керівник Віра Мельник підготувала програму, а співи підготувала Б. Гнатик – диригент церковного хору.

Майже всі виконавці програми та їхні діти – це новоприбулі з України, які радо беруть участь в імпрезах громади. Гості нагороджували їх щедрими оплесками.

Свято закінчено виконанням державного гимну України.

Ольга Городецька

Учасники Шевченківського свята в Ню-Бранзвіку, Ню-Джерзі.

На святі промовляє голова Черкаської міської організації Всеукраїнського об'єднання „Свобода" Михайло Вакуленко.

ЧЕРКАСИ. – Черкаська влада підготувала врочистості з нагоди Шевченківських днів на 7 березня, тому людей було, як кіт наплакав. А чому? Все просто: захід відбувався в час праці, а друге – в багатьох установах саме тоді віншували жінок з нагоди Міжнародного жіночого дня, то, ясна річ, столи накривали. Складалося враження, що врочистості проводились про людське око.

Усе ж шанувальників Тараса Шевченка потішив вечір, який підготувала в обласному театрі ім. Т. Шевченка молода міська організація Всеукраїнського об'єднання „Свобода". Вечір зібрав повну залю. Захопив гостей виступ професора Черкаського національного університету Василя Пахаренка, окрасою вечора став виступ гостя з Києва, Народного артиста України Богдана Бенюка, який був щиро зворушений зустріччю, котру влаштували йому глядачі. Діти виконали чудові танці.

9 березня черкасці зібралися на майдані біля школи села Моринців, чекали на прибуття Президента України Віктора Ющенка. Майоріли державні прапори України, Всеукраїнського об'єднання „Свобода", „Нашої України", УНА-УНСО, Української Повстанської Армії.

Коли вгорі загули вертолети, з школи висипали хлопці й дівчата в національних строях, хористи. Черкаський народний хор виконував українські пісні. Президент відвідав хатини Т. Шевченка і його діда Якима, церковку, поклав вінки до пам'ятника матері поета.

Валерій Маснюк

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

З діяльности Наукового Товариства ім. Шевченка

Вшанування творчої спадщини майстра

Проф. Юрій Гаєцький

НЮ-ЙОРК. – 23 лютого в Науковому Товаристві ім. Шевченка професор Юрій Гаєцький прочитав лекцію, присвячену малярській творчости Петра Андрусева (1906-1981), зокрема його поглядам на історію України. Професор Ю. Гаєцький ознайомив слухачів з основними віхами творчої біографії мистця, зупинився на особливостях його рецепції подій української історії, а далі перейшов до демонстрації та коментування репродукцій найвідоміших полотен П. Андрусева.

Проф. Ю. Гаєцький завважив, що, всупереч складним життєвим обставинам, П. Андрусів зумів залишитися вірним своєму малярському хистові. Власне, навіть не всупереч, а саме завдяки складній особистій долі художник уповні усвідомив свою національну належність та став на тернистий шлях реалізації творчого покликання.

Серед нелегких обставин життя П. Андрусів не зраджував своєму мистецькому кредо, пов'язаному з реалістичною манерою „гльорифікації" української історії, утвердження в українському малярстві жанру історичної баталістики. Свої програмні погляди в галузі українського образотворчого мистецтва художник виклав у працях „Мистецтво в житті народів", „Лицем до українського мистецтва", „Мистецтво і політика". Ці публікації актуальні й у нинішньому часі, часі боротьби за утвердження української ідентичности в, як це не дивно, суверенній українській державі.

Ю. Гаєцький розповів про історію створення, мистецькі осягнення майстра в таких відомих його полотнах, як „На дворі гетьмана Розумовського", „Зустріч гетьмана Мазепи з Костем Гордієнком", „Сватання Анни Ярославни", „З'їзд князів", „Французькі посли в князя Ярослава Мудрого", „Хрещення Руси-України" тощо. Протягом лекції Ю. Гаєцький неодноразово наголошував на важливості залучення творчого доробку художника до використання на годинах історії в середніх школах. Адже ця спадщина має непроминальне значення для патріотичного виховання, розвитку в учнів гордости за своє історичне минуле.

Стан і перспективи української преси

Віталій Жугай

НЮ-ЙОРК. – З доповіддю „Стан і перспективи української преси" виступив 1 березня в Науковому Товаристві ім. Шевченка фулбрайтівський стипендіят, доцент катедри журналістики Ужгородського національного університету Віталій Жугай.

Однією з основних тез доповіді була думка про ненормальність ситуації: за роки державної незалежности України ні українська преса, ні українське телебачення не стали національними за духом. До цього, – зазначив доповідач, – спричинилися зокрема й історичні обставини: якщо до жовтня 1917 року українські газети і журнали таки відігравали суспільну ролю світочів пробудження, промоторів ідей незалежного державництва, то за часи існування СРСР преса України цілком втратила здатність виконувати своє національне призначення. Саме тяжкими наслідками попередніх десятиліть пояснюються рецидиви в журналістській практиці горезвісних „темників", – наголосив В. Жугай.

Доповідач подав статистичні дані, з яких випливає сумна картина сучасного українського медія-простору. Такі сектори національного інформаційного простору, як книговидання, бібліотечний, архівний та кінематографічний комплекси, аж ніяк не відповідають стандартам розвинутих країн, а до того ж ще й зазнають скорочення. Цікаво, що 62.4 відс. громадян не передплачують жодного періодичного видання. Тиражі та кількість назв книгодрукування українською мовою повністю поступаються російськомовним. У галузі засобів масової інформації (ЗМІ) високим залишається рівень державного реґляментування, і це створює можливості для маніпулювання масовою свідомістю.

Тільки деякі українські видання у несприятливих умовах зуміли здобути або зберегти високу репутацію в очах громадськости. Це часописи „День", „Україна молода", „Кореспондент", інтернет-видання „Українська правда", тижневики „Дзеркало тижня", „ПіК", „Український тиждень", „Літературна Україна", місячники „Критика", „Всесвіт" телевізійний „5 канал" і телерадіокомпанія „Ера".

У доповіді розглядалися й інші неґативні явища: недостатній розвиток медія-ринку, надто вузька верства незалежного покупця й читача, значна кількість „джинси", себто публікацій відверто замовного характеру, зволікання з роздержавленням преси. Страшною прикметою нашого часу стали репресії проти журналістів, аж до їх фізичного усунення, фактична безкарність винуватців скоєних проти журналістів тяжких кримінальних злочинів.

Серед цього лихоліття до позитивних явищ можна зарахувати активне запровадження проґресивних форм і методів професійного вишколу журналістів. Зрушення в цій справі відбуваються в багатьох вищих навчальних закладах.

Доповідь В. Жугая викликала жваву дискусію, питань до доповідача було багато, а відповіді на питання дали змогу дізнатися про додаткові важливі деталі з життя українських ЗМІ

Нові фундатори

НЮ-ЙОРК. – Протягом останнього часу фонди НТШ поповнилися на 86 тис. дол. зі спадку Уршулі та Остапа Балабанів. У своєму заповіті відомі українські жертводавці заповіли для потреб НТШ-А цей княжий дар з метою підтримки української науки та культури.

Вони заповіли НТШ також 10 полотен американських малярів XIX ст., які мають значну мистецьку вартість. О. Балабан був довголітнім головою Українського Інституту Америки, а також колекціонером творів мистецтва. Отримані фонди НТШ-А використає на наукові, стипендійні та видавничі проєкти.

Інше джерело надходження – 42 тис. дол. з продажу власности української громади у Флінті, Мишиґен – Народного дому ім. Івана Франка. Ліквідаційний комітет на чолі з д-ром Миколою Бартковим вирішив частину виручених грошей передати для НТШ-А.

Управа НТШ-А вдячна нашим жертводавцям за підтримку.

Пресова група НТШ-А

Уршуля та Остап Балабани.

11 квітня: вистава драми „Дам'ян" у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН. – У багатьох містах Канади, США і Европи було виставлено драму Алдит Моріс „Дам'ян" – про життя і працю бельгійського місіонера між прокаженими на гавайському острові Молокай.

Цей високо мистецький і зворушливий драматичний монолог вже здобув тривале місце в театральній літературі, а найновіша вистава спричинилася до його нової популяризації.

Виставу здійснив о. Едвард Данило Іванко – український священик з Бритійської Колюмбії, який кілька років тому залишив кар'єру актора-співака, хоча мав успіх на сценах Лондону, Ню-Йорку та Голівуду, щоб служити нашій Церкві.

11 квітня вистава драми „Дам'ян" відбудеться у Вашінґтоні. Початок о 7:30 вечора, в Соборі Пресвятої Родини. Адреса: 4250 Harewood Rd. NE, Washington 20017. Ціна квитків: 20 дол. для дорослих, 15 дол. для студентів і емеритів.

Після вистави – перекуска й зустріч з о. Е. Іванком.

Докладніші інформації є в Інтернеті: http://www.ucns-holyfamily.org, або телефоном: (202) 526-3737.

Мирослав Сербин

Вісті Фундації імені Івана Багряного
Квітень 2008 р., ч. 92

Місто – свідок великих подій

Місто Переяслав-Хмельницький – колишнє повітове місто Полтавської губернії, тепер районний центр Київської области, лежить на південь від Києва й згадується в українських літописах з 906 року. З другої половини XI ст. воно було центром Переяславського князівства. Київський князь Володимир побудував там 992 року кріпость на підвищенні, де сходилися річки Алта і Трубіж. В тому році ніби відбулася там історична подія – битва. По одній стороні річки Трубіж стояли війська князя Володимира, а по другій – печеніги.

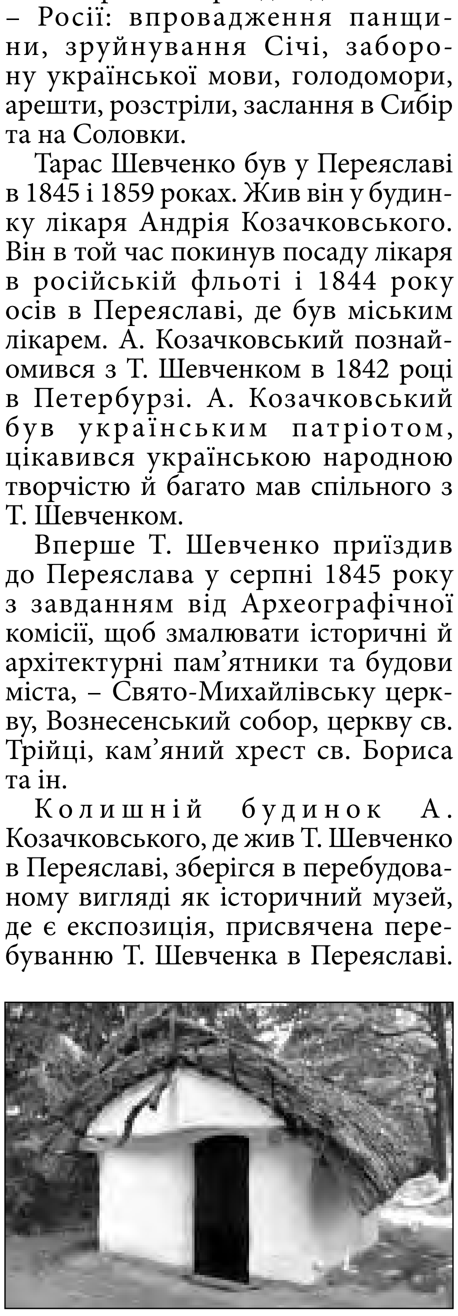
Щоб не проливати марно кров вирішили противники провести поєдинок. Зі сторони київського князя вийшов син ремісника молодий Кирило Кожум'яка, а з сторони печенігів – їхній велетень. В чесному двобої переміг киянин. І відтоді місто почали називати Переяславом, бо там „перебрано славу" від печенігів.

Переяслав найбільш відомий сумнозвісним військовим договором проти Польщі, який підписав 1654 року гетьман Богдан Хмельницький з Московщиною. В той час Переяслав був одним з трьох найбільших міст України. Іншими містами були Київ та Чернігів. Через цей договір Україна втратила незалежність та зазнала багато різних кривд від Московії – Росії: впровадження панщини, зруйнування Січі, заборону української мови, голодомори, арешти, розстріли, заслання в Сибір та на Соловки.

Тарас Шевченко був у Переяславі в 1845 і 1859 роках. Жив він у будинку лікаря Андрія Козачковського. Він в той час покинув посаду лікаря в російській фльоті і 1844 року осів в Переяславі, де був міським лікарем. А. Козачковський познайомився з Т. Шевченком в 1842 році в Петербурзі. А. Козачковський був українським патріотом, цікавився українською народною творчістю й багато мав спільного з Т. Шевченком.

Вперше Т. Шевченко приїздив до Переяслава у серпні 1845 року з завданням від Археографічної комісії, щоб змалювати історичні й архітектурні пам'ятники та будови міста, – Свято-Михайлівську церкву, Вознесенський собор, церкву св. Трійці, кам'яний хрест св. Бориса та ін.

Колишній будинок А. Козачковського, де жив Т. Шевченко в Переяславі, зберігся в перебудованому вигляді як історичний музей, де є експозиція, присвячена перебуванню Т. Шевченка в Переяславі.

Переяслав-Хмельницький. Музей народної архітектури та побуту. Житло XIV ст.

Фото: Сергій Клименко

Саме тут, в одній з затишних кімнат, Т. Шевченко написав свій „Заповіт". В іншому відділі музею зібрано унікальні речі з попередніх століть – зброю, вбрання, є там шабля і шапка гетьмана Б. Хмельницького.

На будинку прикріплена плита з написом: „В цьому будинкові в 1845-1859 роках перебував великий поет українського народу Т. Г. Шевченко. Тут він написав твори „Заповіт", „Кавказ" і „Наймичка". Перед будинком 1954 року поставлено погруддя Т. Шевченка. Недалеко від нього, побіч входу в музей, стоїть гармата. Недалеко від будинку росте акація, яку, за переказом, посадив поет. Вулицю, на якій стоїть цей будинок – музей, названо Шевченковим ім'ям.

Т. Шевченко був у Переяславі чотири рази. І кожного разу в нього виникали сумні думки про Б. Хмельницького, Переяславський договір та життя в Україні. Відвідуючи Переяслав останній раз, Т. Шевченко написав: „Якби то ти, Богдане п'яний, тепер на Переяслав глянув, та на замчище подивившь, упився б, здорово упивсь!" Та й у інших творах він критикує Б. Хмельницького за його Переяславський договір.

В „Розритій могилі" Т. Шевченко називає Б. Хмельницького „нерозумним сином", кажучи: „Ой, Богдане, Богданочку! Якби була знала, у колисці б задушила, під серцем приспала!" У вірші „Стоїть в селі Суботові" Т. Шевченко з жалем стверджує: „Отак то, Богдане, занапастив єси вбогу сироту Україну!" А в вірші „Як би то ти, Богдане п'яний", пише: „Амінь тобі, великий муже! Великий, славний! та не дуже... Якби ти на світ не родивсь, або в колисці ще упивсь, то не купав би я в калюжі тебе, преславного. Амінь"

Переяславський договір росіяни не лише колись, але ще й тепер інакше й не називають, як договір про „возз'єднання" України з Росією на віки вічні. В Другу світову війну радянські війська, здобуваючи від німців переправу через Дніпро, зрівняли майже увесь Переяслав з землею. А щоб українці не забули, що там був підписаний Переяславський договір, чи, як вони казали, „возз'єднання", з 1943 року наказано Переяслав називати Переяславом-Хмельницьким.

В 1961 році в місті поставлено перший пам'ятник з нагоди 300-річчя „возз'єднання" – дві постаті, українки й росіянки, з різними декоративними додатками. Під ним напис: „Навіки разом – навіки з російським народом". В 1982 році місто Переяслав „вщасливили" ще іншим пам'ятником, який зображує гетьмана Б. Хмельницького з булавою, старшин та людей, що вітають хлібом і сіллю представників Московщини. Цей пам'ятник також має назву „Навіки разом".

В Переяславі-Хмельницькому є й занедбані старовинні церкви-музеї. В 1738 році там було засновано Колегіюм, школу православного духовенства, яке мало б прославляти царя і російське православ'я та русифікувати Україну. Навчання в ній велося за зразком і методою

Дзвіниця Вознесенського собору (1776 рік) у Переяславі-Хмельницькому.

Фото: Сергій Клименко

Київської академії. В Колегіюмі викладав деякий час поетику український філософ Григорій Сковорода. На його честь тепер ця будова є меморіяльним музеєм Г. Сковороди. В одній з кімнат, де він викладав, стоять, як були колись в роки його навчання, лавки, столи з розкритими старовинними книжками, шкільна дошка, на якій писали крейдою, та різки для карання неслухняних учнів.

Недалеко від двох попередніх музеїв є музей кобзарства. В ньому багато різних кобз, бандур та інших речей, пов'язаних з кобзарством. Але нічого ми не побачили про бандуристів та композиторів з діяспори, тому пообіцяли, повернувшись до США, дещо їм прислати. І в скорому часі в Переяслав-Хмельницький пішов пакунок з речами, що розповідають про капелю бандуристів ім. Т. Шевченка в Дітройті та інші ансамблі та групи бандуристів ОДУМ – різні летючки, жетони, програмки та квитки. Вислано велике побільшене фото бандуриста-композитора Григорія Китастого, статті про нього, книгу пісень для бандур Г. Китастого „Вставай, народе!", великі фотографії з пам'ятника на його могилі в Бавнд-Бруці, Ню-Джерзі, книгу золотого ювілею в 50-річчя Василя Ємця про козаків, бандуристів та 25 пластинок, на яких записані виступи капелі, інших ансамблів бандуристів та мистецьких одиниць.

Величним музеєм під відкритим небом є музей народної архітектури та побуту в Переяслав-Хмельницькому, який створений 1964 року на схилах давньої Татарської гори. Він займає 30 гектарів (75 акрів). Там побудовано чи привезено з багатьох міст та сіл, що мали бути затоплені водою після побудови багатьох гребль на Дніпрі хати чи житла з періодів Черняхівської культури, з років Київської Руси, селянські хати, млини, вітряки, корчми, половецькі кам'яні баби, козацькі могильні хрести, різні знаряддя праці та безліч інших споруд. Тут і там в тому парку-музеї стоять церкви, в яких виставлено одяг, ікони, рушники. На вільному повітрі молоді пари влаштовують свої прийняття після вінчань.

Олексій Коновал

Дякуємо!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі особи: 1,500 дол. – **Марія та Іван Гнипи** (з них по 500 дол. на видавництво журналу „Бористен" та дитячий сиротинець в Дніпропетровському); 150 дол. – **Лідія Ємець** (з них 100 дол. для сиріт в Україні); 140 дол. – **Іван і Олена Свириденки** на передплату сімом особам в Україні книги „Не підлягає забуттю. Голодомор – геноцид українського народу 1932-1933 років"; по 100 дол. – **Галина Бистрицька** в першу річницю смерти її брата Євгена Кальмана та **Марія Савеленко (Гнип)** на журнал „Бористен" та „Бюлетень УПЦ Київського патріярхату"; 85 дол. – **Ольга Дудяк**; по 50 дол. – **Оксана Колінко** та **Зореслава Мисько**; 25 дол. – **Володимир Токар.**

Книга „Не підлягає забуттю" вже вийшла друком в Дніпропетровську. Вона має великий журнальний формат та містить чотири розділи: „Пам'ять українців з діяспори про Голодомор", „Гортаючи підшивки", „Голодний натиск на Україну" та „Голгота України". Книгу вислано всім особам в діяспорі, що склали пожертви на її видання та поширення по Україні.

Якщо хтось бажає, щоб цю книгу було вислано в якусь школу, бібліотеку чи особі в Україні, то можете прислати 20 дол. та адресу до Фундації й ті гроші з адресами будуть вислані в журнал „Бористен", звідки вишлють книгу про голод на подану адресу.

В Фундації лишилося небагато примірників книг Івана Багряного, виданих Фундацією: „Буйний вітер" – 30 дол., „Людина біжить над прірвою" („Огненне коло", „Розгром", „Чого я не хочу вертатися до СССР") – 30 дол., „Публіцистика" – 25 дол., „Вірю" – 25 дол., „Золотий бумеранг" (містить всі поезії, пісні, „Антон Біда – герой труда", „Скелька" та ін.) – 25 дол. Також ще лишилося кілька примірників „Марш молодости" Віталія Бендера – 30 дол., та три томи Івана Дзюби „З криниці літ" – кожний 30 дол.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати у виданні потрібних книг про заслання, русифікацію, голод та інші „блага комунізму", а також засобам масової інформації, які роблять старання, щоб в столиці України та інших містах лунала українська мова, щоб населення України знало правдиву історію України та її довгі стремління до незалежности.

Дописи і листи до сторінки Фундації ім. Івана Багряного просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA

Сторінку редагує Олексій Коновал

Співоча група „Жива вода“.

Пісні нагадують про Україну

Співоча група „Жива вода".

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Вже 17 років співає в Євангельській п'ятдесятницькій церкві хор, яким останнім часом керують Павло Пристацький і його помічник Андрій Кравчук. Звукове оформлення забезпечує Володимир Яремчук.

Громада цієї церкви, де пастором Ярослав Пристацький, утворилася переважно з новоприбулих віруючих, тому український спів хору не тільки допомагає людям в церковному служінні, а й ніби переносить їх на далеку батьківщину.

А молодь церкви заснувала дівочий гурт „Живі води", керівником якого стала Лілія Титус.

Фото: Л. Хм.

Співає хор Євангельської п'ятдесятницької церкви Філядельфії.

До 1,020-річчя хрещення Київської Русі

КИЇВ. – Протягом липня-серпня в Україні буде урочисто відзначено 1,020-річчя хрещення Київської Русі. Для цього указом Президента України Віктора Ющенка, на підтримку ініціятиви громадськости, 24 березня утворено організаційний комітет, який очолив Віктор Балога – керівник Секретаріяту Президента.

Комітет має розробити і затвердити в місячний термін плян заходів з відзначення в Україні 1,020-річчя хрещення Київської Русі, у якому буде передбачено, зокрема проведення в урочистого засідання, видання наукових та науково-популярних праць церковної тематики, організацію виставок сакрального мистецтва, проведення тематичних конференцій, створення документальних фільмів про визначні пам'ятки сакральної культури та історичний шлях християнства в Україні, карбування ювілейних монет, а також випуск поштових марок, присвячених 1,020-річчю хрещення Київської Русі та 900-літтю канонізації Преподобного Феодосія Печерського.

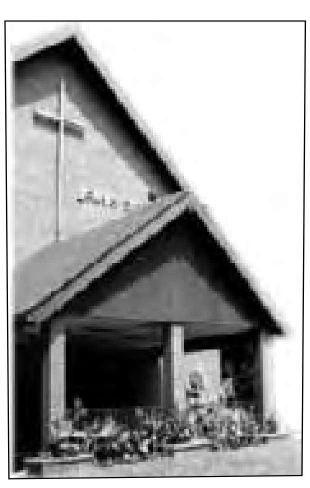
Міністерство закордонних справ має забезпечити здійснення, за участю громадськости за кордоном, заходів з відзначення цієї річниці *(Пресслужба Президента України).*

Українська Євангельська церква
закликає:
Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії

89. Друга Книга царів, 9-10: смерть цариці Єзавелі

У нелегкі часи жив пророк Єлисей: голод і війни переслідували Ізраїль. Царями були тоді спершу Йорам, потім його син Ахазія. Обидва не мали послуху до Бога. Тоді Єлисей послав слугу з горням оливи до Рамоту і наказав знайти там Єгу, вилити на нього оливу і проголосити царем Ізраїлю. Збентежився Єгу і не знав, що далі чинити, але його прибічники засурмили в сурми на знак царювання Єгу. Новий цар зібрав військо і переміг Ахазію, після чого увійшов до столиці, де жила цариця Єзавель, котра ворогувала з пророком Іллею. У день вступу нового царя до столиці слуги цариці викинули її у вікно палацу і Єгу топтав її конем. Пізніше він наказав слугам поховати царицю, але ті знайшли тільки шматки її тіла. Так здійснилося провіщення Іллі, що пси їстимуть труп Єзавелі. А Єгу тим часом винищив увесь рід царя Ахава, а також усіх, хто служив ідолові Ваалові. 28 років царював Єгу до своєї природної смерти.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

НАДСИЛАЙТЕ
ПОЗДОРОВЛЕННЯ З ПАСХОЮ
ТА КОРИСТУЙТЕСЯ ВЕСНЯНИМИ ПІЛЬГАМИ.
$2
1-800-799-6882
WESTERN UNION

Співак Володимир Луців не забув рідне місто

Володимир Луців біля приміщення Культурно-мистецького фонду його імені у Надвірній. Праворуч – голова фонду Ольга Максимюк, зліва – директор музею Леся Зварчук.

Бандура і картина Володимира Патика „Кобзар" з числа подарунків Володимира Луцева рідному місту.

Коли у 1964 році д-р Лука Луців писав вступне слово до другого видання книжки академіка Степана Смаль-Стоцького „Т. Шевченко. Інтерпретації", то зауважив про дослідження автора: „Були б вони сенсацією в Україні, якби тільки могли туди дістатися". Мені пригадалися ці сповнені гіркоти слова, коли прочитав у путівнику „Надвірна. Історія-культура-туризм" такий параграф: „До 10-ліття Незалежности України, у 2001 році, Володимир Луців зробив неоціненний подарунок рідному містові, передавши до Музею історії Надвірнянщини велику колекцію мистецьких творів та свій особистий архів. Передаючи спадщину до музею, В. Луців зауважив, що віддає „все найкраще і найцінніше, що є у нього".

Молоді люди, можливо, вже й не збагнуть велетенської різниці між словами „якби тільки могли туди дістатися" і даром В. Луцева на 10-му році Незалежности.

Як тепер, після падіння „залізної завіси", стало просто: захотів і привіз, подарував, заслужив подяку. Але постає ще одна умова: треба захотіти. Відомий український співак, бандурист, громадський діяч В. Луців захотів дарувати з однієї лише причини: з любови до рідного міста Надвірної в Івано-Франківській області. Це місто, засноване в 1589 році (тоді була перша згадка в літописі) він покинув в кінці Другої світової війни на порозі юности (В. Луців народився в 1929 році), але ніколи не забував ні в Німеччині, ні у Великій Британії, де оселився після повоєнних таборів.

Можливо, йому пощастило в тому сенсі, що усі зміни в місті сталися у його відсутності, бо можна відчути прикрість, побачивши ці зміни через багато літ, але гірше, коли вони чиняться у тебе на очах. З 1947 року радянська влада розпочала закриття церков, ліквідацію релігійних знаків і пам'ятників. В римо-католицькому костелі розмістився районний будинок культури, церкви були передані Московському патріярхатові. Восени 1949 року було знято кам'яний хрест в пам'ять скасування панщини 1848 року. У 1945 році нова влада ввела в дію російськомовну школу-семирічку, яка стала знаряддям контролі над молоддю.

Дарунки В. Луцева – не просто данина рідному місту. Це особистий внесок земляка у відродження того, що ледве не було втрачене за комуністичного режиму, у повернення і збагачення українського життя.

А подарував В. Луців багато: понад 500 рідкісних книг, понад 220 записів української та світової музики, дві унікальних бандури ручного виготовлення – одна з майстерні Петра і Олександра Гончаренків, друга – роботи майстра Василя Гляда. Подарував він також колекцію мистецьких творів, зокрема Михайла Мороза, Якова Гніздовського, Панаса Заливахи, Володимира Патика, Петра Мегика, Любослава Гуцалюка, Романа Сельського, Григорія Крука, ряд цінних архівних документів. З подарованого утворено три залі, де розмістився Культурно-мистецький фонд ім. Володимира Луцева.

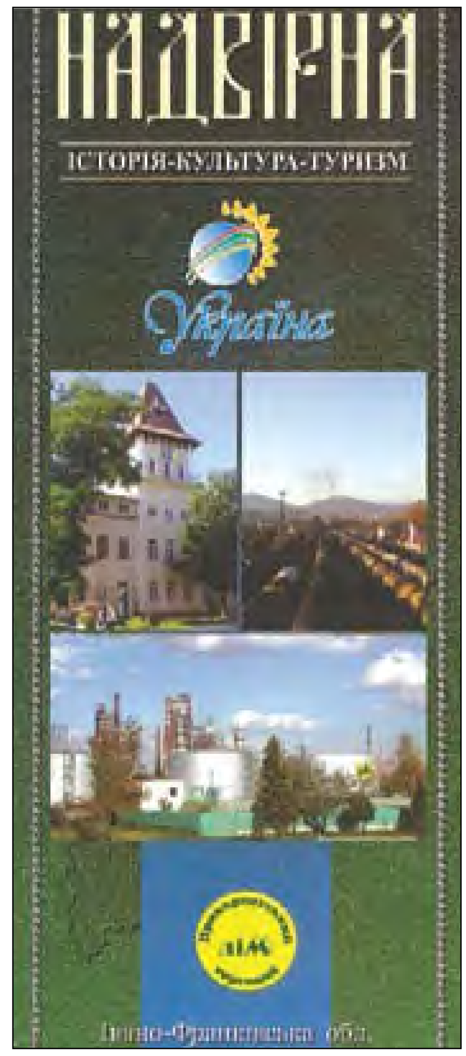
Цей фонд став неоціненною знахідкою в житті Надвірної. З його коштів виплачуються нагороди переможцям численних конкурсів, здійснюються потрібні Україні музичні та інші видання. Серед таких видань – фотоальбоми „Надвірнянщина", „Надвірна. Поема у світлинах", збірник творів для ансамблів бандуристів „Любіть Україну" (упорядник Віолета Дутчак), ряд інших. У Надвірній видано каталог книг і музичних записів, подарованих В. Луцевим, і завдяки цьому довідникові вже користуються даром численні науковці, студенти, дослідники. Петро Бабінець з Прикарпатського університету ім. Василя Стефаника навіть маґістерську працю написав за темою культурно-громадської і виконавської діяльности В. Луцева. У травні відбудеться вже восьма презентація кандидатів на нагороди фонду.

Бувають і несподівані висліди меценатства мистця. Просвітяни Кременця показали записи гри і співу В. Луцева директорові місцевого транспортного підприємства В. Андрійчукові запропонували замінити українським співом російські пісеньки, які звучали досі в автобусах і таксівках. І він радо погодився. Про це написала мистцеві голова міської „Просвіти" Лілія Слідзинська.

А творчий доробок у В. Луцева – багатющий. Він вчився у консерваторіях Лондону і Риму, успішно виступав на Всесвітній виставці у Брюселі, а в 1961 році здобув першу нагороду на міжнародному конкурсі співаків „Евробачення". Годі й намагатися перелічити усі його заслужені відзнаки і звання. Але особливо радує В. Луцева, за його визнанням, орден „За заслуги" третього і другого ступенів, якого він був удостоєний в Україні в 2001 і 2008 роках.

А у Надвірній йому присвоєно звання почесного громадянина міста. Тепер це місто живе новим життям, має гарний пам'ятник Тарасові Шевченкові, тут виходить газета „Народна воля", створено музеї Надвірнянщини і визвольної боротьби, діє музична школа, на гостей чекають затишні готелі. Як збагатилися б інші малі міста і великі села України, коли б їхні уродженці поспішили з допомогою у національному відродженні за прикладом В. Луцева!

Левко Хмельковський

Довідник про Надвірну, виданий коштом фонду ім. Володимира Луцева.

„Бористен" збирає друзів

Двохсоте число „Бористену".

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Наприкінці березня у музеї „Літературне Придніпров'я" зустрілися читачі часопису „Бористен" з нагоди виходу в світ 200-го його числа. Молебень провели представники духовенства двох українських Церков – Єпископ Сумський та Охтирський УПЦ КП Владика Методій та Єпископ на відпочинку, колишній душпастир для українців греко-католиків в Арґентині Андрій Сапеляк, з участю священиків.

На зібранні згадали добрим словом закордонних українців – приятелів часопису з діяспори. У США це – Олексій Коновал і Анна Кульчицька, Іларіон Хейлик та Віктор Бабанський, Ростислав та Ія Василенки, Леонід та Яніна Якобчуки, Іван Буртик, ряд інших. У Канаді з часописом плідно співпрацюють Ярослав Стех, Яр Славутич, у Бельгії – Йосип Лесів та Микола Когут, в Австралії – Стефан Романів та Іван Головацький, в Бразилії – Віра Вовк та Петро Гарлецький, у Ізраїлі – Світлана Глаз, у Польщі – Юрій Гаврилюк.

Виступаючи з вітанням, поет і перекладач Юрій Завгородній нагадав присутнім, що саме редакція „Бористену" виявила ініціятиви з спорудження пам'ятника Дмитрові Яворницькому, надання державного статусу садибі Олеся Гончара у Ломівці, присвоєння його імені одній із вулиць в обласному центрі. Окрасою зустрічі став виступ гурту „Діброва" з Павлоградщини, який полонив серця присутніх українською народною піснею. Серед присутніх були представники національних товариств реґіону – грузинського, караїмського та азербайджанського.

Видання зустріло своє 200-те число. Це й розлога видавнича діяльність, благодійність, видання безкоштовного додатка щомісячника релігійного бюлетеня „Наша Церква – Київський патріярхат".

Фідель Сухоніс,
засновник та шеф-редактор журналу „Бористен"

УКРАЇНА І СВІТ

Мовний конкурс – ефективний засіб національного будівництва

Відбувся Восьмий Міжнародний конкурс з української мови ім. Петра Яцика. Чим він відрізняється від попередніх? На це та інші запитання заступника директора мистецьких програм Національної радіокомпанії України Світлани Короненко відповідає президент Ліґи українських меценатів, доктор фармацевтичних наук, генеральний директор фармацевтичної фірми „Дарниця“ Володимир Загорій.

– Нещодавно Міністерство освіти України повідомило про те, що ці конкурси будуть проводитися за рахунок державного бюджету. Ви відчуваєте задоволення від цієї інформації?

– Звичайно. Ми вже давно очікували такого рішення Президента України. Вісім років минуло від дня, коли ми розпочинали перший конкурс, коли в нього мало хто вірив. А тут ще Освітня фундація Петра Яцика, очолювана його донькою Надією, раптово відмовилася фінансово підтримувати конкурс і склала з себе обов’язки співорганізатора.

– Чи з’являються нові партнери й помічники у цій шляхетній справі?

– Так. Я повинен сказати добре слово про виконавчу дирекцію Ліґи, очолювану відомим письменником Михайлом Слабошпицьким. Усі ці роки дирекція лишалася своєрідним штабом конкурсу. Його чітка організація і скоординованість усіх заходів – беззаперечна заслуга виконавчої дирекції Ліґи. З наших партнерів я повинен передовсім сказати найкращі слова про Акціонерне товариство „Оболонь” та її почесного президента, народного депутата Олександра Слободяна. Одне слово, національний виробник активно підтримує важливий національний проєкт. Ось уже кілька років вручає свої нагороди переможцям Акціонерне товариство „Експрес-банк” (голова правління Олена Чуліцька). З почуттям вдячности згадую директора аґрокорпорації „Сквира” Івана Суслова – людину щедрої душі. Він усиновив та удочерив 24 дітей, які живуть у його „Центрі розвитку дитини”. Окрема тема – наш видатний лікар Володимир Берсенєв, до речі, етнічний росіянин і патріот України. Очолюваний ним Інститут проблем болю – меценат усіх восьми мовних маратонів.

– Українська діяспора також залишається серед меценатів конкурсу?

– Так. Як завжди, з нами Фундація ім. Івана Багряного (голова Анатолій Лисий, скарбник Олексій Коновал) – одна з найвідоміших закордонних українських благодійних організацій, яка незмінно підтримує всі національно важливі проєкти. А поряд з нею я маю назвати Союз українок Австралії, Фундацію українознавчих студій (Австралія), Клюб ім. Василя Симоненка (Австралія). Щороку виплачують свої премії переможцям конкурсу Управи Братства Ветеранів Української дивізії „Галичина” зі США (голова Петро Буняк) та Австралії (голова Теодор Андрушко). Всі конкурси мали своїх лавреатів. Це Леонід Ліщина з Торонто, Ілля Яремчук з Тандер-Бею, Олександер Харченко з Торонто, Леся Ткач, знана в літературі як Леся Богуславець, донька світлої пам’яті Дмитра Нитченка, родина Ольги та Юрія Татарків (США).

– Протягом усіх восьми конкурсів Ліґа українських меценатів співпрацювала з Міністерством освіти і науки. Чи є це зразком співдії громадської організації з державною структурою?

– Звичайно. Без освітянського міністерства ми не змогли б дійти до кожної школи, і могли б тільки мріяти, щоб конкурс з української мови так широко відбувався в світовій українській діяспорі. Це ж який знаменний факт: сьомий мовний турнір відбувся, окрім України, ще й у 23 країнах світу!

– Коли плянується офіційне закриття восьмого конкурсу?

– 15 травня. Відбудеться це знову в Національному академічному драматичному театрі ім. Івана Франка. Сподіваємося, з участю керівників держави. Переможцям патріотичного турніру буде вручено не тільки наші нагороди, а й президентські стипендії. Сподіваємося, що цього дня студенти й школярі побачать найвідоміших людей країни.

– Яким ви бачите майбутнє мовного турніру?

– Я абсолютно переконаний, що престижність і популярність Міжнародного конкурсу з української мови зростатимуть і далі. Адже він потрібен державі як один з ефективних засобів національного будівництва. Ми на правильному шляху. І нас, тих, хто опікується цією справою, щороку ставатиме більше й більше.

Створено Культурний центр НАТО

В Дніпропетровську на базі приватного університету „Наша Україна" створено Культурний центр НАТО. Співробітники університету поширюють серед населення інформацію про НАТО, миротворчі заходи альянсу. В приміщенні бібліотеки університету влаштовано тематичну виставку „НАТО – безпека і добробут України". Це – єдиний Культурний центр НАТО в Дніпропетровській області.

Листівки з довідника „НАТО сьогодні" доставляються в поштові скриньки мешканців міста. Багато зустрічей проведено з пересічними громадянами. Люди з цікавістю читають інформаційні листівки.

З'ясувалося, що вступ України до НАТО підтримують значно більше українців, ніж це офіційно вважається. Просто люди в Дніпропетровську бояться висловлювати свою думку про НАТО. Острах втратити працю, зазнати переслідувань з боку окремих антиукраїнських угрупувань утримує людей від активної підтримки курсу України до НАТО. Один з працівників університету вже зазнав нападу на вулиці міста, коли поширював інформаційні летючки.

Юрій Тисенко,
ректор університету „Наша „Україна"
Дніпропетровськ

Українські студенти побували на курсах італійської мови

ВІТЕРБО, Італія. – Італійська асоціяція „Associazione Cristiana Lavoratori Italiani" (відповідальна за проєкт – депутат мерії міста Вітербо П'єра Коскареллі) та громадська організація „Україна – в Европу", яку заснували в Італії українські громадяни (президент асоціяції – Лілія Білик, віце-президент – Марія Очич), забезпечили перебування під час зимових вакацій 10 студентів з України на курсах італійської мови у школі ім. Данте Аліґ'єрі у Вітербо. Крім навчання, програма містила також екскурсії до Риму, Ватикану, Сієни і Фльоренції.

Значну допомогу в організації перебування українських студентів в Італії надала радник мерії Риму Тетяна Кузик, завдяки якій для огляду визначних пам'яток студентам надали екскурсійний автобус. 13 січня студенти побували на авдієнції у Папи Бенедикта XVI в Соборі св. Петра, зустрічалися з Єпископом міста Вітербо Лоренцо К'ярінеллі. У Сієні студенти ознайомилися з історією університету, що спеціялізується на викладанні італійської мови чужоземцям.

Важливим результатом цієї подорожі, вважає Олена Горячук, яка супроводжувала студентів в Італії, є домовленість про співпрацю з університетом Вітербо, якої досягнуто на зустрічі з деканом факультету чужоземних мов та літератур проф. Гаетано Платанія.

Щиру подяку організаторам подорожі висловлюють студенти Остап Сірий, Любов Очич, Оксана Славич, Наталя Кобилецька, Наталя Сулим, Леся Креховецька, Анна Костенко, Тетяна Кукурудз, Катерина Хорош, Наталя Сабат.

Асоціяція „Україна – в Европу"

Новий погляд на бій під Крутами

КИЇВ. – На лютневих зборах Київської міської організації Об'єднання українських націоналістів (державників) – ОУН(д) – гостем став історик і дослідник, автор книжки-розвідки про бій під Крутами, професор Інституту українознавства Володимир Улянич.

На думку історика, в тому героїчному бої під Крутами перемогли не московські окупаційні війська, а молоді захисники Української державности. Такого висновку В. Улянич дійшов після багаторічних досліджень. Адже в бою, який тривав з 10-ої ранку до півночі, загинуло далеко менше захисників Української Народної Республіки, ніж з боку більшовицьких сил.

У бою з боку УНР брали участь 1,065 вояків з юнкерської військової школи ім. Богдана Хмельницького, студентська сотня з Київського університету і вільні козаки з навколишніх сіл. У них були три бронепоїзди, броньовики і гармати. Наступ ворога було зупинено на декілька днів. Це дало змогу молодій Українській державі отримати визнання на міжнародній арені.

Голова Центрального проводу ОУН(д) Павло Дорожинський зауважив, що до висвітлення подій бою під Крутами потрібно ставитися виважено. Адже впродовж десятиріч існувала леґенда про героїчну загибель у тому бою 300 захисників Української державности. Якщо зараз почати переписувати історію, то це також може завдати шкоди.

Прес-служба ОУН(д)

Запрошує фестиваль у Космачі

КОСМАЧ, Івано-Франківська обл. – 30 квітня, 1-2 травня в гуцульському селі Космачі відбудеться Другий Міжнародний фестиваль „Великдень у Космачі" та Четвертий Міжнародний з'їзд писанкарів. В рамках фестивалю буде проводитись Міжнародний симпозіюм з гончарства та наукова конференція, присвячена 150-річчю розвитку туризму в Космачі.

У фестивалі вже зголосилися взяти участь делегації з Італії, Росії, США, Канади, Франції, Литви, Польщі. Фестиваль відбуватиметься під патронатом голови Івано-франківської обласної державної адміністрації Миколи Палійчука. Спонзорами фестивалю виступають київська фірма „Оболонь", коломийська будівельна кампанія, львівський парк „Знесіння".

Усі сподіваються, що й цьогорічний фестиваль буде успішний, адже минулого року до Космачу приїжджали з усіх куточків України і світу. Село на ті дні стало містечком майстрів, вздовж центру Космача розмістили свої вироби визнані в Україні і світі народні умільці.

На фестивалі були: косівська, опішнянська, покутська кераміка, буковинська, слобожанська, поліська, бойківська вишивка, космацькі, львівські, вінницькі, лемківські, харківські писанки, донецькі, могилів-подільські, київські дряпанки, буковинські кproperties писанки, запорізькі та дунаєвецькі декоровані зерном яйця, яворівські та брустурські різьблені скрині, космацькі, прокуравські, львівські, сумські ґердани і силянки, вінницькі, космацькі, чернівецькі сопілки і джоломіги, брустурівські, космацькі, річківські, прокуравські сирні іграшки, полтавські, тернопільські, волинські вироби з рогози та закарпатські з лози і космацькі кошики з ліщини, яворівські ліжники, космацькі, кіцманські та чернігівські килими, яворівська дерев'яна іграшка.

Також були: ляльки і ляльки-мотанки з Космача, Києва, Харкова, вироби косівських і закарпатських мосяжників, львівських ковалів, народний костюм польських, космацьких, тернопільських мистців, космацькі весільні вінки і кресані, різьблені тарілки, шкатулки, рахви, хрести підсвічники різьбярів з Брустурів, Річки, Космача, Чернігова, Яворова Львівської та Яворова Івано-Франківської областей. І гобелени, обереги, картини, витинанки, крайки, запаски, горбатки, порцеляна, стільниці, кружки, макогони, булави, дримби, скрипки, солом'яні брилі – всього не злічити.

А в Третьому Міжнародному з'їзді писанкарів брали участь науковці з Українського центру народної культури „Музей Івана Гончара", Київського Національного університету ім. Тараса Шевченка, Львівського Національного університету ім. Івана Франка, Чернівецького Національного університету ім. Юрія Федьковича, Вінницького педагогічного університету ім. Михайла Коцюбинського, Саскатунського університету (Канада), Пряшівського університету (Словаччина), Національного Музею архітектури і побуту України, Львівської академії мистецтв, Львівського художнього коледжу ім. Івана Труша, Івано-Франківського Національного університету ім. Василя Стефаника. Діяла виставка писанок та декорованих великодних яєць з усіх українських земель, працювали майстер-кляси з писанкарства.

Два дні фестивалю минули швидко, як одна мить. Роз'їхалися Україною і світом учасники та гості фестивалю. Понесли в своїх серцях часточку України і сонечко Космача. А тим часом у Космачі підростають маленькі дубочки з козацького краю посаджені тут на фестивалі, тріпочуть на вітрах карпатських листям, мовби шепочуть: „Чекаємо вас на фестивалі „Великдень у Космачі"!".

Данило Охріменко,
Ігор Андрійчук

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Григорій Синиця – майстер флоромозаїки

17 січня українська громада Кривого Рогу відзначила 100-річчя від дня народження видатного українського художника, лавреата Національної державної нагороди ім. Тараса Шевченка Григорія Синиці (1908-1996), який понад чверть століття жив в цьому місті. Вміщуємо розповідь про життя і творчість Г. Синиці (за публікаціями міської газети „Промінь Просвіти“).

Флоромозаїка Григорія Синиці „Кожум’яка“ на календарі криворізької „Просвіти“.

Народився Григорій Синиця в Одесі в 1908 році. В шестирічному віці він довго хворів і після лікарні вийшов інвалідом, проте це не завадило вступити до Одеського художнього училища, а по закінченні – до Київського художнього інституту. В 1934 році почалися репресії щодо його вчителів Михайла Бойчука і Миколи Рокицького і він залишає інститут.

Після Другої світової війни працював на заводі „Керамік“ і відновлював Хрещатик. У 1955 році відбулася його перша персональна виставка в Києві, а в 1963 році, після розгромної статті в партійній комуністичній пресі, він „впав у немилість“ до влади за свої художньо-естетичні переконання.

У 1969 році 60-річний мистець переїхав до Кривого Рогу, де жив останні 28 років свого життя. Протягом 1970-их років він створив багато картин з флоромозаїки, акварелів, олійних. Він багато працював, але його твори бачили лише друзі та знайомі. Усе ж йому замовили шість панно флоромозаїки для „Криворіжсталі“. Все це – безкоштовно. Потім – для будинку культури Новокриворізького гірничо-збагачувального комбінату.

Квартира поступово перетворилася в майстерню, де збирався матеріял для флоромозаїки: кісточки плодових дерев, очерет, каштани, кедрові і соснові шишки, кукурудзяні стебла, насіння рослин.

Лише у 1987 році в Кривому Розі була організована виставка робіт Г. Синиці. Друга персональна виставка відбулася у виставковій залі міста в 1990 році. Подання восени 1991 року на присудження Шевченківської премії зробила криворізька „Просвіта“.

27 лютого 1992 року Г. Синиці було присуджено Державну премію ім. Тараса Шевченка „за відродження української колористичної школи монументального живопису і твори останніх років“.

Важкими для художника були останні роки життя. 16 січня 1993 року відбулася виставка робіт, присвячена його 85-річчю. На виставку приїхали його друзі з Києва. Виставка мала великий успіх. А у повсякденному житті художнику потрібна була допомога. Шевченківську премію „з’їла“ інфляція, і треба було якось жити. В останні два роки життя опікуном Г. Синиці стала його учениця Олена Якименко, яка підтримувала його фізичний стан, піклувалась про нього.

У повоєнні роки Г. Синиця працював майстром і начальником цеху заводу „Керамік“. Він винаходив, розробляв і налагоджував масовий випуск архітектурно-художньої теракоти. Нею облицьовували відомі будівлі Хрещатика. Художник також реставрував триметрові вази Растреллі у Маріїнському палаці в Києві, виконував художньо-оздоблювані роботи на будівництві Харківського та Московського університетів.

Колекціонери пропонували продавати їм твори. Однак, художник вирішив передати всі свої здобутки – понад 500 полотен і композицій флоромозаїки – у дар рідному народові. В листі до Президента України він писав: „Я прагну своїм даром народові ще і ще раз нагадати, що наше життя, наше щастя має передусім визначатись саме духовністю, любов’ю, коли інтереси України повинні бути над усе“.

Олександер Чижиков,
Станіслав Тимченко

Українська фотовиставка в Ізраїлі

Посадник міста Бат-Ям Шломо Лахіяні (зліва) і Посол України Ігор Тимофеєв знайомляться з виставкою фотографій.

БАТ-ЯМ, Ізраїль.– Фотовиставка найкращих світлин, зроблених різними авторами в різні часи „Мальовнича Україна", відбулася в Ізраїлі. Майже 50 фотографій подарувала ізраїльтянам Катерина Ющенко під час офіційної візити Президента України Віктора Ющенка до Ізраїлю в кінці 2007 року. Протягом кількох місяців світлинами милувалися жителі Єрусалиму, а відтепер вони стануть доступними для мешканців північних та південних міст країни.

З ініціятиви Посольства України в державі Ізраїль у березні виставку офіційно відкрили в приморському містечку Бат-Ям, назва якого в перекладі з гебрейської мови означає „Донька моря". В міському будинку культури розмістили світлини, на яких – краєвиди Карпат і оздоровниці Криму, степи півдня України і діброви Полісся, каштани Києва і схили Дніпра, золотоверхі маківки Софії, архітектурні пам'ятки минулого і сучасні будови України. І обличчя українців: усміхнені, веселі, мужні, задумливі. Ось площа біля київського оперного театру через призму старезного каштана, який пишно вистрілив свічки білого квіту. А ось дівчата в українському вбранні пускають на воду вінки: куди попливуть, де доля, суджений? А це – Яремча: тихо сидять гуцули, стомлені працею.

Відкриваючи виставку Посол України в державі Ізраїль Ігор Тимофеєв сказав: „Мені довелося побачити світу, але красивішої землі, ніж Україна, я не бачив. Я хочу, щоб і ізраїльтяни помилувалися цією красою. Я щасливий тим, що хоч через фотографії можна це зробити".

Посадник Бат-Яму Шломо Лахіяні сказав: „У нашому місті живе багато вихідців з України, кілька з них працює в мерії. Мені приємно мати теплі зв'язки з Посольством і паном Послом, людиною небайдужою і дієвою. Мені приємно, що саме з нашого міста починається ця виставка. Тепер обов'язково поїду до Києва".

Моє серце теж ятрили світлини, які перенесли мене в пору київської юности і далеке дитинство. Ось біля такої хати, з солом'яним дахом і старезною грушею за хатою, в селі Ярешки на Київщині, і я босоніж бігала споришем поміж жоржин і любистку, а моя покійна бабуся, для годиться, сварилася, що квіти поламаю і ноги покалічу. А потім ми сідали на призьбі і їли спечений нею чорний хліб із запашними яблуками. І нічого смачнішого за той ярешківський чорний окраєць я так за все життя не куштувала.

Помітно було, як відвідувачі, обійшовши кілька разів стенди, зупинялися біля якоїсь однієї світлини і подовгу стояли в роздумах, то посміхаючись, то зі сльозами на очах. Отож вдалися світлини фотографам, коли такі почуття зуміли викликати.

„Спасибі їм за те, що зупинили для нас чарівну мить. Щиро дякуємо українському Посольству і особисто І. Тимофеєву і, звичайно, К. Ющенко за такий щирий і милий дарунок, за її відчуття України, що відгукнулося і в наших серцях", – сказала після перегляду виставки українка Людмила Батир, яка саме милувалася краєвидами свого рідного міста Кам'янця-Подільського.

Світлана Глаз

Союзівка календар подій 2008 рік

10 травня – Приватна вечірня імпреза.

11 травня – Святковий обід з нагоди Дня Матері.

24 травня – Memorial Day weekend, відкриття сезону.
Кінофестиваль– Q,
п'ятниця, Матвій Дубас
субота, забава, грає оркестра „Грім"
неділя, музика В. Мосюрака і його групи.

31 травня – З'їзд нової української хвилі.

2-5 червня – Семінар духовенства Стемфордської епархії.

7 червня – Весілля.

8-13 червня – Тиждень сеньйорів УНС.

14 червня – Весілля.

15 червня – Святкування „Дня Батька", концерт.

21 червня – Весілля.

22-29 червня – Табір „Пташат", сесія 1.

23-27 червня – Exploration Day Camp, session 1.

22 червня до 3 липня – Тенісовий табір.

28-29 червня – УСЦАК – Тенісові змагання.

29 червня до 12 липня – Танцювальний табір ім. Роми Прийми Богачевської.

29 червня до 6 липня – Табір „Пташат", сесія 2.

30 червня до 4 липня – Exploration Day Camp, session 2.

10-13 липня – Фестиваль Української Культури.

13-18 липня – Heritage Camp, session 1.

13-19 липня – Discovery/Cultural Camp.

20-25 липня – Heritage Camp, session 2.

20-26 липня – Спортовий табір Ч. Січі, сесія 1.

20 липня-2 серпня – Танцювальний табір ім. Роми Прийми Богачевськоої, сесія 1. Концерт в суботу, 2 серпня.

27 липня-2 серпня – Спортовий табір Ч. Січі, сесія 2.

27 до 31 липня – Зустріч батьків і адоптованих дітей, табір спонзорований Посольством України.

3-16 серпня – Танцювальний табір ім. Роми Прийми Богачевської, сесія 2.

9 серпня – Вибір „Міс Союзівки."

16 серпня – Концерт учасників танцювального табору ім. Роми Прийми Богачевської.

17-23 серпня – Joseph's School of Dance (Ballroom Dance Camp).

25 серпня -1 вересня – Святкування Дня Праці на Союзівці.

Запрошує виставка „Медитація зброї"

ЧИКАҐО. – Від 29 березня до 11 травня в Українському Інституті Модерного Мистецтва (УІММ) діятиме виставка сучасних робіт українського художника Антона Скорубського-Кандінського (народився 1960 року в Симферополі). Його творчість поєднує простоту чуттєвости американського поп-мистецтва з ретельністю малярської техніки майстрів епохи Відродження, хоча при подальшому розгляді його картини розкривають у собі насиченість елементами сучасного культурного критицизму, утаємниченої духовности та разючого почуття гумору. Особливої уваги заслуговує грандіозне полотно художника „Роздуми про Ґуерніку" .

Антон Скорубський-Кандінський. „Вуді Ален, снайпер". 2006 рік.

Починаючи з ранніх 1980-их років, А. Кандінський навчався у російського художника Євгена Мойсеєнка, а потім продовжував навчання в Українській академії мистецтв (Київський державний інститут мистецтв). Згодом він створив експериментальний культурний центр у Ялті. Нещодавно відбулася виставка А. Скорубського-Кандінського у Ню-Йорку, на якій він представив у західньому світі унікальне та провокативне бачення самого себе. У той час коли це бачення є водночас чарівне і декадентське, воно також несе у собі палке почуття іронії та сарказму.

УІММ

ПОДЯКА

Пожертви в пам'ять св. п. Лева Футали „Лагідного" на „Літопис УПА"
Св. п. друг Лев Футала був головою Видавничого комітету „Літопису УПА"

$5,000 Товариство Вояків УПА, Г.У.;
$5,000 Фед. Кред. Кооп. „Самопоміч", Ню-Йорк;
500 Товариство Вояків УПА, Клівленд;
300 Товариство Вояків УПА, Йонкерс;
по $ 250 Товариство Вояків УПА, Чикаґо, Фед. Кред. Кооп. СУМА, Йонкерс, Н. Й.;
200 Централя Українських Кооператив Америки;
125 Футала Мирослав;
по $ 100 Галаган Борис, Галів Микола, Злочовський Северин і Марія, Ковальчин Михайло, Козіцький Володимир і Анна, Коцибала Аркадія, Коцибала Святослав, Кришталський Ярослав, Кульчицький Богдан і Христина, Левицький Осип, Лущак Мирон, Мартинець Евфрозина і Софія, Семанишин Марія, Товариство Вояків УПА, Ірвінґтон, Футала Богдан, Футала Галя;
по $ 50 Бігун Зеновія, Брожина Зеня і Евген, Гованський Стефан і Надя, Дупляк Марія і Стефан, Зєлик Любомир, Кекіш Богдан, Кіцюк Ярослав і Марія, д-р Кмета Надія, Ковалик Богдан і Ірина, Котляр Юліян, Кульчицький Володимир та Кухтик Александра, Огар Оксана і Василь, Савків Михайло і Марія, Чіровський Андрій і Іванна;
по $ 40 Возняк Дмитро, Шашкевич Анна;
по $ 25 Балабан Богдан, Борковська Марія, Галій Іван, Коцур Теодор;
по $ 20 Палилик Стефан, Савин Александра, Щур Володимир і Емілія.

Видавництво „Літопису УПА", дружина і родина Покійного складають всім щиру подяку.

ПОДЯКА

Пожертви в пам'ять св. п. Лева Футали „Лагідного" на „Літопис УПА"
Св. п. друг Лев Футала був головою Видавничого комітету „Літопису УПА"

$5,000 Товариство Вояків УПА, Г.У.;
$5,000 Фед. Кред. Кооп. „Самопоміч", Ню-Йорк;
500 Товариство Вояків УПА, Клівленд;
300 Товариство Вояків УПА, Йонкерс;
по $ 250 Товариство Вояків УПА, Чикаґо, Фед. Кред. Кооп. СУМА, Йонкерс, Н. Й.;
200 Централя Українських Кооператив Америки;
125 Футала Мирослав;
по $ 100 Галаган Борис, Галів Микола, Злочовський Северин і Марія, Ковальчин Михайло, Козіцький Володимир і Анна, Коцибала Аркадія, Коцибала Святослав, Кришталський Ярослав, Кульчицький Богдан і Христина, Левицький Осип, Лущак Мирон, Мартинець Евфрозина і Софія, Семанишин Марія, Товариство Вояків УПА, Ірвінґтон, Футала Богдан, Футала Галя;
по $ 50 Бігун Зеновія, Брожина Зеня і Евген, Гованський Стефан і Надя, Дупляк Марія і Стефан, Зєлик Любомир, Кекіш Богдан, Кіцюк Ярослав і Марія, д-р Кмета Надія, Ковалик Богдан і Ірина, Котляр Юліян, Кульчицький Володимир та Кухтик Александра, Огар Оксана і Василь, Савків Михайло і Марія, Чіровський Андрій і Іванна;
по $ 40 Возняк Дмитро, Шашкевич Анна;
по $ 25 Балабан Богдан, Борковська Марія, Галій Іван, Коцур Теодор;
по $ 20 Палилик Стефан, Савин Александра, Щур Володимир і Емілія.

Видавництво „Літопису УПА", дружина і родина Покійного складають всім щиру подяку.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, лютий 2008 р.

200 дол.	Малюца Анна	Дандес, Іл.
110	Клебович Володимир	Кензінґтон, Кон.
100	Перейма Марта	Арлінґтон, В.
	Якубовичі Дарія і Олександер	Брексвіл, Огайо
	Кричики Марія і Олександер	Лорейн, Огайо
	Лисняк Роман	Гемстед, Н. Й.
	Скоп Софія	Ла Меса, Каліф.
85	Біраковський Богдан	Коледж Пойнт, Н. Й.
	Штандер Григорій	Бейвіл, Н. Дж.
60	Бобак Ярослав	Савт Орандж, Н. Дж.
55	Криштальські Віра і Ярослав	Форест Гілс, Н. Й.
	Макар Євген	Мавтенсайд, Н. Дж.
	Мулик Ярослав	Мореставн, Н. Дж.
	Ставничий Юрій	Кінелон, Н. Дж.
	Тарасюк Євген	Ст. Кетерінс, Онт. Канада
50	Байлаки Анна і Роман	Матітак, Н. Й.
	Сербин Ольга	Монреаль, Квеб. Канада
	Бойко Андрій	Ґлестон Бири, Кон.
	Якубовичі С. і Г.	Брик, Н. Дж.
	Кріслаті Дозя і Зенон	Клівленд, Огайо
	Новак Ірина	Мілвокі, Виск.
	Попович Теофіль	Балтимор, Мд.
	Томоруґи Марія і Ярослав	Кларк, Н. Дж.
	Волф Марія	Нептун Сити, Н. Дж.
45	Лавро Марія	Лонґ Айленд Сити
	Рудник-Маккензі Романа	Лос Анджелес, Каліф.
	Пугач Ігор	Макунджі, Па.
	Гарасимяк Андрей	Ню-Йорк, Н. Й.
	Жизномирська-Брик Ірина	Юніверситі Парк, Фла.
40	Кухаришин Ігор	Едмонтон, Альб, Канада
	Рудник-Маккензі Романа	Лос Анджелес, Каліф.
	Пласкон Юстин	Линдон, Н. Дж.
35	Андрусяк Марія	Ворен, Миш.
	Бабчук Віліям	Норт Порт, Фла.
	Бачинська Марія	Нюарк, Н. Дж.
	Бадинський Йосиф	Фінікс, Аріз.
	Бекерська Дарія	Таксідо Парк, Н. Й.
	Дербіш Лідія	Торонто, Онт., Канада
	Джулі Ірина і Павло	Ґросе Пт. Шор, Миш.
	Ґелета Богданна	Коледж Парк, Мд.
	Ґудзяк Ярослава	Сиракюз, Н. Й.
	Гнатюк Юлія	Монреаль, Квеб. Канада
	Ярош Степан	Кінелон, Н. Дж.
	Лялька Михайло	Вестон, Онт., Канада
	Лешко Ярослав	Нортгемтон, Мас.
	Лиско В.	Александрія, Ва.
	Макар-Лауді С.	Бруклин, Н. Й.
	Марусяк Дмитро	Лейквуд, Н. Дж.
	Маринюк Андрій	Бей Гарбор Ісл, Фла.
	Мостович Леонід	Понте Ведра, Бч., Фла
	Оберишин Ярослав	Джамейка, Н. Й.
	Олиник Степан	Вашінґтон, ДС.
	Плещен Неля	Маямі Шорс, Фла.
	Подпірка Роксоляна	Вайтстон, Н. Й.
	Попович Орест	Гавел, Н. Дж.
	Пришляк Микола	Дженківтавн, Па.
	Слободинський Михайло	Периш, Фла.
	Стасів Роман	Конґерс, Н. Й.
	Ставничий Юрій	Кінелон, Н. Дж.
	Стецура Іван	Мідлбурґ Гай, Огайо
	Сим-Ліпська Іванна	Дірфілд Біч, Фла.
	Вальчук Юрій	Анандейл, Н. Дж.
	Вавриццук Борис	Овшин Спринґс, Міс.
	Волчук Роман	Джерзі Ситі, Н. Дж.
	Воловодюк Володимир	Четем, Н. Дж.
30	Аміноф Надя	Олд Ґрінбіч, Кон.
	Гуцал Йосиф	Торенц, Каліф.
	Лімонченко Олекса	Сан Матео, Каліф.
	Борискевич-Бойд Володимир	Лейк Сузі, Фла.
	Бук Юрій	Лас Веґас, Нев.
25	Байко Петро	Парма, Огайо
	Кузич Юрій	Ґлен Елин, Іл.
	Кефор Карпо	Ню-Йорк, Н. Й.
	Лазуренко Лідія	Фарміґтон Гілс, Миш.
	Очеретко Аркадій	Сан Ситі Вест, Аріз.
	Шеремета Марко	Чикаґо, Іл.
	Артимів Модес	Філядельфія Па.
	Білики Галина і Володимир	Веcтвуд, Н. Дж.
	Борачок Олег	Медисон, Виск.
	Бук Юрій	Лас Веґас, Невада
	Червоняки Катрія і Ярослав	Литл Фолс, Н. Дж.
	Данко Йосиф	Ню Гейвен, Кон.
	Дужий Юрій	Ворен, Миш.
	Ковальчук Роман	Рідінґ, Па.
	Лебедович Міляс	Савана, Джа.
	Лехман Неоніля	Лафаєт, Інд.
	Леськів Олександер	Іст Гановер, Н. Дж.
	Ломаґа М.	Ветерсфіл, Кон.
25 дол.	Ратичі Олена і Ростислав	Едисон, Н. Дж.
	Заболотна Параня	Кемдентон, Мо.
	Шутр Р.	Рочестер, Н. Й.
	Семків Ярослав	Бойлінґ Спрінґс, Па.
	Шебунчак Богдан	Помтон Плейнс, Н. Дж.
	Скрибайло Степан	Шарлоцвіл, Ва.
	Сохан Неініля	Моріставн, Н. Дж.
	Заяці Степанія і Ігор	Іст Гановер, Н. Дж.
21	Потграбя Параня	Антіох, Іл.
20	Байлаки Анна І Роман	Матітак, Н. Й.
	Барон Дарія	Честер, Ва.
	Берегулька С.	Скоцдейл, Аріз.
	Дац Петро	Клівленд, Огайо
	Денисенко Катерина	Вашінґтон, ДС.
	Дмитраш Василь	Клірвотер, Фла.
	Дроздовська Анна	Бафало, Н. Й.
	Дурбак Татьяна	Івінґ, Н. Дж.
	Федорців Теодора	Форест Гілс, Н. Й.
	Гевко Любомир	Клякрстон, Миш.
	Гунзе Ірина	Гантінґтон Ста, Н. Й.
	Качали Марта і Мирослав	Вест Петерсон, Н. Дж.
	Кольцьо Ксеня	Сієтел, Ваш.
	Колесніченко Оксана	Мінеаполіс, Мін.
	Павлюк Ігор	Лансдейл, Па.
	Петруша Микола	Трой, Миш.
	Ріба Меланія	Вексфорд, Па.
	Смит Христина	Гарізбурґ, Па.
	Стеців Ростислава	Рочестер, Н. Й.
	Богданська Таїса	Нюарк, Н. Дж.
	Богданик Йосиф	Чикаґо, Іл.
	Іваницька Катерина	Ралей, Пн. К.
	Єфіменко Федора	Палм Ковст, Фла.
	Ємець Ірина	Ворнерс, Н. Й.
	Лятишевський Олекса	Сеґ Гарбор, Н. Й.
	Марущак Ілько	Дірборн Гтс, Миш.
	Музичка Ярослав	Кентон, Огайо
	Плечінь Неля	Маямі Шорс, Фла.
	Захарчук Ева	Венгем, Мас.
	Соляник Віктор	Болдер, Кол.
	Стеців Ростислава	Рочестер, Н. Й.
	Воловчук Володимир	Орлендо Парк, Іл.
15	Дорожинська Марія	Норт Порт, Фла.
	Лаврін Іван	Чикаґо, Іл.
	Лобур Вірослав	Севен Гілс, Огайо
	Мельник Люба	Елмгерст, Н. Й.
	Мир Патріція	Філядельфія, Па.
	Нагребецький Роман	Галіфакс, НС, Канада
	Петрівська Ала	Клівленд, Огайо
	Пришляк Олександер	Ветерсфілд, Кон.
	Питель Петро	Твін Лейкс, Виск.
	Шайдевич Всеволод	Сомерсет, Н. Дж.
	Шепелявий Данило	Скенектеді, Н. Й.
	Сохан Ігор	Вудкліф Лейк, Н. Дж.
	Вітковицький Ігор	Сільвер Спрінґ, Мд.
	Блашків Наталія	Клівленд, Огайо
	Боднарук Марія	Чикаґо, Іл.
	Бойчук Марія	Дрешер, Па.
	Бровінси Зеновія і Володимир	Ан Гарбор, Миш.
	Буренко Олег	Кристал, Фла.
	Харкевич Олена	Елмвуд Парк, Іл.
	Червйовський Олександер	Ворен, Миш.
	Данилюк Олександер	Рендолф, Н. Дж.
	Дячуки Уляна і Володимир	Ратерфорд, Н. Дж.
	Феденко Степан	Ворен, Миш.
	Федій Олександер	Едисон, Іл.
	Феленчак Степан	Ню-Берн, Пн. К.
	Фолтин Оксана	Снелвіл, Джа.
	Ґайдич Леся	Кергонксон, Н. Й.
	Ґлух Валентина	Парма, Огайо
	Ґлух Тереса	В Гартфорд, Кон.
	Глинський Борис	Вієна, Ва.
	Гнатейко Мирон	Клифтон, Н. Дж.
	Губчак Анна	Лейк Зюріх, Іл.
	Городецька Ольга	Кендал Парк, Н. Дж.
	Караван Олег	Інвернес, Іл.
	Кочман Олександра	Чикаґо, Іл.
	Костів-Кладко Люба	Санівейл, Каліф.
	Кушнір Дарія	Вестленд, Миш.
	ЛЛС Пет Ко	Спрінґ Велі, Каліф.
	Мартинець Е.	Ґлен-Спей, Н. Й.
	Матула Ольга	Потомек, Мд.
	Мельник Люба	Елмгерст, Н. Й.
	Месишин Марян	Спрінґфілд, Мас.
	Панчишин Степан	Парма, Огайо
	Підвербецький А.	Скенектеді, Н. Й.
	Плакида Надія	Ранітан, Н. Дж.
	Покінська Дарія	Джексон Гайтс, Н. Й.
	Процик Люба	Спрінґфілд, Ва.
	Пришляк Степанія	Шарлот, Пн. К.
	Романишин Петро	Арвада, Кол.
	Рихтицька Дарія	Ворен, Миш.
15 дол.	Самбір Віра	Лейк Ворт, Фла.
	Шепко Анна	Ню-Полц, Н. Й.
	Штомпіль Тимофій	Іст Гановер, Н. Дж.
	Шурин Іван	Рочестер, Н. Й.
	Слиж Володимир	Вудсайт, Н. Й.
	Стахів Денис	Мідлсекс, Н. Дж.
	Шпачинський Володимир	Гемстед, Н. Й.
	Трояновський Дмитро	Локуст Велі, Н. Й.
	Тритяк Ольга	Матаван, Н. ФДж.
	Турченюк Богдан	Елкінс Парк, Па.
	Тимяк-Сидір Михайло	Норт Порт, Фла.
	Варварів Василь	Сан Анселмо, Каліф.
	Вовки Марія і Володимир	Шорвю, Мін.
	Загайкевич Орест	Кренфорд, Н. Дж.
	Зайло Еміль	Кісімі, Фла.
	Занків Анна	Чіктоваґа, Н. Й.
	Жизномирська-Брик Ірина	Юніверситі Парк, Фла.
11	Ковалевський Микола	Тифин, Огайо
	Наконечний Михайло	Парма, Огайо
10	Бекерська Анна	Ютика, Н. Й.
	Боцьон Тома	Сиракюз, Н. Й.
	Богданів Віталій	Сильвер Спрінґ, Мд.
	Химинець Марія	Норт Порт, Фла.
	Ціки Марія і Микола	Савтґейт, Миш.
	Цинайко Василь	Юніон, Н. Дж.
	Дем'янчук Ольга	Парма, Огайо
	Дзіка Гелена	Річмонд Гіл, Н. Й.
	Фарботник Михайло	Сиракюз, Н. Й.
	Ґордон Валентина	Порт Шарлот, Фла.
	Глинський Борис	Вієна, Ва.
	Яворський Віктор	Оранчбирґ, Н. Й.
	Когут Степан	Ранчо Міраж, Каліф.
	Коропей Ніна	Джонстон Ровд, Ай.
	Ковач Василь	Стретфорд, Кон.
	Козіцький Володимир	Йонкерс, Н. Й.
	Крамарчуки Лідія і Богдан	Клифтон, Н. Дж.
	Кравчук-Велс Наталія	Сільвер Спрінґ, Мд.
	Криса Юлія	Бронкс, Н. Й.
	Куриній Михайло	Берлін, Мд.
	Куропасі Лідія і Богдан	Гікорі, Пн. К.
	Кушнір Ірина	Філядельфія, Па.
	Кісілі Володимир і Лиу	Сан Дієґо, Каліф.
	Марчук Б.	Гінсдейл, Іл.
	Масляк Марян	Лейквуд, Кол.
	Наконечний Петро	Ґлен Спей, Н. Й.
	Новицька Ірина	Парма, Огайо
	Оленчуки Елис і Іван	Парма, Огайо
	Олиник Степанія	Ворм Мінерал Спр., Фла.
	Петрів Катерина	Сомервіл, Мас.
	Прус Петро	Філядельфія, Па.
	Радловський Богдан	Елмвуд Парк, Іл.
	Романів Володимир	Філядельфія, Па.
	Шевчук Павло	Летам, Н. Й.
	Слиж Роман	Ралей, Пн. К.
	Столярська Анна	Омага, Неб.
	Свєчковська Галина	Берклі Спрінґс, В. Ва.
	Щебетюк Марія	Норт Порт, Фла.
	Венке Мирослава	Юніон, Н. Дж.
	Ясінська Татьяна	Сільвер Спрінґ, Мд.
	Завійська Марія	Маямі Біч, Фла.
	Балабани Ольга і Василь	Волнат Крік, Каліф.
	Бараник Роман	Ворен, Миш.
	Бартошик Меріон	Гаяцвіл, Мд.
	Беґей Роман	Мавнт Вернон, Ваш.
	Бобиляк Галина	Кліфтон, Н. Дж.
	Богданів Віталій	Сільвер Спрінґ, Мд.
	Бонакорса Христина	Белвіл, Н. Дж.
	Борис Іван	Еленвіл, Н. Й.
	Борисюк Петро	Ветерсфілд, Кон.
	Боженко Святослав	Сан Франциско, Каліф.
	Бурбело Ґ.	Вестерлі Ровд. Ай.
	Ханас Петро	Овк Лон, Іл.
	Ціки Марія і Микола	Савтґейт, Миш.
	Чмола Ольга	Діпю. Н. Й.
	Данилик Михайло	Гюстон, Тек.
	Дезайн Спб	Савтбері, Кон.
	Дідошак Кунцьо З.	Бейсайд, Н. Й.
	Дутка Орест	Плашин, Н. Й.
	Дзюба Христина	Рочестер, Н. Й.
	Ференцевич Юрій	Джерзі Ситі, Н. Дж.
	Ґондзалез Люба	Линбрук, Н. Й.
	Ґорчинська Іванна	Чикаґо, Іл.
	Галамай Марта	Ню-Йорк, Н. Й.
	Гальчук Микола	Парма, Огайо
	Ганкевич Іванна	Йонкерс, Н. Й.
	Гарасовська Іванна	Чикаґо, Іл.
	Гаврилюк Галина	Джерзі Ситі, Н. Дж.
	Гірняк Олександер	Кліфтон, Н. Дж.
	Головінська Наталія	Сомерсет, Н. Дж.
	Горбань Михайло	Парма, Огайо
	Горчаківський Володимир	Денвер, Кол.
	Гординська Василина	Брайтон, Миш.
	Городиський Орест	Чикаґо, Іл.
	Граб Омелян	Венес, Фла.
	Грамяк Мирон	Норт Порт, Фла.
	Гуралечко Люба	Юніон, Н. Дж.
	Гузар Дарія	Вестон, Онт., Канада
	Івашків Євгенія	Ню-Йорк, Н. Й.
	Яцюк Анатоль	Рівієра Біч, Фла.
	Ярко Микола	Юніон, Н. Дж.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, лютий 2008 р.

10 дол.	Ярмолюк Марія	Раселвіл, Аріз.
	Яровенко Вадим	Ланкастер, Па.
	Яримович Володимир	Вашинґтон, Па.
	Явний Любомир	Флорам Парк, Н. Дж.
	Камінський Василь	Вінетка, Іл.
	Каркоці Надія і Михайло	Мінеаполіс, Мін.
	Карпенко Борис	Савтфілд, Миш.
	Казевич Андрій	Вілмстон, Миш.
	Клюфас Зоряна	Гайленд Парк, Н. Дж.
	Кобзяр Віра	Йонкерс, Н. Й.
	Кобрин Атанас	Норт Порт, Фла.
	Кочман Ярослава	Томс Ривер, Н. Дж.
	Кокольський Роман	Сиклервіл, Н. Дж.
	Копинець Михайло	Вест Енд, Пн. К.
	Коропецька Оксана	Балтимор, Мд.
	Коцопей Омелян	Трентон, Н. Дж.
	Коваль Галина	Іст Гемптон, Мас.
	Коваль Бойд	Вашинґтон, Д. С.
	Крамарчук Мирон	Ст. Антоні, Мін.
	Кравченюк Степан	Джерзі Сити, Н. Дж.
	Кріль Юліян	Джерзі Сити, Н. Дж.
	Крislата Марія	Клівленд, Огайо
	Крупа Теодозій	Мориставн, Н. Дж.
	Кривуцькі Марта і Іван	Коледж Парк, Мд.
	Крижанівська Ева	Лонґ Айленд Сиґті, Н. Й.
	Кулинич Петро	Йонкерс, Н. Й.
	Курилас Оленка	Вітон, Мд.
	Кушнір Ірина	Філядельфія, Па.
	Кушнір Мирослав	Філядельфія, Па.
	Кузьо Мирон	Ґлестонбирі, Кон.
	Кузьма Петро	Рокі Гіл, Кон.
	Кий Лідія	Валінґфорд, Па.
	Лагола Петро	Плейн Сити, Огайо
	Ландвійт Степанія	Самервіл, Н. Дж.
	Лаванґа Марія	Філядельфія, Па.
	Лаврін Іван	Чикаґо, Іл.
	Ліщинецький Василь	Парма, Огайо
	Лис Микола	Едисон, Миш.
	Лиса Наталія	Ґлен Милс, Па.
	Лобур Віліям	Ріджвуд, Н. Й.
	Лончина Орися	Ралей, Пн. К.
	Луців Володимир	Фінікс, Аріз.
	Луцька Оксана	Вудсайт, Н. Й.
	Лисак Лідія	Нюнан, Джа.
	Лисенко Анеля	Елізабет, Н. Дж.
	Мацюрак Володимира	Елмвуд Парк, Іл.
	Макар Андрій	Санісайд, Н. Й.
	Максимович Анна	Вілов Ґров, Па.
	Марущак Василь	Кліфтон, Н. Дж.
	Масляк Марян	Лейквуд, Кол.
	Масник Е.	Ґріндейл, Виск.
	Матіяш Е.	Аліквіпа, Па.
	Мазяр Володимир	Ґлен Спей, Н. Й.
	Мазур Тарас	Гавард Біч, Н. Й.
	Мельник Ярослава	Портленд, Оре.
	Мельник Ярослава	Портленд, Оре.
	Михайліченко Олександер	Джексон, Н. Дж.
	Мокрівський Іван	Ріґо Парк, Н. Й.
	Мороз Михайлина	Вернон, Кон.
	Михалюк Олександер	Філядельфія, Па.
	Нестор Ореста	Асторія, Н. Й.
	Новак Григорій	Норт Лейк, Іл.
	Новосівський Тарас	Девон, Па.
	Новицький Славко	Сілвер Спрінґ, Мд.
	Обущак Степанія	Філядельфія, Па.
	Олійник Петро	Вебстер, Н. Й.
	Онишкевич Ілля	Ірвінґтон, Н. Дж.
	Орлінс Іван	Лос Анджелес, Каліф.
	Ориняк Софія	Юніон, Н. Дж.
	Остафійчук Марія	Лонґ Айленд Сити, Н. Й.
	Підгірний Іван	Парма, Огайо
	Підлетейчук Микола	Ґросе Пте Вудс, Миш.
	Подоляк Євгенія	Лігайтон, Па.
	Полон Оксана	Пен Ян, Н. Й.
	Попович Ярослава	Ст. Петерсбурґ, Фла.
	Пушкедра Б.	Флорал Парк, Н. Й.
	Пискірі Марія і Володимир	Вауватоса, Виск.
	Рабарський Богдан	Ютика, Н. Й.
	Рабій Ірина	Ютика, Н. Й.
	Радловський Богдан	Елмвуд Парк, Іл.
	Рак Володимир	Ню-Йорк, Н. Й.
	Раковська Олександра	Ріверґед, Н. Й.
	Раковський Ярема	Норт Роялтон, Огайо
	Рій Михайло	Каса Ґранде, Аріз.
	Романів Володимир	Філядельфія, Па.
	Росандич Катерина	Мавнтен Вю, Каліф.
	Рудик Михайло	Лонґ Айленд Сити, Н. Й.
	Руснак Ірина	Рочестер, Н. Й.
	Самотулка Дарія	Гілсборо, Н. Дж.
	Савчук Іван	Філядельфія, Па.
	Савчин Євген	Форт Колинс, Кол.
	Савка Ярослав	Стерлінґ Гайтс, Миш.
	Шеремета Параскевія	Байон, Н. Дж.
	Сенечко Лев	Чикаґо, Іл.
	Серафин Олександер	Трой, Миш.
	Шехович Надія	Ню-Йорк, Н. Й.
	Сєрант Анна	Асторія, Н. Й.
	Скарупа Юрій	Клівленд, Огайо
	Скірка Микола	Йонкерс, Н. Й.
	Слевінський Тарас	Стретфорд, Кон.
10 дол.	Слободян Марія	Монмот Джкт,, Н. Дж.
	Смик Р.	Лейк Блаф, Іл.
	Сохан Ігор	Вудкліф Лейк, Н. Дж.
	Сосяк Володимир	Колонія, Н. Дж.
	Ставничі Ірина і Микола	Сілвер Спрінґ, Мд.
	Стецишин Зеновія	Чикаґо, Іл.
	Стельмах Адріян	Лівонія, Миш.
	Степаник Ірина	Стонгем, Мас.
	Стріблицький А.	Форт Вейн, Інд.
	Суран Лідія	Гілсборо, Н. Дж.
	Сиґіда М.	Іст Геновер, Н. Дж.
	Тарнавський Юрій	Ворен, Миш.
	Тенюх Яким	Вайт Плейнс, Н. Й.
	Теслюк Володимира	Гартфорд, Кон.
	Ткач Степанія	Монро Твп. Н. Дж.
	Тороус Емілія	Рочестер, Н. Й.
	Товарницька Лідія	Юніон, Н. Дж.
	Тришневська Юлія	Вілмінґтон, Дел.
	Тутка Теодор	Довер, Н. Дж.
	Тишко Антон	Філядельфія, Па.
	Титла Богдан	Йорктавн Гайтс, Н. Й.
	Вальчук Володимир	Кергонксон, Н. Й.
	Васильків Йосиф	Кліфтон, Н. Дж.
	Васинчук Людмила	Бартлет, Іл.
	Венке Мирослава	Юніон, Н. Дж.
	Вербицький Лев	Вудсайд, Н. Й.
	Вох Дмитро	Іст Гановер, Н. Дж.
	Воловодюк Ярослав	Ґлен Овкс, Н. Й.
	Якимів Катерина	Бричпорт, Кон.
	Яриш Іван	Рокі Гіл, Кон.
	Ясінська Тетяна	Сілверспрінґ, Мд.
	Юречко Ольга	Нюварк, Дел.
	Заяць Роман	Чикаґо, Іл.
	Жданів Ярослава	Брайтон, Миш.
	Зозуля Софія	Рослиндейл, Мас.
5 дол.	Буняк Петро	Рандолф, Н. Дж.
	Черко Лаврин	Омага, Неб.
	Хміляк Василь	Клівленд, Огайо
	Худик Іван	Лонґ Айлнд Сити, Н. Й.
	Чухта Петро	Бристлеол, Кон.
	Голінко Софія	Трентон, Н. Дж.
	Гованський Степан	Вилтон, Кон.
	Гузар Дарія	Вестон, Онт., Канада
	Ілюк Зіна	Беле Гарбор, Н. Й.
	Іванків Теодор	Ліверпул, Н. Й.
	Кравець Юрій	Сиракюз, Н. Й.
	Кушнір Ольга	Коламбія Гайтс, Мін.
	Кривулич Мирослав	Амстердам, Н. Й.
	Лаврін Надія	Стерлінґ Гайтс, Миш.
	Макарі Анна і Іван	Ріджвут, Н. Й.
	Мельник Ольга	Парма, Огайо
	Музика Катерина	Філядельфія, Па.
	Ольшанівська Божена	Нюарк, Н. Дж.
	Пашковська Неонілія	Торонто, Онт., Канада
	Пращик Григорій	Вест Істон, Па.
	Продивус Олекса	Белвю, Неб.
	Рибак Роман	Ст. Пол, Мін.
	Савка Лариса	Дес Плейнс, Іл.
	Швейко Лена	Фулертон, Каліф.
	Сенчишак Мирон	Аліквіпа, Па.
	Склепкович Б.	Ратерфорд, Н. Дж.
	Старух Теофіль	Александрія, Ва.
	Стельмащук Михайло	Балтимор, Мд.
	Ткачук Явдоха	Філядельфія, Па.
	Томащук Данило	Кензес Сити, Мо.
	Цісельська Тамара	Гантер, Н. Й.
	Візняк Маркіян	Честер, Па.
	Винник Роман	Гайт Парк, Н. Й.
	Захаріясевич Віра	Нювінґтон, Кон.
	Захарків Тамара	Ленсдейл, Па.
	Журак Анастазія	Ню Гайт Парк, Н. Й.
	Бахнівський Олекса	Елкгарт, Інд.
	Беднарська Марта	Кергонксон, Н. Й.
	Бердей Еміліян	Бетлегем, Па.
	Бігун Богдана	Новато, Каліф.
	Білик Любомир	Александрія, Ва.
	Біскуп Ірина	Ґалфпорт, Фла.
	Буняк Петро	Рендолф, Н. Дж.
	Бурдин Лев	Мідл Вилич, Н. Й.
	Черні Ала і Ігор	Орадел, Н. Дж.
	Хміляк Василь	Клівленд, Огайо
	Хома Василь	Бікон, Н. Й.
	Хома Богдан	Рочестер, Н. Й.
	Чорній Ігор	Палатайн, Іл.
	Данилюк Петро	Гаяцвіл, Мд.
	Данилишин М.	Вудсайд, Н. Й.
	Дебравн Людмила	Голивуд, Фла.
	Демчук Ольга	Вавсакі, Виск.
	Демянюк Д.	Менвіл, Н. Дж.
	Денисенко Люба	Ню-Йорк, Н. Й.
	Добчанська Євгенія	Ню Гейвен, Кон.
	Добровольська Лідія	Брайтон, Миш.
	Долинська Лариса	Вестфілд, Н. Дж.
	Дуда Рожа	Ґлестонбирі, Кон.
	Думка Анна	Ню-Йорк, Н. Й.
	Дика Людмила	Блейрстаун, Н. Дж.
	Дзіка Галина	Річмонд Гил, Н. Й.
	Фарійон Ярослава	Чикаґо, Іл.
	Федорко Любомира	Редфорд, Миш.
	Фесаки Євгенія і Борис	Бруклин, Н. Й.
5 дол.	Фіґурський Леон	Йонкерс, Н. Й.
	Фіріщак Осип	Чикаґо, Іл.
	Фостак Богдан	Сан Сити, Аріз.
	Гафткович Надія	Ветерсфілд, Кон.
	Гайдук Дмитро	Висконсин Делс, Виск.
	Галібей-Білик Христина	Вестчестер, Іл.
	Галій Іван	Лівінґстон, Н. Дж.
	Ганкс Алана	Вашінґтон, Д. С.
	Гаврилюк Наталія	Понд Еді, Н. Й.
	Гладилович Адольф	Монреаль, Квеб., Канада
	Гришко Василь	Голівуд, Фла.
	Грицак Петро	Кренфорд, Н. Дж.
	Губчак Микола	Чикаґо, Іл.
	Ілюк Зіна	Беле Гарбор, Н. Й.
	Іванець Й.	Со. Голанд, Іл.
	Йова Анна	Розвіл, Каліф.
	Качоровська Ольга	Сейлем, КОн.
	Качмар Христина	Мідія, Па.
	Кецик Степан	Ґлочестер, Мас.
	Керницька Ольга	Мідлотіян, Ва.
	Кікта Володимира	Ґолден, Кол.
	Клименко Григорій	Кліфтон, Н. Дж.
	Климочко Михайло	Гілтон, Н. Й.
	Кобаса Олександер	Віліямставн, Н. Дж.
	Коцур Ігор	Сомервіл, Мас.
	Комар Теодор	Белвю, Фла.
	Копичук Роман	Ст. Авґустін, Фла.
	Король Галина	Ворм Мінерал Спр., Фла.
	Корчмарик Франко	Фт. Лодердел, Фла.
	Костьолек Іван	Кліфтон, Н. Дж.
	Костюк Володимир	Вудсайд, Н. Й.
	Котляр Іван	Ірвінґтін, Н. Дж.
	Ковалюк Богдан	Перт Амбой, Н. Дж.
	Коверко Олег	Чикаґо, Іл.
	Кравчук Анна	Норт Порт, Фла.
	Кришталович Ярослава	Кливленд, Огайо
	Кривенко Олександер	Сан Сити, Аріз.
	Криволап Юрій	Катонвіл, Мд.
	Кульматицький Володимир	Сідар Нолс, Н. Дж.
	Куриця І.	Вуд Дейл, Іл.
	Кутинський Ярослав	Галандейл Біч, Фла.
	Кузьма Марія	Венес, Фла.
	Кузик Володимир	Філядельфія, Па.
	Ладанай Степан	Ґлен Спей, Н. Й.
	Лащин Тарас	Трентон, Н. Дж.
	Лазар Любов	Рочестер, Н. Й.
	Леник Євген	Рочестер, Н. Й.
	Лесів Михайло	Рочестер, Н. Й.
	Левицький Осип	Ґлен Спей, Н. Й.
	Літош Євген	Бронкс, Н. Й.
	Логан Юрій	Литл Фолс, Н. Дж.
	Лопадчак Іван	Вест Сенека, Н. Й.
	Лоза Уляна	Бафало, Н. Й.
	Лисак Теодозій	Парма, Огайо
	Мацук Богдан	Берлін, Мд.
	Марчук Іван	Лейк Женева, Виск.
	Мельник Михайло	Лівуд Кан.
	Міз Любомир	Овк Форест, Іл.
	Мізюр Роман	Шраб Овк, Н. Й.
	Мочула Олександра	Кліфтон, Н. Дж.
	Мрозовська Ірина	Тузон, Аріз.
	Музика Григорій	Іст Гановер, Н. Дж.
	Музика Катерина	Філядельфія, Па.
	Новосад Олександер	Дейтона Біч, Фла.
	Одежинська Марія	Колорадо Спрінґс, Кол.
	Огар Василь	Беверлі Гілс, Миш.
	Огаренко Любомира	Чикаґо, Іл.
	Олесницький Юрій	Томс Ривер, Н. Дж.
	Олійник Анна	Філядельфія, Па.
	Олиник Степанія	Ворм Мінерал Спр., Фла.
	Оріховська Дарія	Вестамптон, Н. Дж.
	Орищин Борис	Лейквуд, Кол.
	Оришкевич Йосиф	Прінстон, Н. Дж.
	Осередчук Ольга	Кренфорд, Н. Дж.
	Остапюк Евфрозина	Савт Гейвен, Мін.
	Палилик Тамара	Елдред, Н. Й.
	Папіж Олена	Ворен, Миш.
	Пастушенко Тетяна	Ню Провіденс, Н. Дж.
	Пастушок В.	Маркус Гук, Па.
	Пашковський Богдан	Бафало, Н. Й.
	Павленко Павло	Мокіна, Іл.
	Петрів Катерина	Самервіл, Мас.
	Піщак Антонія	Гадсон, Н. Й.
	Погаратна Богданна	Елма, Н. Й.
	Полянська Юлія	Елізабет, Н. Дж.
	Полець Олександер	Ст. Антоні, Мін.
	Пращик Григорій	Вест Істон, Па.
	Прокопович Іриней	Калабасас, Каліф.
	Романцьо Василь	Вудгейвен, Н. Й.
	Руб Юрій	Белвіл, Миш.
	Рудко Ігор	Колчестер, Кон.
	Рибак Роман	Ст. Пол., Мін.
	Салдит Оксана	Емгерст, Н. Й.
	Запорошенко Микола	Карбондейл, Іл.
	Семущак Степанія	Вудсайд, Н. Й.
	Шашкевич С.	Торенс, Каліф.
	Шумигора Ярослав	Бричпорт, Кон.
	Січ Дмитро	Алфред Стейшен, Н. Й.
	Сікора Ніна	Парма, Огайо
	Сірик Іван	Чикаґо, Іл.

Виставка української графіки

ЧИКАҐО. – Український Національний Музей відкриває виставку „Мистецтво української графіки ХХ ст.". Експозиція включає 100 графічних творів клясиків української книжкової графіки. Показати унікальну збірку допоміг Рахміл Кислюк, в минулому друкар Академії образотворчого мистецтва у Києві. Це йому випало щастя працювати з неперевершеними ілюстраторами українських книг ще за їхнього життя. Серед них – Михайло Дерегус, Василь Касіян, Анатолій Базилевич та інші.

Василь Касіян (1896-1976).

Майстерно відтворюючи задуми засновників мистецької школи української графіки, Р. Кислюк став улюбленим друкарем і приятелем багатьом. Адже у його майстерні народжувалися рукотворні образотворення самобутніх живописців, реалістів, неперевершених ілюстраторів та блискучих оформлювачів. Друкар перейнявся думкою зібрати і зберегти у своїй колекції матеріял, над яким доводилося працювати. Приватна збірка „еміґрувала" до Німеччини разом із своїм господарем. І ось, через пороги еміґрації, прибула до Чикаґо.

Михайло Дерегус (1904-1997).

На виставці представлені роботи В. Касіяна, випускника Празької академії образотворчих мистецтв, який став першим лавреатом серед художників тоді ще Державної нагороди України ім. Тараса Шевченка. Він є автором близько 10 тис. ліноритів, дереворитів, гравюр та офортів. Найвизначніша його „Шевченкіяна".

Не менш вагомий спадок Україні залишив А. Базилевич. 90 відс. оформлених ним книг – українські. Усім знайома обкладинка книжки Івана Франка про „Абукасинові капці" (1965) та малюнки-шедеври до повісті „Захар Беркут".

Відкриття виставки 4 квітня, о 7-ій годині вечора. Адреса музею: Ukrainian National Museum, 2249 W. Superior St., Chicago, IL 60612.

Марія Климчак

Вшанували...

(Закінчення зі стор. 11)

тих, які перебували в центрі уваги речників Молодої Польщі: протест проти царизму з його кріпацтвом і мілітаризмом, засудження влади за злочини перед Україною, зображення людських злочинів і поневірянь, як також вирази кріпацтва (панської розпусти, солдатських постоїв, сваволі під час набору рекрутів), поборення моральних утисків (тиранії батьків у справах подружжя, забобонів у справах невінчаних та їхніх позашлюбних дітей), натяки на неприродний стан монастирського життя для жінок, релігійний фанатизм (єзуїтство і папство) та мрія про слов'янське братерство і рівність усіх Адамових дітей.

Правдою є, що всі ці мотиви могли виринати прямо із його життя (а один, чи другий мотив могли йому дати і польська література української школи і традиції декабристів та пізніших петрашевців). Одночасно той факт, що майже жодного з цих ранніх мотивів у Шевченка не бракує у публікаціях революційно-демократичних кіл „Молодої Польщі", засвідчує про формування його світогляду у тій спільній для поляків і українців атмосфері відродження, організації Кирило-Методіївського Товариства, – рушієм якого був Тарас Шевченко.

Шевченко і зараз перебуває в центрі уваги не тільки істинних поціновувачів поезії та вчених-літературознавців, але й править за камертон інтелектуального життя суспільства. Шевченківська тема ніколи не може бути вичерпана, – наголосив на початку свого слова д-р Григорій Грабович, відзначивши, що предмет його розгляду є логічним продовженням попередніх доповідей, прочитаних ним у цьому академічному році для постійних відвідувачів нью-йоркських літературних студій у НТШ-А та УВАН (див „Свободу", ч. 12).

Заключне слово за підсумками конференції мав президент НТШ-А д-р О. Попович. На його переконання, відзначення шевченківського ювілею завжди стає перлиною академічного сезону НТШ-А. Ця подія традиційно відбувається під спільною егідою НТШ-А, УВАН, Українського наукового інституту Гарвардського університету. Українці кожного покоління черпають у Кобзаревій спадщині ту мудрість, що відповідає їхнім найбільш пекучим для даного часу потребам. Принагідно президент НТШ-А послався на образні слова відомого шевченкознавця І. Дзюби, на думку якого немає небезпеки, що тема Т. Шевченка буде колись вичерпана. Як вчений – представник природничих наук, д-р О. Попович зі свого боку зазначив, що творчий процес осягнення шевченківської спадщини ніколи не матиме кінця: кожна наступна ґенерація дослідників буде лише наближатися до всеохопного пізнання невичерпних джерел шевченківського всесвіту.

Пресова група НТШ-А

Пресовий фонд...

Закінчення з стор. 24

5 дол.	Сківіцька Анна	Філядельфія, Па.
	Склепкович Б.	Ратерфорд, Н. Дж.
	Скипакевич Ярослава	Ворен, Миш.
	Смолинський Богдан	Шрувзбері, Мас.
	Сохоцька Анна	Рочестер, Н. Й.
	Соневицька Наталія	Ню-Йорк, Н. Й.
	Станчак Іван	Вест Роксбері, Мас.
	Стефанюк Роман	Джексон Гайтс, Н. Й.
	Столярська Анна	Омага, Неб.
	Святківський Григорій	Слоан, Н. Й.
	Свириденко Й.	Гантінґтон, Кон.
	Шендюх Олександер	Рокі Гіл, Кон.
	Тарнавська Анна	Ґлен Ґарднер, Н. Дж.
	Татчин Стефанія	Тімоніюм, Мд.
	Ткачик Ґертруда	Тусон, Аріз.
	Томащук Данило	Кензас Ситі, Мо.
	Тренза Михайло	Карле Плейс, Н. Й.
	Троч Пилип	Лейквуд, Огайо
	Тимощук Марія	Ґрешам, Оре.
	Ушитко Юрій	Ломбард, Іл.
	Уздейник Володимир	Йонкерс, Н. Й.
	Вербицький Андрій	Бостон, Мас.
	Вацлавський Антон	Форест Гилс, Н. Й.
	Васів Василь	Кліфтон, Н. Дж.
	Велих Микола	Сиракюз, Н. Й.
	Величковський Володимир	Флорам Парк, Н. Дж.
	Вішка Семен	Честер, Н. Й.
	Вомпель Анна	Філядельфія, Па.
	Вигінна Галина	Берінґтон, Іл.
	Винник Роман	Гайд Парк, Н. Й.
	Ягла Вілям	Ленсдейл, Па.
	Захарків Тамара	Ленсдейл, Па.
	Захарко Михайло	Менвил, Н. Дж.
	Запутович Роман	Гілсдейл, Н. Дж.
	Завійська Марія	Маямі Біч, Фла.
	Зосяк Тарас	Теквеста, Фла.
	Разом:	8.918 дол.

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

Дослідження...

(Закінчення зі стор. 5)

років в Україні: документи і матеріяли" (1,128 сторінок, упорядник – проф. Руслан Пиріг). Видавництво академії вклало власні кошти у цей проєкт, а пізніше знайшло фінансову та експертну підтримку з боку Міжнародного фонду „Відродження". Видання увійшло до 10 найкращих книг Форуму українських видавців 2007 року у Львові.

Це найповніше тематичне зібрання автентичних джерел, в якому подані документи центральних і місцевих партійних та радянських органів, суду, прокуратури, міліції, органів державної безпеки, листування Йосифа Сталіна, Лазаря Кагановича, В'ячеслава Молотова, Станіслава Косіора, Власа Чубаря та інших. У жовтні 2007 року академія передала 200 примірників Міністерству закордонних справ України для розповсюдження серед закордонних дипломатичних установ України.

Правовому визначенню Голодомору як злочину геноциду проти українського народу присвячувався науково-мистецький круглий стіл, проведений у січні 2008 року катедрою загально-правових наук НаУКМА. Було зроблено огляд теми Голодомору в усних джерелах, які розкривають ті аспекти трагедії 1932-1933 років, що залишаються поза увагою офіційних документів.

Закордонні вчені, організації та установи обирають Києво-Могилянську академію для презентацій досліджень, присвячених Голодоморові. У березні 2004 року Українська служба Бі-Бі-Сі презентувала свій компакт-диск „Могила без хреста", який містить радіопрограми про причини, обставини та наслідки Голодомору, де вміщені рідкісні фотографії та свідчення очевидців. Важливою подією в академії стала презентація у лютому 2008 року видання Італійського інституту культури в Україні „Листи з Харкова. Голод в Україні та на Північному Кавказі у повідомленнях італійських дипломатів, 1932-1933 роки" (упорядник проф. Андреа Ґраціозі).

Останнім у часі заходом стали громадські читання „Голодомор-геноцид 1932-1933: політика і пам'ять", проведені в академії 5 березня спільно з київським бюром Програми ім. Фулбрайта та Інститутом Кенана. Доповіді відомих науковців про геополітичний аспект Голодомору, доказову базу й теоретико-методологічний дискурс геноцидів, відображення цього у культурі, пам'яті та суспільній свідомості України, викликали жваву дискусію, що зайвий раз підтвердило велике зацікавлення і небайдужість суспільства до цієї проблеми.

У 2008 році плянується представити громадськості чергові томи з серії „Український голокост: свідчення тих, хто вижив" (квітень); англомовний переклад книги „Голодомор 1932-1933 років в Україні: документи і матеріяли" (вересень); чотиритомник документів Комісії Конґресу США „Великий голод в Україні 1932-1933 років" – переклад українською мовою (вересень); „Голодомор 1932-1933 років: хроніка подій" – щоденник Голодомору (листопад). Протягом року капеля „Почайна" плянує серію виступів з програмою „Тридцять третій" в Україні, Росії (Санкт-Петербург) та Канаді.

Фоторозповідь про Національну академію образотворчого мистецтва і архітектури

Прочитавши у „Свободі" (ч. 9) статтю академіка Андрія Чебикіна „Флагман художньої освіти в Україні", відома українська художниця Катерина Росандіч-Кричевська надіслала з Каліфорнії альбом, виданий у 2007 році до 90-річчя Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури. У ньому вміщено ілюстровані розповіді про заснування та розвиток академії, її сьогодення, про факультети і катедри цього навчального закладу, його міжнародні зв'язки. Подаємо з цього альбому кілька ілюстрацій, котрі, на наші думку, зацікавлять читачів тижневика. Адреса видавця: Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури, вул. Смирнова-Ласточкина, 20, Київ, 04053 Ukraine. Електронна пошта: naoma@ukr.net.

Будинок Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури в Києві.

Засновники Української академії мистецтва (стоять зліва): Георгій Нарбут, Василь Кричевський, Михайло Бойчук, (сидять): Абрам Маневич, Олександер Мурашко, Федір Кричевський, Михайло Грушевський, Іван Стешенко, Микола Бурачек. 1917 рік.

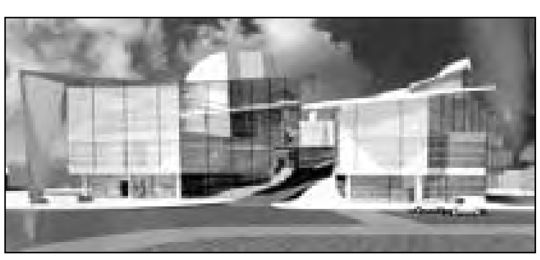

Проф. Федір Кричевський, студентки Тетяна Старосельська (зліва) і Тетяна Яблонська. 1940 рік.

Твори студентів і випускників академії

В. Шкляренко. „Благовіщення". 2003 рік.

І. Єфіменко. Проєкт спортивно-оздоровчого комплексу. 2007 рік.

Н. Петровська. „Птах надхнення". 2006 рік.

Г. Шпонько. „Чоловік в козацькому одязі". 1950-1951 рік.

А. Куцаченко. „У засідці". 2005 рік.

НОВІ ВИДАННЯ

Покажчик праць проф. Л. Винара

Любомир Винар: Біобібліографічний покажчик (1948-2007). Національна Академія Наук України. Наукова бібліотека ім. Василя Стефаника, Українське Історичне Товариство, Національний університет „Острозька академія". Відп. ред.: Мирослав Романюк, Алла Атаманенко. Львів-Острог-Париж-Ню-Йорк. 2007, 576 стор.

Поява біобібліографічного покажчика праць Любомира Винара, який за 50 років своєї наукової діяльности став автором 2,269 наукових праць, книг, статтей, рецензій, оглядів та енциклопедичних гасел, є вповні закономірною. Він висвітлює життевий і творчий шлях видатного українського історика і бібліографа, професора Кентського університету (США) та Українського Вільного Університету (Мюнхен, Німеччина), засновника і головного редактора журналу „Українськийісторик",багаторічного президента Українського Історичного Товариства, дійсного члена, віце-президента та голови Історичної секції Української Вільної Академії Наук у США, дійсного члена Наукового Товариства ім. Шевченка, президента Української Американської асоціяції університетських професорів та Світової Наукової Ради при Світовому Конгресі Вільних Українців, Почесного доктора Чернівецького національного університету, Почесного професора Волинського державного університету, Почесного доктора і професора Національного університету „Острозька академія" Л. Винара.

Зі словом до читача звернувся доктор історичних наук, професор, директор Львівської наукової бібліотеки ім. Василя Стефаника НАН України Мирослав Романюк.

Передмову до видання подали Аркадій Жуковський і Алла Атаманенко.

Покажчик складається з двох частин: у першій викладено бібліографію друкованих праць Л. Винара; у другій – бібліографію публікацій про Л. Винара. Також подано короткі анотації при описах. Бібліографія праць про Л. Винара охоплює 841 позицію, проте, і вона не є вичерпною.

Наведено допоміжний апарат, зокрема список скорочень, покажчик псевдонімів і криптонімів Л. Винара, іменний покажчик, поазбучний покажчик праць вченого, покажчик періодичних видань, в яких публікувалися праці Л. Винара, перелік серійних та періодичних видань, редагованих Л. Винарем. Усе це засвідчує високий фаховий рівень упорядників Наталії Кошик і Любові Кужель.

Велике зацікавлення викликає фотоархів, де представлені родинні фото (адже вони також є свідками епохи і поступу вченого, його ділові контакти з науковим співтовариством.

Д-р Валентина Піскун

Видання можна замовляти: Ukrainian Historical Association, P. O. Box 312, Kent, Ohio 44240 USA.

Невторованими дорогами до світла й добра

Нова книга Євгенії Піцюри-Швець.

Євгенія Піцюра-Швець народилася 20 лютого 1923 року у с. Зарайську Самбірського району Львівської области у заможній селянській, національно свідомій родині. З чотирьох дітей залишилися вона та молодший брат Михайло. Батько був громадським діячем „Просвіти", кооперативного руху, зокрема „Маслосоюзу", дбав про розвиток музею „Бойківщина", допомагав матеріяльно у визвольних змаганнях УПА. Дід Михайло ще за Австро-Угорщини був освітнім діячем на Самбірщині, мав на ті часи одну з найбільших бібліотек.

Дитячі роки Є. Піцюри минули в рідному селі. Тут закінчила початкову школу, співала в церковному хорі, була активісткою читальні „Просвіта". Навчалася в Самбірській ремісничій школі, у середній торговельній школі. Активно включилася у підпільну діяльність УПА, зокрема працювала в підпільній медичній службі. 1957 року переїхала до Польщі, де у Кракові закінчила торговельну школу.

З Польщі еміґрувала до Канади і замешкала в Торонто, де об'єдналася зі своєю родиною. Тут включилася в громадську діяльність. Вона – діяльний член організації Жінок Ліґи визволення України, Ліґи українських католицьких жінок Канади при церкві св. Миколая, член Українсько-Канадської суспільної служби. Бере участь в усіх культурно-освітніх імпрезах, мистецьких виставках, які відбуваються на терені міста. Меценат і спонзор багатьох проєктів.

У Торонто засновано фонд родини при Українській Канадській Фундації ім. Тараса Шевченка для підтримки академічних видань про Україну. Видано книгу „Україна крізь віки", яка стала допоміжною літературою для вчителів та учнів середніх шкіл в Україні. Є. Піцюра-Швець пожертвувала гроші на відновлення Києво-Могилянської академії, на спорудження пам'ятника Тарасові Шевченкові у Львові, на підтримку Канадської фундації „Бандура" та деяких часописів в Україні й діяспорі, допомагає у побудові і відновленні храмів в Україні.

Якби Євгенія Піцюра-Швець була різьбяркою, у своїх творах вона створювала б тільки образ України. Якби була поетесою, у своїх віршах оспівувала б лише Батьківщину. Якби маляркою, то її полотна насамперед відтворювали б красу української землі, її джерельні води й безкраї поля, високі гори й прадавні ліси. А ставши музиканткою, мабуть, зібрала б усі наші милозвучні пісні та невмирущі думи і створила б мистецький шедевр-рапсодію про Україну, якою захоплювався б увесь світ.

Таке перше враження після прочитання книги „Дорогами долі" Є. Піцюри-Швець, яка побачила світ у Дрогобицькому видавництві „Коло" (редактор-упорядник Марта Онуфрів, літературне редаґування та коректура Зіновії Соловій та Романа Пастуха, макет та верстка Ярослава Зьоли, 535 стор.). У книзі, щедро ілюстрованій світлинами, мапами та історичними документами, окрім статтей відомих авторів Володимира Тимчишина, Василя Вериги, Миколи Іваника, вміщено п'ять статтей самої Є. Піцюри-Швець, цікавих передусім тим, що це живе слово учасника й очевидця недавніх подій.

Дороги її долі не були легкими, але в житті цієї жінки не було місця розпачу і зневірі.

М. Іваник, доцент катедри історії України у Львові, пише: „Доля родини Піцюри-Швець змушує сучасників ще раз замислитись над українською історією, історією десятків тисяч українських родин, волею долі розкиданих по світах, які, ні на мить не сумніваючись у майбутній незалежності України, робили все можливе для наближення дати її проголошення".

Вражає самопожертва й самовідданість цього героїчного покоління. Для більшости вояків УПА ідея визволення України була дорожчою за власне життя. Ця книга – про буремні воєнні роки, які руйнували людське щастя, закреслювали мрії й кохання, а часто не залишали й надії на порятунок. Долі перепліталися, немов у пісні „Два кольори": світле і чорне, радісне і трагічне, щастя і зло були поруч. Дуже шкода, що на долю цього прекрасного покоління випали такі великі і страшні випробування.

Євгенія Піцюра-Швець біля своєї хати в Торонто (1994 рік).

Є. Піцюра-Швець є співцем однієї любові, однієї пристрасті, однієї вірности... Українська до найменшої дрібки своєї душі, Є. Піцюра-Швець переймається долею україномовних видавництв. Саме завдяки її чималим зусиллям і вийшла з друку ця книга, дбайливо підготовлена зусиллями дрогобицьких літераторів і книговидавців.

Ярослав Стех

У Канаді Є. Піцюра-Швець утворила родинну фундацію в сумі 200 тис. дол., на відсотки з якої видаються наукові праці з історії, географії, економіки, політології виключно для України. Наклад нової книги „Дорогами долі" передано Управлінню освіти Львівської міської ради, Головному управлінню освіти і науки та Управлінню Служби Безпеки України в Львівській області, іншим установам та організаціям, від яких автор дістала листи-подяки. Адреса автора: Eugenia Szwec, 60 Cannon Rd., Toronto, ON M8Y 1S1, Canada. Тел.: (416) 255-9256.

У СВІТІ ПОЕЗІЇ

Ганна Черінь

Талант

Я вродилася поетом –
Не для щастя.. Слави струм
Здобула пером – стилетом –
Тільки проблиск, біль і глум.
Заздрощі стрічала хтиві,
Часом рвались нерви струн –
А проте в злоденній зливі
Не здолав мене бурун.
Можна вкрасти все на світі:
Злото, гроші, діямант,
Скарби скриті чи відкриті,
Та не вроджений талант.
Я такою народилась
(хоч, можливо, – він малий)
Мій талант –
це Божа милість,
Він – мій власний, тільки мій.
І якщо якась спокута
На ім'я моє впаде,
Я зостануся забута,
Поки хтось мене знайде.

Ділимося сумною вісткою, що 1 березня 2008 р.
відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА і БАБЦЯ

СВ. П.

ТЕТЯНА КРИНИЦЬКА

з дому ЛЕВИЦЬКА

Нар. 26 листопада 1919 р. у селі Дунаївці, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 6 березня 2008 р. в Українській Католицькій Церкві Зарваницької Матері Божої в Сієтлі, Вашінґтон.

син - Олександер Криницький з дружиною Христиною
внучка - Іванна Криницька
внучка - Стефанія Криницька
внучка - Марта Криницька
син - Данило Криницький з дружиною Sally
внук - Тарас Криницький

Вічна Їй Пам'ять!

В 40-ий Боголюбний день відходу в Кращий світ
св. п. ТЕТЯНИ КРИНИЦЬКОЇ буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в пятницю, 11 квітня 2008 р. о год. 12-ій пол. в Українській Католицькій Церкві св. Миколая в Бафало, Ню-Йорк.

Пожертви в Пам'ять Покійної можна висилати:
Plast USA
144 2nd Ave.
New York, NY 10003
або
Evergreen Hospice Services
12822 124th Lane NE
Kirkland, WA 98034

Ділимося сумною вісткою, що 27 березня 2008 р. по довгій та тяжкій недузі, з волі Всевишнього на 91-му році життя відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

СВ. П.

ІВАННА ЖОВНІР

з дому Пінковська

нар. 23 травня 1916 р. у Львові

ПАРАСТАС відбувся в неділю 30-го березня 2008 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок 31-го березня в Укр а ї нській католицькій церкві Чесного Хреста в Лонґ Айленд Ситі, Н.Й. Покійна на вічному спочинку біля свого чоловіка Михайла Жовніра на цвинтарі Св. Андрія в Баунд Бруку, Н.Дж.

В глибокому смутку залишилися:

доньна - МАРТА з чоловіком АНДРІЄМ БАЧИНСЬКИМ
внуки - МИХАЙЛО БАЧИНСЬКИЙ з дружиною ЛІ
- АННА з чоловіком АНДРІЄМ АНДРЮКОМ
правнуки - ЛУКА АНДРЮК
- ЛЕВ АНДРЮК
ближча і дальша родина

Вічна Її Пам'ять!

Замість квітів на могилу родина просить
підтримати пожертвами Український Музей в Ню-Йорку.

У 15-ту річницю відходу у вічність о. Мар'яна Бутринського

Під час Другої світової війни Мар'ян Бутринський пішов воювати за визволення рідної Вітчизни від червоних зайд. Як закінчилась воєнна хуртовина, він взяв до рук св. Хрест і поїхав до Канади з своєю сестрою Надією Губель та сестрінкою Оксаною.

Після закінчення теології М. Бутринський став священиком. У 1964 році в Чикаґо Єпископ Ярослав Габро змінив календар з юліянського стилю на григоріянський – без погодження з парафіянами.

Багато людей були проти і утворили Комітет оборони українських традицій, мови і культури. Виникла велика потреба у духовному провідникові, в якого був би патріотичний український дух. Комітет звернувся до о. М. Бутринського з проханням стати духовним провідником. Приїхавши до Чикаґо, він побачив, що управа, комітет і громада були добре організовані і патріотичні

У липні 1986 року до міста приїхав Український греко-католицький Патріярх Йосиф Коберницький-Дичковський-Сліпий і Митрополит Амвросій Сенишин, а також єпископи, священики, диякони і вірні з різних країн. Літургію відправляли в місцевому Ґренд-парку. Після закінчення відправи Патріярх Йосиф сказав до українського люду: „Пошукайте місце під церкву, закладіть Хрест – символ перемоги. І буде між вами спокій і згода. Будуйте свій храм – моя віра і надія і бачення з вами!"

Храм вирішили назвати Собором свв. Володимира і Ольги. Від 21 вересня 1968 року аж до 14 жовтня 1973 року греко-католики молилися разом із православними в одній церкві. Минали місяці, роки... Провідник о. М. Бутринський гаряче молився, щоб церкву збудувати.

І чудо звершилось! Місце і гроші знайшлись, храм було зведено. Згодом, за підтримки о. М. Бутринського була завершена будова Українського культурного осередку!

Собор свв. Володимира і Ольги славиться на цілий світ. Раритет собору – різьблений іконостас. Збувся чудовий задум архітектора Ярослава Корсунського – греко-католицька громада під проводом о. М. Бутринського збудувала храм, який є запорукою стабільности українського духу та збереження батьківської віри і мови для прийдешніх українських поколінь у діяспорі.

Та 19 липня 1992 року тужно задзвонили дзвони. Господь покликав будівничого храму для нагороди за добру працю – о. крилошанина М. Бутринського..

Слава і честь цій великій благородній людині, великому провідникові, який ревно молився за нас, будував, працював і навіки пішов у засвіти, а нам залишив цю диво-святиню Собор свв. Володимира і Ольги!

Анна Кульчицька,
Чикаґо

Ділимося сумною вісткою, що 27 березня 2008 р.
на 86-му році життя відійшов у вічність
найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

СВ. П.

ТЕОДОР БОДНАР

нар. 14 лютого 1922 р. в селі Печарни, Україна.

Довголітній виховник і організатор Спілки Української Молоді, член ООЧСУ та церковного хору при церкві Чесного Хреста.

ПАНАХИДА відбулася в неділю, 30-го березня в Thomas Quinn & Son Funeral Home в Асторії, Н. Й.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й. Поховали на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Залишив у глибокому смутку:
дружину – ЕЛИЗАВЕТУ
синів – ТЕОДОРА з дружиною ОКСАНОЮ
– ХРИСТОФОРА з дружиною СУЖАН
внуків – ТЕОДОРА, ТАРАСА, ПРЕСТОНА і КЛАРУ
ближчих і дальших родичів в Україні й Канаді.

Замість квітів на могилу просимо складати пожертви на:
St. Michael the Archangel Chapel Fund (SUM Chapel Fund) or
SUM Children's Camp Fund (UAYA Camp Fund)
Send to: Ukrainian American Youth Association,
8853 Route 209, Ellenville, NY 12428. Tel.: (845) 647-7230.

Вічна Йому Пам'ять!

П О Д Я К А

з волі Всевишнього відійшов у вічність 9-го квітня 2007 р. св. п. ЮРІЙ ПАСТЕРНАК

В цю першу, сумну річницю відходу у вічність нашого найдорожчого мужа, батька і дідуся, цією дорогою хочу зложити сердечну подяку рідним, приятелям та знайомим зблизька і здалека за участь в похоронних відправах.

Дякую всім жертводавцям на різні цілі, які є нижче подані. Дякую за Ваші молитви та слова співчуття і потіхи, та за все, хто чим-небудь спричинився до гідного прощання Покійного.Передовсім дякую о. С. Ковалишинові, парохові Собору Входу в Храм Пресвятої Богородиці в Норт Порті, Фла. за уділення Покійному останніх Св. Тайн, та за всі місцеві похоронні відправи.

Дякую о. Мітрату, Протопресвітеру В. Волощукові за відправу Служби Божої. Рівно ж дякую о. Р. Пітулі, з церкви св. Михаїла в Гільсборо, Н. Дж., за відправи та похоронення тіла Покійного на цвинтарі у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Я дуже вдячна церковному хорові в Норт Порті під дириґентурою пані Л. Добрянської-Інґрам, що так чисельно явився, щоб звеличати відправи гарним співом. Дякую союзянкам 56-го відділу СУА та знайомим за так чисельну участь в похоронних відправах і тризні в Норт Порті. Особлива вдячність моїм найближчим приятелькам Л. Шпон, Л. Белендюк і З. Филипович, які від першого дня смерти Юрія постійно морально піддержують мене на дусі. За чисельні знімки зняті під час тризни, дякую Х. Шелдон.

Особливо дякую приятелям за теплі спомини та прощальні слова на Панахиді: д-рові В. Королеві, З. Шпонові, М. Радзикевичові, В. Боднарук і О. Лазорові. Я рівно ж вельми вдячна нашим приятелям з Ню-йоркського хору „Думка" та союзянкам 83-го відділу СУА, що помимо місцевої повені, прибули на похорон в С. Бавнд Бруку. На тризні гарні спомини висловили Н. Савчук і син Покійного Ю. Пастернак, мол.

Щиро дякую А. Кобринові за дописи про Покійного, поміщені в американській пресі. Також Б. Качорові за поміщення клепсидри в „Національній Трибуні" від Світової Ліґи Українських Політичних В'язнів.

Врешті, моє признання і вдячність за солідну обслугу обом похоронним заведенням Фарлі у Фльориді та Литвин і Литвин в Ню-Джерзі.

Слідує список пожертв в пам'ять Покійного.

НА СЛУЖБИ БОЖІ:

Д. Ґенза, Р. і І. Паниця, М. і І. Білинські, Л. і А. Білинські, В. Бок, Н. Савчук, 83-ій відділ СУА, А. і В. Сафіян, J. Houton, Л. Орлян, Ю. Карлицька, T. Oliver.

КВІТИ:

К. і Д. Масний, R. & J. Evans, R. & G. Rossi, L. Milanowich, А. Росцішевська, род. Хом'як, род. Касіян, M. Johnson, Olive Team & UPS, род. Паниця, I. & A. Cohen, Д. і Л. Лавро, В. Загнійний, J. C. Caroti, М. і П. Лівша, Н. Mirta.

НА СИРОТИНЦІ В УКРАЇНІ:

100 дол. М. і І. Білинські.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ":

500 дол. О. Пастернак;
100 М. і Ю. Солтис;
75 Л. Закревська;
по 50 О. Саляк, І. і Я. Куровицькі, А. і В. Сафіян, А. Гірняк, Д. і Б. Кекіш, А. і В. Рак, 83-ій відділ СУА;
30 Л. і І. Декайло;
по 25 Б. і В. Слиж, Л. і В. Михалевич, Г. і Я. Оберишин, І. і Я. Лучечко, Я. і Я. Букачевські.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ-ЙОРКУ:

100 дол. О. Пастернак;
30 Л. Козак.

НА ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ім. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА:

200 дол. О. Пастернак;
100 В. Б. Боднарук;
по 50 С. і Р. Малюк, Г. і В. Король, Рел.-Культ. Осередок св. Андрея, М. і Л. Гарасимів, І. Головата, Х. і Г. Шелдон;
25 Б. Біловщук;
по 20 М. Доронинська, Н. і П. Лобур, С. Шандра.

НА ПОТРЕБИ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В НОРТ ПОРТ, ФЛА.:

50 дол. Л. і М. Гарасимів;
по 25 М. і О. Серна, І. Кузик, Л. Мицак.

НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ПАРАФІЇ ДОМУ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В НОРТ ПОРТ, ФЛА.:

по 100 дол. О. Пастернак, Л. і О. Білоус, Р. і Б. Ґуран, Н. і Б. Лехман, Д. і Л. Курилко, Л. і М. Белендюк, S. & G. Stefanadis, Л. і З. Шпон, Р. і М. Яримович;
по 50 М. і Р. Балтарович, Л. і Р. Марусин, І. і М. Радзикевич, Л. і Ф. Ярмак-Сліно;
40 І. Мороз;
по 25 Т. Диба, Б. Угера, В. Чаєвська, В. Чернянська.

НА ПОТРЕБИ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В ДОБРОВІДЦІ (СЕЛО ПОКІЙНОГО):

200 дол. О. Пастернак.

НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД СУА:

по 100 дол. О. Пастернак, О. Якубовська, Д. і Л. Курилко;
по 50 З. Филипович, І. Врублівська, М. і М. Наваринські, Х. і Г. Шелдон, О. і Б. Ткачук, Т. Сілецька, Л. і Дж. Інґрам, Я. і Ю. Гельбіґ, J. & J. Sawyer, О. і З. Савчук, М. Ковальська, А. і Р. Маріяні-Кебус;
по 40 Н. Іванчук, Л. і А. Івашко;
по 30 О. Мельничин, К. і А. Кобрин ;
по 25 Л. Яськів, М. і В. Волинець, М. і Я. Кіцюк, О. і Р. Свистун, В. Іваницька;
20 Г. і В. Король.

За все добро і зворушливе прощання Покійного

Хай Бог благословить!

Дружина Ольга з родиною.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
повідомляє своїх членів та громаду, що
16 березня 2008 р. відійшов з цього світу

ГРИГОРІЙ КУРАС

член НТШ-А, історик, краєзнавець.

Автор багатьох праць про Чернігівську архівну комісію та її спадщину, розвиток історичного краєзнавства на Чернігівщині, єврейсько-українських діячів та українську діяспору.

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому Пам'ять!

УПРАВА НТШ-А В АМЕРИЦІ

З невимовно глибоким жалем повідомляємо всю розкинену по багатьох державах світу родину, приятелів та знайомих, що 23 лютого 2008 р. відійшов від нас у вічність на 100-му році життя, заосмотрений Найсвятішими Господніми Тайнами, наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО та ДІДУСЬ

СВ. П.

д-р медицини, пластун сен. керівництва

ЮЛІЯН ПАВЛИШИН

нар. в 1908 р. в селі Жизномир, зах. Україна.

Залишені опечалені смутком:

дружина – МИРОСЛАВА з дому ВОРКУН
доньки – МАРІЯ з чоловіком КАРЛОМ КЕЛЬБЕРГ
– СТЕПАНІЯ з чоловіком ОРЕСТОМ ЛУЧАНКОМ
– ХРИСТИНА
внуки – БОГДАН, СТЕПАН, МАРКІЯН
свати – НАДЯ і ЛЮБОМИР ЛУЧАНКО

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві св. Архистратига Михаїла в Дженкінтавні, Па. Похований на цвинтарі св. Марії у Fox Chase, PA.

Вічна Йому Пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає.

Ділимось сумною вісткою, що 18 березня 2008 р.
з волі Всевишнього відійшла у вічність наша
найдорожча, люба і ніколи незабутня
МАМА та БАБЦЯ

СВ. П.

ОСИПА БЕЗУШКО

з дому СТЕФАНИШИН

визначний педагог та автор шкільних підручників на еміґрації.

Народжена в Стрию, вдова по св. п. Ярославові Безушкові, директорові Школи Українознавства на Найставні у Філядельфії, учителька українських католицьких народних шкіл у Філядельфії: української катедральної школи Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії та пізніше в українській парафіяльній школі св. Йосафата на Френкфорді.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 1-го квітня 2008 р. на цвинтарі св. Діви Марії о год. 11:30 ранку.

Горем прибиті
Син БОГДАН БЕЗУШКО
Син ЮРІЙ БЕЗУШКО

У ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У БОЖУ ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого і ніколи незабутнього
МУЖА, ТАТА, ДІДУСЯ і ВУЙКА

СВ. П.

ЯРОСЛАВА БІЛАНЮКА

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:

- в церкві Благовіщення у Фреш Медовс, Н. Й.;
- в церкві св. Юра в Ню-Йорку, Н. Й.;
- в церкві св. Тройці у Силвер Спрінґ, Мд;
- в церкві св. о. Миколая у Ґрейт Медовс, Н. Дж.;
- в катедрі св. о. Миколая у Чикаґо, Іл.;
- в церкві свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, Іл.;
- в соборі св. Юра у Львові, Україна;
- в церкві св. Покрови у Пядиках, Україна;
- в церкві св. Параскевії у Микуличині, Україна.

На цвинтарі св. Духа у Гемтонбурґу, Н. Й.
в суботу, 5 квітня 2008 р. о год. 9 ранку СЛУЖБА БОЖА,
а опісля відбудеться ПАНАХИДА на могилі.

О молитви просить у глибокому смутку дружина Володимира
із синами та їхніми родинами в Америці й Україні.

Ділимося болючою вісткою, що 29 лютого 2008 р., після
довгої недуги відійшла у вічність на 73-му році
життя наша улюблена і незабутня
ДОНЯ, СЕСТРА і ТЕТА

СВ. П.

ОРЕСТА ОЖҐА

ПАРАСТАС був відправлений 7 березня 2008 р. о год. 7-ій веч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 8 березня о год. 11-ій ранку в соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, відтак на українському католицькому цвинтарі св. Миколая.

Прибиті важким горем:
Мама – БРОНИСЛАВА
Брат – ЮРІЙ з дружиною МАРТОЮ і дітьми:
– АДРІЯНОМ з дружиною МАРҐАРЕТ і синами АЛЕКСАНДРОМ та ЕЙДЕНОМ
– ТЕТЯНОЮ ДУЛИН з чоловіком МАРКОМ і сином СТЕФАНКОМ та донею АНДРЕЙКОЮ

Дякуємо родині та приятелям за вислови співчуття і щедрі пожертви
на добродійні цілі в пам'ять покійної Орести.

Вічна Їй Пам'ять!

В глибокому смутку повідомляємо, що 26 лютого 2008 р. на
87 році життя відійшла у вічність наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА і СЕСТРА

СВ. П.

ЕМІЛІЯ ОНИШКЕВИЧ

з дому МУРАЩУК

нар. 27 березня 1921 р. в Підгородю, Україна.

ПАРАСТАС був відправлений 29 лютого 2008 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 1 березня 2008 р. в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Покійна була похована на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
чоловік – ІЛЛЯ
дочки – МАРІЯ ОНИШКЕВИЧ
– ЛІДІЯ БАРДЮК
брат – БОГДАН МУРАЩУК
братанки – ЛЕВКО з дружиною і БОГДАН МУРАЩУКИ
та ближча і дальша родина в Україні і Польщі.

Вічна Їй Пам'ять!

У 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ
в суботу, 5 квітня 2008 р.
відбудеться

СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА
в Українській католицькій церкві св Івана Хрестителя
в Нюарку, Н. Дж.

Просимо рідних і знайомих прибути на відправи, щоб спільно
помолитись за душу Покійної св. п. Емілії Онишкевич.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

*Висилаючи посмертні оголошення,
просимо подавати числа своїх телефонів.*

Оголошення можуть бути оплачені
кредитовими картками:
VISA, MASTER CARD або AMERICAN EXPRESS

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оцісłавська 973-292-9800 #3040*